

«Sempre he intentat viure l'esperit de Don Bosco»

Entrevista al cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà P 4-5

«El cardenal Bertone s'emporta una impressió molt bona»

Entrevista al cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona P 6

LA REEIXIDA VISITA DEL CARDENAL TARCISIO BERTONE A CATALUNYA ESDEVÉ EL MILLOR ASSAIG GENERAL PER AL PRÓXIM VIATGE PAPAL A BARCELONA

Catalunya llueix la seva romanitat

«Aquests tres dies han estat un autèntic do de Déu.» Així s'expressava el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, recollint els fruits de la intensa estada de tres dies del cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, a Catalunya. Una estada intensa des del punt de vista eclesial però també des del punt de vista civil i polític, ja que el més estret col·laborador del papa Benet XVI va poder gestionar els preparatius per a la pròxima visita el 7 de novembre del Sant Pare a Barcelona.

Van ser moltes les ocasions en què el cardenal Bertone va parlar en català i en què va posar en relleu la seva consideració per la història, la cultura, la fe i la catolicitat de Catalunya i la romanitat de la seva Església. «Estic molt content de ser a Montserrat, a Barcelona i a Catalunya», va dir el secretari d'Estat del Vaticà, «explicaré tot el que he viscut aquests dies a Catalunya el proper dimecres al papa Benet XVI, sobretot la comunió de tots amb el Papa que m'heu manifestat en aquests dies que he estat a Catalunya». I és aquest esperit de comunió amb Roma el que l'Església catalana, a través dels seus pastors, ha volgut manifestar en tot moment al cardenal Tarcisio Bertone.

P 3

Fotos: Agustí Codinach

El beat Josep Tous, nou «rebrot» de santedat a l'Església catalana

La primera beatificació d'un caputxí català, la primera també que es feia a Barcelona des del segle XII, va omplir el 25 d'abril passat l'esplèndida basílica de Santa Maria del Mar amb gairebé 2.000 persones procedents d'arreu del món. Les pedres de la catedral del Mar evocaven amb força el testimoni heroic d'un home, el beat Josep Tous, que molts anys abans ja ha-

via deixat petjades de santedat en aquesta mateixa basílica, on va arribar a exercir el seu ministeri sacerdotal cap a mitjan segle XIX. L'Església de Catalunya, amb tots els seus bisbes presents a la cerimònia, va viure un esdeveniment històric, que va ser presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà. P 20-21

Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat amb accent vaticà

La solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, va ser com cada any una jornada plena de festa, de devoció i de sentiment. Enguany, a més, va ser el colofó a tres dies viscuts amb gran intensitat al monestir, especialment a causa de la visita del cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, que va presidir el concert inaugural del nou orgue de Montserrat així com una emotiva vetlla de Santa Maria. P 24

Sumari

- P 8 Bisbes brasilers defensen l'Amazònia
- P 26 Terrassa: quatre nous diaques
- P 27 Homenatge a Mons. Valentí Miserachs
- P 30 Visitant els llocs ignasians de Manresa
- P 31 Entrevista al sociòleg Imanol Zubero

Editorial

L'URC, 30 anys de projectes compartits

Les paperetes de votació es disposen en un petit cistell a tall d'urna. Els escrutadors les compten i arriben fins a 61. Ni una més ni una menys. Per unanimitat, s'aprova la creació de l'URC (Unió de Religiosos de Catalunya), que fusiona la CONFER (Conferència Espanyola de Religiosos) masculina i femenina, dues branques que preexistien separatament. El calendari marca el 29 d'abril del 1980. La reunió es realitza a Barcelona. Aquesta decisió, llargament madurada, resulta innovadora, expressa la voluntat de cooperació i de diàleg entre els religiosos i les religioses que volen viure i anunciar l'Evangeli en el context de l'Església catalana, com recullen els primers informes. No volen tampoc oblidar-se les circumstàncies ambientals de caire politicosocial. La força del Concili Vaticà II, amb el qual s'ha compromès profundament, i els nous aires de la democràcia propicien la recerca de noves formes de col·laboració intercongregacional. Les cinc finalitats d'aquest pas compartit són: cercar el coneixement i la col·laboració entre els diversos instituts i congregacions; promoure activitats en bé dels religiosos i religioses de Catalunya; programar i realitzar reunions periòdiques de superiors i superiores majors; fomentar el diàleg i la cooperació amb persones i els organismes de la diòcesi, i mantenir relacions de col·laboració amb la CONFER espanyola. La vida religiosa, arrelada al nostre país, molts segles abans que Catalunya tingués una expressió política pròpia, ha girat entorn de dos eixos: la persona de Crist i el

compromís de transformació social, sigui en l'educació, la sanitat, la cultura, l'atenció als més pobres... Molts fundadors i fundadores han buscat, a la llum de l'evangeli, donar respostes agosarades als problemes reals de la gent, com ara educar les noies, quan estaven gairebé excloses de l'ensenyament. La vida consagrada, en les seves diverses formes de vida, s'ha fet present al cor de la societat en un ampli ventall de presències: des dels monestirs i els instituts de vida contemplativa a les congregacions immerses en barris obrers, des de l'excel·lència de les seves propostes i institucions a la presència en llocs de frontera i marginació, des de l'espiritualitat i la cultura a la proximitat real de la vida quotidiana. Els seus carismes, cada vegada més compartits amb les laïques i els laics que s'hi senten atrets, abracen les situacions més impensables de la vida. Avui, conscients de les seves febleses i de les seves forces, romanen més que mai en l'esperança de respondre amb fidelitat i esperit generós a les crides de l'evangeli i de les persones que pateixen. Més allunyats del poder que mai, podem descobrir a través de la seva vida missatges de saviesa i confiança en Déu. Els flascons són més fràgils que en altres èpoques, però els perfums s'estenen més fàcilment arreu. L'Església i la societat son deutores de moltes contribucions que reben de la vida religiosa. *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel volen fer-se'n ressò i felicitar l'URC per aquests 30 anys de projectes compartits al servei de l'evangeli, de l'Església i de la societat.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Fabrizio Assandri, Cinto Busquet, Joan Busquets, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Pere Fàbregues, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Dani Majà, Joan A. Mateo, Ezequiel Mir, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Víctor de la Peña, Francesc Raventós, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Lluís Solà, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Francesc Torralba, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

Catalunya referma la comunió amb Roma

La visita del cardenal Tarcisio Bertone, pas previ del viatge del Papa al novembre

Carme Munté
Barcelona / Fotos: Agustí Codinach

«Aquests tres dies han estat un autèntic do de Déu.» Així s'expressava el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, recollint els fruits de la intensa estada de tres dies del cardenal Tarcisio Bertone a Catalunya. Una estada intensa des del punt de vista eclesial però també des del punt de vista civil i polític, ja que el secretari d'Estat del Vaticà va poder gestionar els preparatius per a la pròxima visita el 7 de novembre del Sant Pare a Barcelona.

Així, el cardenal Tarcisio Bertone va ser rebut per José Montilla al Palau de la Generalitat de Catalunya, va conversar també amb l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, amb el ministre de Justícia espanyol, Francisco Caamaño, i amb altres representants del món polític, i va visitar el temple de la Sagrada Família, que serà consagrat pel Papa en el que serà un acte de gran rellevància mundial.

Sempre acompanyat d'un impressionant dispositiu de seguretat, el cardenal Tarcisio Bertone, mà dreta del Sant Pare i per tant el seu més estret col·laborador, va ser portador de «l'afecte i la proximitat de Benet XVI» i va mostrar al llarg d'aquests tres dies

a Catalunya els seus trets pròpiament salesians d'afabilitat, proximitat i educació exquisida en el tracte amb les persones. Van ser moltes les ocasions en què va parlar en català i en què va posar en relleu la seva consideració per la història, la cultura, la fe i la catolicitat de Catalunya i la romanitat de la seva Església.

«Estic molt content de ser a Montserrat, a Barcelona i a Catalunya», va dir el cardenal Tarcisio Bertone abans de donar la benedicció final de la tradicional vetlla de Santa Maria, «explicaré tot el que he viscut aquests dies a Catalunya el proper dimecres al papa Benet XVI, sobretot la comunió de tots amb el Papa que m'heu manifestat en aquests dies que he estat a Catalunya». I és aquest esperit de comunió amb Roma el que l'Església catalana, a través dels seus pastors, han volgut manifestar en tot moment al secretari d'Estat del Vaticà.

El cardenal Tarcisio Bertone va estar hostatjat a l'arquebisbat de Barcelona i el cardenal Lluís Martínez Sistach va acompanyar-lo al llarg de totes les trobades i de totes les activitats previstes en l'agenda del secretari d'Estat del Vaticà.

El matí del diumenge 25 d'abril el cardenal Tarcisio Bertone va presidir a la basílica de Santa Maria del Mar

«Van ser moltes les ocasions en què va parlar en català i en què va posar en relleu la seva consideració per la història, la cultura, la fe i la catolicitat de Catalunya i la romanitat de la seva Església»

Maria, en la vigília de la festa de la Mare de Déu de Montserrat. El cardenal Bertone també es va traslladar fins a Igualada, on va visitar la casa natal del pare Josep Tous, actualment casa mare de les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor. També va tenir temps de visitar la catedral de Barcelona i d'atendre alguns mitjans de comunicació, entre els quals Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*.

L'estada a Catalunya del secretari d'Estat del Vaticà va finalitzar el matí del dimarts 27 d'abril, quan després d'haver venerat la imatge de la Moreneta en el dia de la festivitat de la patrona de Catalunya, es va acomiadar del pare abat i de la comunitat benedictina i, acompanyat del cardenal Lluís Martínez Sistach, es va dirigir a l'aeroport del Prat.

La visita del cardenal Bertone ha estat, doncs, el pas previ a la cita del 7 de novembre, quan Barcelona rebrà el papa Benet XVI. Per això, l'arquebisbe Martínez Sistach, en acomiadar-se del cardenal Bertone al peu de l'avió, li va dir: «Li prego que vulgui comunicar al Sant Pare la nostra adhesió incondicional, la nostra pregària constant, el nostre afecte filial i el nostre agraïment per la seva anunciada visita a Barcelona el proper 7 de novembre per consagrar el temple de la Sagrada Família.»

la beatificació del caputxí català pare Josep Tous. A la tarda del mateix diumenge es va encaminar fins al monestir de Montserrat per presidir el concert inaugural del nou orgue, on va tornar l'endemà 26 d'abril per tal de ser present en la vetlla de Santa

«Un gran sentit de comunió perdura al llarg de la història en l'Església catalana»

Cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà

Jaume Aymar i Ragolta

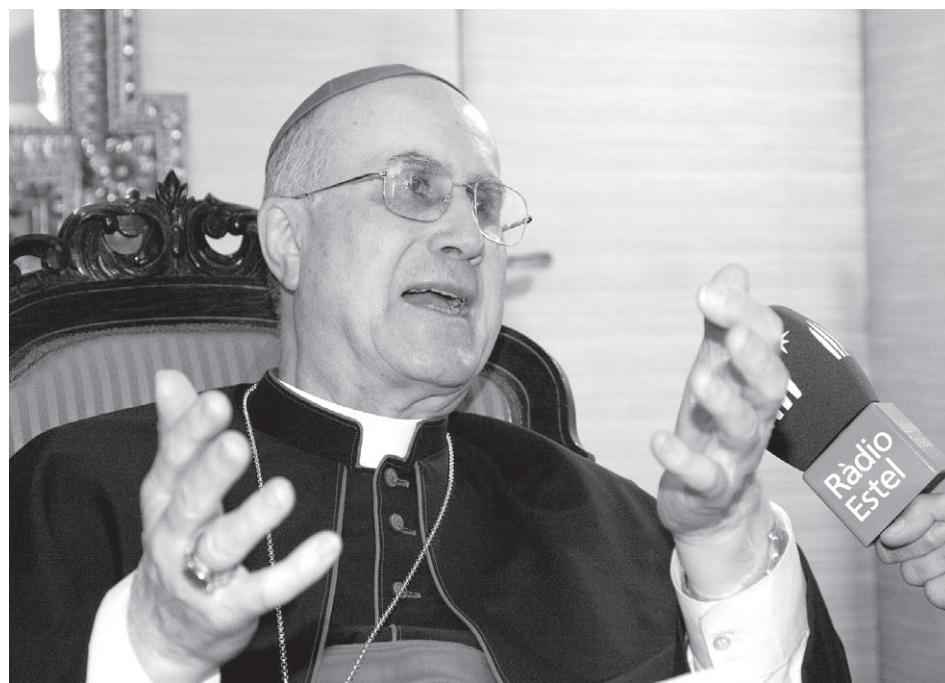
Fotos: Agustí Codinach

El cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, va tenir la deferència de concedir una llarga entrevista en exclusiva a *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel. Es va celebrar dilluns 26 d'abril al migdia a l'avant-sala del saló major del Palau Episcopal de Barcelona, on el prelat era hoste d'honor del Cardenal Lluís Martínez Sistach, que també va ser-hi present. El cardenal Bertone acabava de tornar de la catedral, on havia seguit amb interès una visita guiada pels canonges Joan Guiteras i Josep Maria Martí Bonet; hi va anar acompanyat pel seu amfitrió i pel nunci de Sa Santedat, Mons. Renzo Fratini. Tarcisio Bertone és un home alt i afable, parla reposadament i les seves respostes són meditades i ben construïdes. El diàleg va discórrer amb un to de gran cordialitat.

Acaba vostè de tornar de Xile, un dels països emergents d'Amèrica Llatina, que encara pateix els efectes del terratrèmol recent... Quins desafiaments tenen plantejats els catòlics de Xile?

Certament que Xile és un país que té una gran història, una gran tradició, una estructura no només religiosa, sinó també econòmica, molt més forta que altres països de l'entorn. El terratrèmol ha colpit aquesta estructura econòmica en el context d'aquesta crisi mundial que Xile havia resistit prou bé fins aleshores. Ara ve el repte de la reconstrucció. L'Església xilena és una Església forta, que ha treballat bé en la formació dels laics i dels preveres, que ha defensat els drets humans, fins i tot en moments enterbolits de la història, i que va impulsar la creació de la Vicaria de Solidaritat. La societat xilena té avui moltes necessitats, i cal afrontar-les, però em sembla especialment urgent el repte de la formació de professionals laics amb inspiració cristiana compromesos en l'activitat política, tal com afirma el document de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. El coneixement de la Doctrina Social de l'Església promou iniciatives positives, tant a les diòcesis com a l'Església en general. L'horitzó de l'Església a Xile s'albira bo, positiu, amb una mirada de futur. L'Església, sobretot a través de Càritas, ha emprès amb un gran compromís l'atenció de les persones que han estat més damnificades pel terratrèmol. Per exemple, la Universitat Catòlica, promoguda pel cardenal de Santiago, ha decidit construir mil habitatges per a les famílies que han estat perjudicades pel terratrèmol. Mil cases és un fet concret i positiu que posa en relleu la voluntat de l'Església de fer front als reptes i desafiaments avui del país.

A Barcelona, ha estat acollit com a hoste del cardenal Lluís Martínez Sistach. El diumenge 25 d'abril va presidir la beatificació del P. Josep Tous, que primer va ser religiós caputxí i que després, obligat per les circumstàncies polítiques, va

passar al presbiteri diocesà. Anàlogament, i salvant totes les distàncies, vostè pertany a la família salesiana i després l'Església l'ha cridat a altres responsabilitats. Com es viu aquesta síntesi de carismes, de dons?

El pare Tous, sens dubte, ha tingut moltes vivències en la seva vida, però ha conservat sempre el cor de caputxí, de franciscà, amb la seves virtuts i espiritualitat característiques. Així mateix, quan va tornar a Catalunya, concretament a Barcelona, va fundar les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, la qual cosa li va permetre també mantenir el seu carisma. Es va dedicar i va treballar intensament en l'àmbit de la pastoral segons les indicacions del bisbe. El pare Tous va aconseguir fer una bella síntesi entre l'espiritualitat franciscana-caputxina i la del prevere diocesà, ja que juntament amb la dedicació a la pastoral ordinària i a la cura de les ànimes, va poder formar espiritualment un grup de noies, que després va adreçar cap a la missió de crear una congregació educativa. En el meu cas, jo sóc salesià i sempre he intentat viure, fins i tot des del ministeri episcopal i ara a la Cúria romana, l'esperit de Don Bosco, que és un esperit de família. Realment he intentat no perdre mai aquesta inspiració salesiana i portar-la a la vida, la passió pels joves i l'atenció educativa, que Benet XVI ha presentat com a repte fonamental davant de la dictadura del relativisme, amb models de referència per als joves que no són sempre nets i transparents. Jo intento fer aquesta síntesi en les relacions diplomàtiques, en les relacions internacionals, promovent el respecte a les persones i les estructures, els carismes, els talents..., de manera que es puguin viure junts l'humanisme i la purificació de la fe. I tot plegat viscut amb l'esperit que té a veure amb la missió de l'Església, que per al Papa és, abans que res, portar al món l'Evangeli.

Precisament la seva visita ha coincidit amb un aniversari en-

«El santuari de Montserrat és un exemple per als monestirs benedictins d'Europa i d'arreu del món»

tranyable, la visita de Don Bosco a Barcelona, on va ser cridat per una dama xilena, criolla, la senyora Dorotea de Chopitea. L'esperit evangelitzador de Don Bosco, quina urgència, quina actualitat té avui en el segle XXI?

Llegint les memòries biogràfiques de Don Bosco, recordo haver tingut sempre un gran afecte per aquesta senyora, Dorotea de Chopitea, que va ser la impulsora de la primera obra salesiana a Barcelona. És bonic tenir present que Don Bosco, que va recórrer el continent europeu, no va anar mai a missions, però va somniar un apostolat més enllà dels oceans —Argentina i Xile—, on van anar els primers salesians amb heroisme i dedicació... La llavor de l'Evangeli, que va ser sembrat amb entusiasme, ha arrelat en aquestes terres llunyanes. Ho podem veure encara avui a la Patagònia, on perduren les obres salesianes. Don Bosco va tenir realment aquesta visió apostòlica, universal, i va saber formar els joves salesians que van anar a terres llunyanes per oferir un projecte educatiu basat en la capacitat de donar valor a les peculiaritats de cada lloc i de transformar els joves en apòstols dels joves. Era la idea que repetia Joan Pau II en les seves trobades amb els joves. Em sembla que aquesta és la gran herència de Don Bosco. Sense precedents. I una altra cosa. Don Bosco havia somiat també el present i el futur d'Amèrica Llatina, en grans somnis visionaris, com ara la visió de la riquesa de Patagònia i del Sud de Xile. El famós Darwin havia pro-

«Les tres encíclics de Benet XVI són tres obres mestres»

clamat que no hi havia res a explorar en aquelles terres on Don Bosco havia profetitzat que hi havia molt a explorar. I va tenir raó Don Bosco, passant per sobre de Darwin, tal com ho han reconegut després els grans exploradors [somriu]. Els primers salesians van fer grans troballes, perquè tenien molt d'exploradors. Van ser pioners pel que fa al reconeixement de les cultures i les riqueses locals. Es van anticipar així a les indicacions del Concili Vaticà II.

Com vostè ja sap, l'arxidiòcesi de Barcelona es prepara per a un esdeveniment extraordinari: la visita apostòlica del papa Benet XVI, convidat pel cardenal Lluís Martínez Sistach, el pròxim 7 de novembre. Com creu que la comunitat diocesana es pot preparar fructuosament per a un esdeveniment històric com aquest?

La visita del Sant Pare és una visita que fa a una gran Església local com és la de Barcelona, en el marc de Catalunya, que és una realitat particular, però al mateix temps té com a gran objectiu la inauguració del temple de la Sagrada Família, una obra mestra que resumeix la teologia i els grans ideals de la família inspirada en la Sagrada Família segons la inspiració d'Antoni Gaudí, que ha estat un gran arquitecte. Crec que la comunitat diocesana s'ha de preparar amb un gran sentit de comunió amb l'Església universal; un sentit de comunió que perdura al llarg de la història en l'Església catalana. Ho he pogut experimentar aquests dies, com ara quan es proclama el mateix Credo: «Crec en l'Esperit Sant, la Santa Mare Església, catòlica, apostòlica i romana...» És molt important aquest sentit de la unitat, present en els seus ensenyaments, i també en el gran patrimoni de Gaudí, que és ja del món sencer, a través del qual s'expressa el veritable concepte de família, que gira al voltant de la fe i del projecte de Déu sobre la realitat de la convivència humana. Aquest és un gran do de Gaudí, una font d'inspiració i orientació per a les famílies cristianes. Recordem que l'Església és comunitat de famílies.

En el cinquè aniversari de l'elecció pel solí pontifici de Sa Santedat Benet XVI, quins eixos del seu pontificat destacaria?

Molts han remarcat que Benet XVI ha estat un gran teòleg i un gran intel·lectual i que ha fet grans aportacions sobretot pel que fa a la presentació genuïna de la doctrina cristiana, a l'anunci de l'Evangeli, d'una manera convincent, donant raó de la pròpia fe. El cardenal Ratzinger deia que la missió dels teòlegs, més que tractar qüestions difícils, ha d'estar orientada sobretot cap a la defensa i la motivació de la fe de la gent senzilla. El mateix papa Benet XVI, que destaca per la riquesa de la seva teologia, amb una gran base dogmàtica i filosòfica, ha estat capaç de parlar als joves, a la gent senzilla. A través de la seva catequesi, dels seus discursos, ha reforçat la fe del poble cristià. També

he de dir que ha tingut una capacitat de relació extraordinària, amb molta dolcesa, primer de tot amb els bisbes, als quals ha donat prioritat, sobretot amb les visites *ad limina*, amb la voluntat de parlar amb cadascun d'ells. També ha entrat en diàleg amb els teòlegs, amb els intel·lectuals, fins i tot els que no són d'inspiració cristiana... Quantes persones l'han volgut escoltar i quantes persones ell mateix ha volgut escoltar! És un model, fins i tot per als bisbes, de capacitat d'escolta. Juntament amb això, ens ha deixat també tres encíclics que són tres obres mestres: *Deus caritas est*, sobre el cor del cristianisme; *Spe salvi*, sobre l'esperança on també entra la història del món; i finalment, la *Caritas in veritate*, sobre la qüestió social, que ha estat molt ben valorada per tothom, especialment des del món econòmic. Recordo molt bé el president d'una nació musulmana que va venir a visitar el Papa, i que va fer un informe tot reco-

«He intentat no perdre mai la meva inspiració salesiana i portar-la a la vida: la passió pels joves i l'atenció educativa»

neixent que moltes pàgines de la seva reflexió estaven inspirades en *Caritas in veritate*, una encíclica social que ha remarcat la responsabilitat social de l'Església sobre l'ètica del món econòmic. El Papa ha posat així en relleu la importància de valorar el do de la gratuïtat en les relacions internacionals més enllà del càlcul de beneficis. Les seves encíclics i orientacions pastorals han estat realment un gran regal per a l'Església!

La seva visita a Catalunya s'ha tancat amb la seva presència a un altre lloc entranyable, com és el santuari monestir de Montserrat.

Històrica visita de Bertone a Igualada

Xavier Bisbal / Igualada

El dilluns 26, al voltant d'un quart de set de la tarda, i rodejat d'espectaculars mesures de seguretat, arribava el cardenal Tarcisio Bertone a Igualada, a la casa natal del nou beat —al carrer Sant Josep—, i davant d'una notable expectació ciutadana. Anava acompanyat de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach.

A la porta de la casa el rebia el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova; l'alcalde de la ciutat, Jordi Aymamí; l'arxiprest, Mn. Josep Massana; i el primer tinent d'alcalde, Jordi Riba.

Després de firmar al llibre d'honor, el cardenal Bertone va atendre els mitjans de comunicació locals —en un dels seus pocs contactes amb la premsa a Catalunya, juntament amb *Catalunya Cristiana*, *Ràdio Estel*, *La Vanguardia* i TV3.

El cardenal Bertone va destacar la fundació del beat Josep Tous com a molt positiva per als joves, i va afirmar que el motiu principal de la seva visita a Catalunya era portar, en nom de Benet XVI, «el reconeixement a la santedat del pare Tous». A tots els igualadins els va manifestar la proximitat del Papa i la seva benedicció, recitada en català.

Després va baixar a la capella del sepulcre del beat Josep Tous, on va resar el Rosari, i va visitar l'exposició muntada sobre la vida de l'il·lustre igualadí. Va acabar amb una reunió privada amb les religioses i sopant a Igualada.

Prèviament, al matí, s'havia celebrat a la basílica de Santa Maria d'Igualada la missa d'acció de gràcies per la beatificació del P. Josep Tous. L'eucaristia va ser presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, acompanyat d'algunes desenes de sacerdots. En l'homília el bisbe va fer un repàs de la vida del pare Tous, en especial la seva vinculació amb la ciutat d'Igualada i la diòcesi de Vic, i va proposar insistentment que l'anomenessin «Beat Josep d'Igualada», el seu nom de religió.

Enmig del públic hi havia nombroses religioses de la Mare del Diví Pastor, començant per la mare general; així com molts alumnes i professors del col·legi igualadí. També hi havia una notable representació caputxina, amb el provincial, quatre exprovincials i el vicepostulador de la causa de beatificació del caputxí fra Leopoldo.

La noia colombiana curada de la seva malaltia visual per intercessió del P. Tous, Olga Yaneth Rincón Prieto, també es va fer present a Igualada i va saludar el bisbe de Vic. Els cants van anar a càrrec de la Coral de Santa Maria.

Quin paper tenen avui els monestirs per esdevenir espais de pau, de pregària i de cultura? Com s'actualitza avui la missió monàstica?

Crec que el santuari de Montserrat és un exemple per als monestirs benedictins d'Europa i d'arreu del món al llarg de tota la història. Els monestirs són presents arreu del món. Recordo el viatge del Papa al Brasil, on va visitar un monestir benedictí en el qual, tot i que no comptava amb l'Escolania de Montserrat, es cantava el gregorià amb molta perfecció. Els monestirs benedictins han plasmat, i fins i tot diria que salvat, la riquesa de les tradicions clàssiques, de les tradicions cristianes... La funció cultural dels monestirs ha permès salvaguardar la dimensió litúrgica, la pregària, la relació amb el Senyor, amb Déu Creador Pare, amb Jesús Salvador, sota la inspiració de l'Esperit Sant... Al mateix temps, han afavorit la creació de llocs de meditació, per tornar a entrar dins d'un mateix, davant del remolí de totes les veus que sentim, nosaltres també els homes d'Església, en el món modern. Crida l'atenció a molts pelegrins, i fins i tot turistes, la inscripció que hi ha en el pòrtic a l'entrada del monestir de Montserrat: «*Beata pacis visio*» (sorrissa visió de pau). Realment és un oasi de pau. Crec que la missió de formació de la pròpia vida que es fa des del monestir és fonamental, tot fent present les arrels cristianes de la cultura europea, a les quals el Papa ha donat tanta importància. Aquest és un missatge per a Europa.

«El cardenal Bertone ha manifestat un interès especial que es pugui arribar aviat a la beatificació de Gaudí»

Entrevista al cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona

Carme Munté

Vostè ha acompanyat el cardenal Tarcisio Bertone al llarg de la seva estada a Catalunya. Quina és la impressió que el secretari d'Estat del Vaticà s'ha endut de la terra i l'Església catalana?

El cardenal Bertone s'emporta una impressió molt bona de la seva estada entre nosaltres. La diversitat de celebracions que ha presidit i la manera com s'han celebrat, amb participació, joia i seguint un bon ordre, i l'acolliment afectuós a Barcelona, Montserrat i Igualada han contribuït que el seu viatge hagi sigut molt satisfactori per a ell i molt profitós per a les nostres diòcesis. El mateix cardenal Bertone va manifestar públicament que estava molt satisfet d'aquests dies passats a Barcelona, Montserrat i Igualada. Barcelona i Montserrat no eren desconegudes per al secretari d'Estat, perquè essent bisbe de Vercelli i després cardenal de Gènova ens visitava amb relativa freqüència.

Tanmateix aquests dies han estat intensos per viure esdeveniments religiosos i cívics molt importants.

Ens pot aportar alguna dada poc coneguda sobre aquesta visita?

El cardenal Bertone va venir acompanyat d'un grup de persones que formen part del seu departament a la Secretaria d'Estat del Vaticà, per poder participar en la beatificació del P. Josep Tous, i sempre s'ha interessat per totes elles, com estaven, què havien visitat, com havien participat en les celebracions. He pogut veure el tracte exquisit que té amb els seus col·laboradors. La seva conversa i el seu tracte el fan molt proper a la gent. En les entrevistes que ha tingut amb les autoritats i els polítics ha aconseguit ràpidament unes relacions de diàleg fluid i d'apropament. Diria que el carisma de sant Joan Bosco, propi de tots els salesians, apareix palesament en el cardenal Bertone i que compagina molt bé aquest tarannà salesià amb les seves importantíssimes responsabilitats de secretari d'Estat, el primer col·laborador

del Sant Pare Benet XVI. En aquelles entrevistes, tots han coincidit a agrair al Sant Pare la seva visita a Barcelona el proper 7 de novembre i la disponibilitat per col·laborar en la seva realització en els aspectes que els correspongui.

En quin sentit la visita del secretari d'Estat del Vaticà ha servit per preparar la pròxima visita del Papa el 7 de novembre?

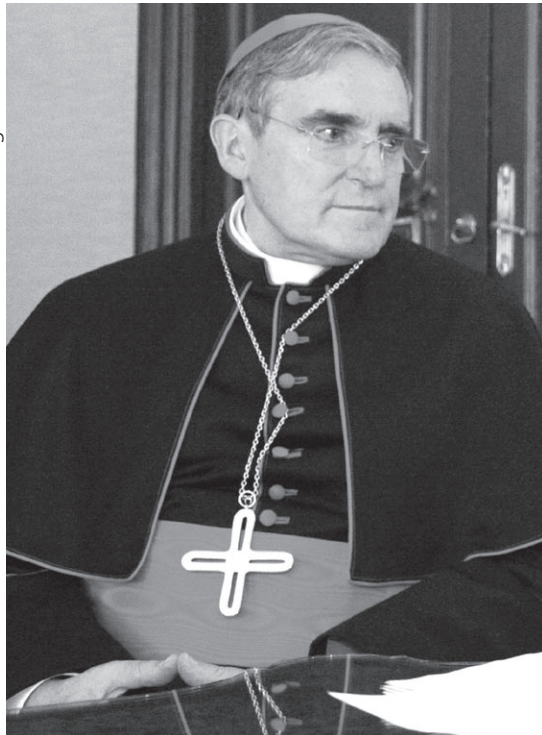
Sens dubte, aquesta visita detinguda del cardenal secretari d'Estat ha contribuït a preparar la visita del Sant Pare Benet XVI, del proper 7 de novembre a Barcelona per consagrar el temple de la Sagrada Família. El cardenal Bertone acompanya sempre el Sant Pare en els seus viatges i la seva vinguda ajuda molt a la preparació del viatge apostòlic de Benet XVI a la nostra Ciutat Comtal. Va ser molt interessant la seva visita a aquest temple, captant tota la riquesa artística i religiosa d'aquest monument patrimoni de la humanitat i la riquesa espiritual del seu arquitecte, Antoni Gaudí. M'ha preguntat per l'estat actual de la causa de canonització del nostre genial arquitecte i ha manifestat un interès especial que es pugui arribar aviat a la seva beatificació.

Quin és el missatge que transmetrà al papa Benet XVI?

El cardenal Bertone ens ha dit en diversos moments del seu viatge i m'ha reiterat quan el vaig acomiadar al peu de l'avió a l'aeroport, que immediatament en arribar a Roma transmetrà al Sant Pare els nostres sentiments de comunió, d'afecte i d'adhesió incondicional, que sempre, però especialment en aquests moments, estem al seu costat i l'acompanyem amb la constant pregària de les parròquies i comunitats per tal que el Senyor sigui per a ell el seu consol i la seva fortalesa en el seu servei que presta a l'Església i al món com a successor de l'apòstol sant Pere. També transmetrà al Sant Pare el nostre reiterat agraïment per haver acceptat la invitació de venir a Barcelona per consagrar el temple de la Sagrada Família el proper novembre i que esperem aquesta visita amb molta il·lusió i amb una preparació espiritual i pastoral. Sens dubte que comentarà amb el Sant Pare les seves molt positives impressions, vivències i coneixements que ha tingut de la beatificació del P. Josep Tous i Soler, de la immensa joia i felicitat que han viscut les germanes caputxines de la Mare del Diví Pastor, per la beatificació del seu fundador, la participació activa dels fidels en aquesta celebració a la basílica de Santa Maria del Mar i Montserrat en la vetlla de la Mare de Déu, l'entranyable musical ple de la participació de les escoles de les Caputxines i d'unció religiosa, que es va celebrar com a preparació per la beatificació, i el magnífic concert amb motiu de la inauguració de l'orgue de Montserrat.

Vostè també va estar present en

Agustí Codinach

la reunió amb el president José Montilla. Què ens pot explicar d'aquesta reunió? Es va parlar del temple de la Sagrada Família?

Es va parlar del temple de la Sagrada Família i de la visita del Sant Pare el proper mes de novembre i també de la realitat social, cultural i religiosa de Catalunya i del servei que l'Església, els cristians i les institucions eclesials presen-ten a la societat de casa nostra.

Barcelona i l'Església catalana ocupen un lloc important en l'agenda del Vaticà. Què ho ha fet possible?

Ho ha fet possible la vida i l'activitat d'ahir i d'avui de les diòcesis que tenen la seva seu a Catalunya. A casa nostra hi ha molta vitalitat i hi ha moltes realitats i institucions eclesials al servei de tots els àmbits de la vida de les persones i de la societat: espiritualitat, evangelització, educació, hospitals, residències de gent gran, pobresa i marginació, cultura, mitjans de comunicació, etc. Aquestes visites les fan possible per exemple les dues beatificacions que hem celebrat el mes de gener amb la presència de l'arquebisbe Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, i ara aquesta del P. Josep Tous que el cardenal Bertone ha presidit, el treball cultural d'institucions d'Església, com la Fundació Joan Maragall pel diàleg entre fe i cultura, l'octubre vinent la Trobada Internacional per la Pau organitzada per la Comunitat de Sant'Egidio que està present a casa nostra, i així podríem seguir fins a l'esperada amb il·lusió visita del Sant Pare Benet XVI per consagrar el temple de la Sagrada Família, aquest monument únic en el món i que el nostre poble ha estat capaç d'aixecar com una lloança a l'obra de la creació i de la redempció de Déu i una icona de la Sagrada Família de Natzaret i de la família de Déu i de la família dels pobles del món. Amb motiu d'aquesta entrevista desitjo reiterar al cardenal Bertone el meu agraïment i el de tota l'arxidiòcesi i diòcesis que tenen la seva seu a Catalunya per la seva generosa visita que ens ha ofert aquests tres dies i que han estat un autèntic do de Déu.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebïn notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 230€	☐ Missioner	☐ Edició en català
☐ Àsia i Oceania: 308€	☐ Missionera	☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu	☐ Domiciliació bancària	

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Església i comunicació: la identitat com a punt de partida

Marta Nin
Roma

Identitat i diàleg és el títol del VII Seminari Professional per a Oficines de Comunicació de l'Església que es va celebrar l'última setmana d'abril a Roma, a la Facultat de Comunicació Institucional de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu. Segons el president del Seminari, José María Laporte, «el bé de les persones és prioritari respecte a la bona imatge de les institucions, tal com ha demostrat un cop més el Papa a l'hora d'afrontar la qüestió dels abusos de menors. Una identitat clara i definida, com la de l'Església catòlica, no representa per tant un obstacle, sinó un punt de força en la comunicació».

Entre els ponents d'aquest seminari podem esmentar Mons. Claudio Maria Celli, president del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, que va cloure el congrés; Joan Andreu Rocha Scarpetta, vicedegà de Periodisme de la Universitat Abat Oliba; Helen Osman, portaveu de la Conferència Episcopal dels Estats Units, i la teòloga alemanya Jutta Burggraf. El seminari també va comptar amb diferents taules rodones on van participar els portaveus de les Conferències Episcopals d'Itàlia, els Estats Units i Eslovàquia, i periodistes vaticanistes dels diaris *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, *The New York Times*, *De Telegraaf* i *Corriere della Sera*.

Un dels temes candents va ser l'actual crisi dels abusos menors a l'Església. Una de les taules rodones va centrar-se en aspectes de controvèrsia en la comunicació, enfocant la gestió comunicativa d'aquesta crisi. Andrew O'Connell, director de comunicació de la congregació catòlica irlandesa dels Germans de la Presentació, considera que el cas irlandès «no és un problema de comunicació, sinó un problema de gestió i lideratge. Una oficina de comunicació no pot comunicar si no hi ha un missatge, i a Irlanda, el missatge no era clar». O'Connell va demanar als professionals de la comunicació eclesial que llegeixin tots els dossiers irlandesos

«Més que en la imatge de la institució, cal pensar en el bé de la persona»

dels casos d'abusos i que «aprenquin dels nostres errors». És necessari que «l'Església parli amb una veu coherent, i que hi hagi una estratègia conjunta. Els irlandesos hem fet un llarg camí, i en aquest camí ara sabem on podem anar i on no podem anar. Cal que tots aprenguem d'aquests errors perquè no es repeteixin». O'Connell va delinear un decàleg per als informadors eclesials en la qüestió dels abusos i va subratllar que «nosaltres no som les víctimes, les víctimes són els nens», alhora que va demanar que «no es negui mai l'evidència» i també que «l'Església

s'avanci als mitjans».

En la mateixa taula rodona la teòloga americana Pia de Solenni va destacar la «pèrdua de credibilitat» que els escàndols dels abusos han causat a l'Església catòlica i es va reconèixer sorpresa pel fet que després dels casos dels Estats Units i d'Irlanda les diòcesis d'arreu del món encara no estiguessin a punt per afrontar la crisi en l'àmbit comunicatiu. Per a De Solenni, cal evitar parlar de «persecució de l'Església», i caure en l'excusa dels «atacs dels mitjans», i no només en relació amb una estratègia comunicativa, sinó perquè «l'Evangeli ens diu que hem de parar l'altra galta». D'altra banda, «tampoc no hi ajuda gaire vincular el problema amb altres temes, com ara l'homosexualitat». A l'hora de comunicar també cal tenir present que hi ha «camps minats culturals», com la qüestió jueva. Segons aquesta teòloga americana, psicològicament és molt important «demanar perdó» perquè quan es diu «ho sento», qui pronuncia l'enunciat continua posseint el poder però dient «demanó perdó» traslladem el poder al subjecte que ens escolta.

Durant el seminari es van presentar diferents experiències i estratègies de comunicació, així com l'anàlisi de

diferents esdeveniments eclesials: la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid del 2011, el viatge del Papa a Anglaterra i la beatificació del cardenal Newman.

Els participants del seminari van visitar també la Sala de Premsa de la Santa Seu, on el director, el P. Federico Lombardi, els va il·lustrar sobre la seva feina. Lombardi va afirmar: «Jo no diré mai que els mitjans són dolents. Em sembla un error molt greu. Sé que els mitjans reflecteixen moltes posicions i actituds diferents i també moltes capacitats professionals que entren en diàleg amb mi, i que per a mi interpreten les expectatives d'un ampli públic.» Sobre el tema dels abusos de menors, Lombardi va declarar que «és una qüestió que no s'ha de tancar o oblidar, més aviat crec que la nostra tasca és aconseguir que evolucioni la comunicació en l'Església i en la societat al voltant nostre en una direcció positiva».

Durant el seminari, *Catalunya Cristiana* va parlar amb Daniel Arasa, professor de la Santa Creu i un dels organitzadors d'aquest congrés, el qual ens va explicar que «la situació actual de la crisi dels abusos ha fet augmentar l'interès en aquest seminari». Dels més de tres-cents participants, només menys de cent eren interns de la mateixa universitat. Segons Arasa, aquests participants es mostraven «optimistes» davant la situació actual. «No hi ha un esperit derrotista, sinó la convicció que hi ha molt per fer, i això ens motiva.» És evident que «per comunicar cal tenir la identitat molt clara. Si s'actua correctament, segons la pròpia identitat, tot i trobar dificultats, a la llarga, resulta positiu». En el cas de la crisi sobre els abusos de menors en l'Església, «més que en la imatge de la institució, cal pensar en el bé de la persona, i això acaba sent de retruc positiu per a la imatge». Considera que «és bo que els mitjans demanin compte a l'Església, però d'una manera ètica i honrada. Els mitjans veuen l'Església com una autoritat moral, és per això que li demanen compte, i l'Església ha de ser capaç de poder oferir-los-el». Arasa creu que el més important és «impulsar la formació de professionals de la comunicació institucional» perquè «entre la jerarquia eclesial creix la convicció de la necessitat de posar al capdavant de les oficines de comunicació de les diòcesis bons professionals».

El Papa accepta la renúncia d'un bisbe que va cometre pederàstia

Zenit / Ciutat del Vaticà

El Papa ha acceptat la renúncia de Mons. Roger Joseph Vangheluwe, fins ara bisbe de Bruges (Bèlgica), per haver comès abusos sexuals contra un jove. El bisbe ha explicat que «quan era sacerdot i durant un cert temps al començament del meu episcopat, vaig abusar sexualment d'un jove d'un ambient proper a mi. La víctima continua marcada per aquest fet. En les darreres dècades he reconegut moltes vegades la meua culpabilitat contra ell, així com en contra de la seva família, i he demanat perdó. Però això no l'ha pacificat. I jo no estic en pau». I ha afegit: «Lamento profundament el que vaig fer i presento les meves disculpes més

sinceres a la víctima.»

D'altra banda, Benet XVI també ha acceptat la renúncia del fins ara bisbe de Kildare i Leighlin (Irlanda), Mons. James Moriarty. En un comunicat donat a conèixer per la Conferència Episcopal Irlandesa, el prelat va tornar a demanar perdó a les víctimes d'abusos sexuals comesos per alguns membres del clergat. Mons. Moriarty és un dels bisbes de l'Església a Irlanda acusats d'haver encobert els sacerdots pederastes. El prelat va admetre que en aquests anys «hauria d'haver desafiat la cultura predominant» que imperava a la diòcesi de Dublín. Per aquest motiu, «demanó perdó un altre cop als supervivents i a les seves famílies» i va admetre que «les paraules de perdó no són suficients».

RUTA FRANCISCANA amb els franciscans

VISITANT:

Roma, Fontecolombo,
Greccio, Spoleto,
Assís, Laverna,
Gubbio, Siena, Florència,
Pàdua, Venècia, Milà

✓ Vol regular

✓ Residències
religioses

✓ Pensió completa

Dates: del 28 de juliol al 7 d'agost

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ:

Delegació de Terra Santa, c/ Santaló, 80 — 08021 Barcelona
Tel. 932 022 757 - 932 092 090 i Fax: 932 022 757

«Salveu l'Amazònia i la nostra gent»

És el crit dels bisbes brasilers del Parà i de l'Amapà

Cinto Busquet

Ciutat del Vaticà

Amb veu forta i clara, els catorze bisbes de la regió eclesiàstica Nord II del Brasil, en visita *ad limina* a Roma, han demanat que el món «escolti el crit de l'Amazònia i dels pobles que hi viuen», amenaçats per diversos projectes de construcció de grans preses i centrals hidroelèctriques que provocaran danys ambientals i socials irreparables. El propassat 15 d'abril, poques hores després de ser rebuts per Benet XVI, van convocar una roda de premsa per denunciar el perill de l'immens desastre ecològic que es preveu si els plans governamentals es duen a terme.

«No som contraris al desenvolupament econòmic. Demanem que es realitzi en el ple respecte de l'home i del seu hàbitat», han precisat els bisbes. El desviament dels rius Tapajós i Xingu, afluents de l'Amazones, requerit per les noves rescloses, provocarà que les poblacions indígenes perdin la seva font primària de subsistència i agreujarà el procés de desforestació amazònica de manera irreversible. «No és només un problema brasiler. Si l'Amazònia és amenaçada, el planeta sencer ho és», ha dit Mons. Carlos Verzeletti, bisbe de Castanhal. I després de confessar que sovint s'han sentit aïllats i abandonats, ha referit que han exposat els seus problemes al Papa i als diferents dicasteris vaticans: «Ens hem sentit escoltats i encoratjats. El Pontifici Consell Justícia i Pau ha promès crear una xarxa mundial per fer ressonar la veu de l'Amazònia.»

El projecte Belo Monte en el riu Xingu, per exemple, ha estat definit per Mons. Erwin Kräutler, bisbe de Xingu i president del Consell Indigenista Missioner, com «una agressió sense precedents». «L'Església està combatent amb tots els mitjans legals possibles per impedir l'establiment d'aquesta central hidroelèctrica. Una part de la ciutat d'Altamira serà coberta per l'aigua i vint mil persones perdran la casa. No se sap on aniran. Serà un caos social, a més d'una enorme catàstrofe ambiental», ha afegit aquest prelat que ha

rebut amenaces de mort de part dels latifundistes i dels explotadors sense escrúpols de la regió, així com també dos bisbes més presents a la roda de premsa. «No podem acceptar que el govern brasiler cedeixi als interessos del poder econòmic», ha conclòs, tot revelant que el president del país Luiz Inácio Lula da Silva li va prometre l'estiu passat que el projecte no es portaria endavant si la població local s'hi oposava.

Els bisbes són contraris a la decisió del govern de construir cinc centrals hidroelèctriques més al riu Tapajós que comportarà la inundació de 2.000 quilòmetres quadrats de terreny. «L'Amazònia ja sofreix pel desboscament, els incendis, les inundacions, els saqueigs dels recursos naturals. D'aquesta manera, rebrà el cop de gràcia», ha dit Mons.

Esmeraldo Barreto de Farias, bisbe de Santarém.

Mons. Bernardo Johannes Bahmann, bisbe d'Óbidos, de la seva banda, ha denunciat la presència de dues indústries mineres d'extracció de bauxita, mineral del qual s'obté l'alumini, «que no han portat beneficis i desenvolupament per a la població, sinó la contaminació de rius i llacs, i han obligat la gent a allunyar-se de les seva terra». El deteriorament social que s'ha produït com a conseqüència d'això, ha provocat un

augment de la violència, de la criminalitat, del tràfic de drogues i de la prostitució.

L'explotació sexual de menors i de moltes dones és un altre dels grans camps de batalla dels bisbes del Parà, estat amb una població gairebé idèntica a la catalana en un territori quaranta vegades més gran. Mons. José Luiz Azcona Hermoso, bisbe de Marajó, una de les 211 persones «marcades per morir» a l'estat del Parà arran de la seva implicació en la lluita contra l'explotació sexual, ha informat que en cinc anys han estat presentades 100.000 denúncies per aquest motiu, però que se suposa que seran unes quatre vegades més. «Moltes noies són enviades al Surinam i a la Guaiana Francesa, i des d'aquí a Europa. Com a Església estem fent un esforç total, ferm,

per combatre aquest fenomen», ha explicat el prelat, i ha convidat els estats europeus a reaccionar contra aquest flagell.

El compromís amb els més indefensos per part de l'Església amazònica ha estat segellat amb la sang de nombrosos màrtirs. Durant la roda de premsa ha estat recordada de manera especial Dorothy Stang, religiosa nord-americana assassinada el 12 de febrer del 2005 per les seves posicions en favor dels camperols pobres.

Dorothy Stang.

Condemna per l'assassinat d'una missionera

OMPRESS / Belém

Vitalmiro Bastos de Moura, més conegut com a Bida, va ser condemnat el 12 d'abril passat a Belém (Brasil), a 30 anys de reclusió per haver ordenat matar la missionera nord-americana Dorothy Stang, fa cinc anys.

Després de més de 14 hores de judici, Bida va ser declarat autor de l'homícid amb l'agreujament que la víctima, la germana Dorothy, era gran. El jutge Raimundo Moisés Flexa va assenyalar a la sentència que la personalitat de Bida és «perversa i covarda» i que la religiosa, de la seva banda, era «una dona gran indefensa». Els actes de l'acusat «neguen la pròpia racionalitat humana», va dir el magistrat als defensors de Stang. Bida continua sent l'únic dels qui van encarregar el crim que és a la presó.

La germana Dorothy Stang, assassinada el febrer del 2005, era una de les principals líders dels petits productors rurals a l'Amazònia. Lluitava per la reforma agrària i denunciava crims mediambientals, contra els treballadors i els propietaris de les finques. El seu assassinat, un dels principals esdeveniments en el conflicte agrari amazònic, va generar repercussió internacional i va originar el documental *They killed sister Dorothy* («Van matar la germana Dorothy»), del nord-americà Daniel Junge, que va ser preseleccionat per a l'Oscar l'any passat.

Suspès el director d'«Il Giornale»

Fabrizio Assandri / Roma

Sis mesos de suspensió per a Vittorio Feltri, el director d'*Il Giornale*, pel que va escriure l'estiu passat al seu diari, propietat de la família Berlusconi, contra l'exdirector de l'*Avvenire*, el diari dels bisbes italians.

Amb cinc vots a favor i tres en contra, el Col·legi de Periodistes de la regió de Llombardia va decidir, el 26 de març, sancionar d'aquesta manera les falses acusacions que van dur a la dimissió Dino Boffo, director de l'*Avvenire*. Feltri, llegim a la nota del consell del Col·legi, «ha atribuït falsament al Tribunal de Terni informacions no veritables relati-

ves al col·lega Dino Boffo, i ha violat els articles 2 i 48 de la Llei d'institució de l'Ordre i la núm. 69 del 1963 i la carta dels deures del periodista, que preveu la publicació de notícies veritables i verificades, el deure de la fiabilitat de la font i la correcció immediata en el cas de notícies publicades incorrectes». Són els principis bàsics del periodisme els que Feltri ha vulnerat, segons afirma el Col·legi.

El director d'*Il Giornale*, que també ha estat sancionat per haver publicat articles d'un experiodista expulsat del col·legi per la seva col·laboració amb els serveis secrets, «ha violat no només la dignitat i l'honor del col·lega Boffo, sinó

que també va comprometre la relació de confiança entre premsa i lectors».

Actualment Feltri encara pot continuar com a director i, de fet, ho està fent signant els editorials i comentant a la televisió els resultats de les recents eleccions regionals a Itàlia: la suspensió no serà efectiva fins que s'arribi a una sanció definitiva, després de l'apel·lació feta per l'advocat de Feltri. Un recurs contra «una sentència injusta i equivocada», segons afirma Gabriele Fava, advocat que el defensa.

No s'ha fet esperar la resposta de Feltri que, atacant l'Església i els adversaris polítics, ha declarat: «Sento no ser un sacerdot pedòfil o almenys

un "gairebé capellà" homosexual o un conductor d'esquerres, i ser només un periodista que no pot gaudir de la protecció dels bisbes, ni esdevenir màrtir de la informació.»

Marco Tarquinio, el nou director d'*Avvenire*, en l'editorial del 27 de març, titulat «Veritats i obscenitats», escriu sobre les frases de Feltri: «De la seva boca han tornat a sortir novament obscenitats i al·lusions indecents, també contra l'Església. I això és d'una gravetat intolerable. Feltri, però, ho hauria de tenir clar: el temps és un jutge moral inexorable, exalta els cavallers i és inflexible amb els escampadors de fang i mentides.»

Madrid

Celebrada l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal

El Congrés Eucarístic de Toledo i la JMJ, alguns dels temes tractats

silenciosa, el potent motor propulsor de la qual és la Jornada Mundial de la Joventut».

Durant la Plenària, els bisbes van continuar el diàleg sobre la crisi econòmica, en continuïtat amb la *Declaració davant de la crisi moral i econòmica*, aprovada a l'Assemblea Plenària del novembre del 2009.

D'altra banda, el bisbe de Lleó i president de la Comissió Episcopal de Litúrgia, Mons. Julián López Martín, va presentar la versió castellana de la *III Edición Típica Latina Emendata* del Missal Romà.

Mons. Martínez Camino va informar sobre la marxa del Fons de Nova Evangelització, creat per la CEE a l'Assemblea Plenària del 1997, la finalitat de la qual és atendre projectes pastorals a països necessitats que demanen l'ajuda d'altres comunitats cristianes. Durant aquests anys, el Fons ha aprovat 1.560 projectes per un valor total de 16.771.789 euros. Entre altres, destaquen la construcció i restauració de temples, la formació de sacerdots, religiosos, consagrats, catequistes i agents de pastoral; l'adquisició de materials pedagògics i objectes litúrgics; la inversió en seminaris diocesans i la compra de vehicles o altres mitjans de locomoció per als missioners que treballen a zones de difícil accés. Durant l'any 2009 es van atendre 266 projectes, per un total de 2.213.870 euros.

Qüestions d'actualitat

A la roda de premsa el secretari general i portaveu de la CEE va contestar algunes qüestions d'actualitat que li van plantejar els periodistes. En primer lloc, es va referir a la qüestió de l'ús del vel islàmic a les escoles. Mons. Martínez Camino va indicar que «no hi ha una opinió de la CEE, no s'ha tractat aquest tema»; això no obstant, va subratllar que «l'article 16.1 de la Constitució estableix que es garanteix la llibertat religiosa i ideològica i de culte dels individus i de les comunitats, sense més limitació en les seves manifestacions que la necessària per al manteniment de l'ordre públic protegit per la llei». En aquest sentit, va constatar que «hi ha coses que s'han dit, com que els símbols religiosos pertanyen a l'àmbit privat, que estan en contra de la Constitució».

Una altra pregunta que es va plantejar a Mons. Juan Antonio Martínez Camino va ser els casos de pederàstia que afecten membres de l'Església. «Arreu del món són casos escassíssims proporcionalment, tot i que tots i cadascun d'ells dolorosíssims i reprovables. A l'Estat espanyol els casos són molt pocs, però encara que n'hi hagués hagut un de sol, és rebutjable i molt greu. Un de sol és massa», va reconèixer. Per al prelat, «és dolorós per a l'Església que sacerdots, religiosos o laics hagin abusat de l'autoritat que tenen per trencar la virtut de la castedat, la virtut de la caritat i la virtut de la justícia. Aquesta virtut hauria d'haver estat posada al servei de la justícia que prové de la funció dels ministres a l'Església perquè siguin testimonis de l'amor de Déu, que fan possible la caritat, la justícia i la castedat». Finalment, va insistir que «l'Església vol i desitja ser a primera fila en la protecció dels menors; com?, promovent la santedat en els sacerdots, en els religiosos i en els laics. Ser sants, viure la castedat, viure la caritat i viure la justícia en les relacions amb els altres. És l'únic mitjà per anar a l'arrel de la qüestió. Com que som pecadors i febles, com tots, caldrà aplicar també mesures disciplinàries preventives i correctives».

Redacció
Madrid

Els bisbes espanyols van celebrar a Madrid, del 19 al 23 d'abril, la 95a reunió de l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). En roda de premsa el secretari general i portaveu de la CEE, Mons. Juan Antonio Martínez Camino, va comentar els principals temes tractats a la reunió.

Els prelats van aprovar un missatge amb motiu del Congrés Eucarístic Nacional que se celebrarà a Toledo del 27 al 30 de maig, amb el lema «M'acostaré a l'altar de Déu, l'alegria de la meua joventut». El text, presentat per l'arquebisbe de Toledo, Mons. Braulio Rodríguez, recorda, seguint les paraules de Joan Pau II, que «l'Eucaristia, presència salvadora de Jesús a la comunitat dels fidels i el seu aliment espiritual, és el més preciós que l'Església pot tenir en el seu caminar per la història».

Una altra de les qüestions discutides a la Plenària va ser la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que tindrà lloc a Madrid l'agost del 2011. Es va comptar amb la participació del president del Consell Pontifici per als Laics, el cardenal Stanislaw Rylko. El purpurat va oferir una conferència en què va assenyalar que la JMJ és un regal per a tota l'Església i, en primer lloc, per a l'Església local que la rep, «un do que ha de ser acollit amb esperit de gratitud i que demana un gran compromís». Cada JMJ, va subratllar, «és una gran celebració de la fe jove, l'epifania d'una Església que no envelleix, que és sempre jove, perquè Crist és sempre jove i jove per sempre és el seu Evangelí».

Els bisbes van repassar amb el purpurat l'origen i el procés en què s'han anat madurant les JMJ en aquests 25 anys i que avui continuen sent «un signe d'esperança enmig de molts reptes greus que la postmodernitat llança a la seva missió evangelitzadora també aquí a Espanya» i que demostren que en la joventut d'avui «s'amaga un enorme potencial de bé, molta generositat, una set profunda d'autèntics valors i d'alts ideals».

El cardenal Rylko també va parlar sobre com ha influït la JMJ en el seu ministeri episcopal i en la seva vida cristiana. «La Jornada s'ha convertit en una mena de laboratori de la fe (...). Hi ha qui afirma que, en el món dels joves, s'està produint una revolució

Mons. Martínez Camino va comparèixer davant la premsa.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Sogorb-Castelló

Els GOA del doctor Cases celebren 40 anys

Guillem Farré
Castelló

El cap de setmana del 17 i 18 d'abril prop d'un miler de persones van participar en els actes festius per celebrar el 40è aniversari dels Grups d'Oració i Amistat (GOA), fundats pel bisbe de Sogorb-Castelló, Josep Maria Cases Deordal. El que va començar el 19 de març del 1969 al Seminari de Girona, ara és una ona que aplega 6.000 persones en 500 grups implantats arreu del món. Precisament en aquesta trobada mundial van participar representants de tota la geografia espanyola i de diferents països iberoamericans.

Segons el director central dels GOA, Mn. Joan Güell, que durant molts anys va ser el secretari del doctor Cases, aquest esdeveniment ha de ser «un abans i un després per impulsar un nou renaixement dels grups tal com va ser el desè aniversari celebrat a Tortosa». Per això, a mitjans de juny hi haurà una reunió dels responsables diocesans a Madrid per revisar el camí recorregut i programar les prioritats de cara als 50 anys. Tot coincidint amb el diagnòstic de Güell, el bisbe de Sogorb-Castelló, Mons. Casimiro López Llorente, va afirmar durant l'homília de la missa celebrada el diumenge 18 a la concatedral de Castelló, que «el testimoni que va deixar el bisbe Cases ha d'arribar als més joves, als infants i als adolescents». En efecte, el director central està convençut que el gran repte és

ensenyar a pregar als nens, als joves i als matrimonis. La renovació generacional dels grups és una necessitat, però els esforços dels responsables per a aquest relleu no respon tant a una estratègia de futur com a una exigència interior que neix de l'oració: «Els GOA són un servei a la vida cristiana per ser fidel a l'experiència de Déu i a l'oració de cada dia. No és un moviment com a tal, sinó que vol ser com un motor per als qui volen adoptar aquesta experiència», explica Mn. Joan Güell.

Homenatge al bisbe Cases

Un dels moments més emocionants de les celebracions a Castelló va ser la visita i l'homenatge al fundador dels GOA davant la seva tomba, a la cripta de la concatedral de Santa Maria. Després d'un respons presidit per Mons. López Llorente, els membres dels GOA van pregar, segurament, perquè ben aviat pugui començar el procés de beatificació. De moment, els fruits del moviment fundat pel segon bisbe de Sogorb-Castelló són abundants. En aquests 40 anys els grups han donat 200 vocacions a la vida consagrada, nombrosos sacerdots i han influït en el recorregut de dos bisbes. «Crec que hem fet un bon servei ensenyant a pregar a catequistes, seminaristes, matrimonis... i davant la gran crisi d'esperança i de fe, hem de promoure la raó de tot: l'experiència de Déu», conclou Mn. Güell.

CONCHITA PÉREZ LODAS, UNA DELS PRIMERS MEMBRES DELS GOA

«Preneu-vos uns moments per parlar amb el Pare del Cel»

Quan proposem l'entrevista a Conchita Pérez, ella riu i dubta uns moments, però accepta donar testimoni. Va ser la mestra més jove de Castelló de la Plana fa més de 40 anys. També va formar part dels GOA des que el bisbe Cases els va començar a implantar a Sogorb-Castelló. Ara té 85 anys, i sembla que la seva confiança en Déu creix amb l'edat. Deu ser cosa de l'oració.

Què significa haver perseverat durant 40 anys?

A mi no m'ha costat gens. Ho he fet amb molt de gust perquè, per a mi, un Grup d'Oració i Amistat són unes persones que es reuneixen per estudiar l'Evangeli i seguir una mica més Jesús.

Com va conèixer els GOA?

Em van convidar a anar-hi des de la parròquia. Vam començar amb una reunió de tres o quatre dies a Benicàssim, durant la qual ens van parlar de Déu. Fa tant de temps... Va ser com una mena de curset i després ja van ser les trobades quizenals. Era el segon grup dels GOA a la diòcesi.

Què la va atreure dels grups?

Que érem persones que ens vam unir per conèixer més Déu. Era un grup amb gent molt diferent, i quan comentàvem l'Evangeli, la persona que no tenia estudis era la que sovint ens donava més llum. És una ajuda mútua d'experiències amb la mateixa finalitat: conèixer més Déu.

És fàcil ensenyar a pregar i comprometre's en una vida d'oració?

Per a mi, sí, perquè, com deia santa Teresa, l'oració és amistança amb Déu, tenir-lo sempre present. No cal estar a l'església meditant; a casa, ben asseguda, pots pregar molt bé. I sobretot, per a mi, és viure amb una confiança tan gran que Déu no em deixarà mai.

Què destacaria de la figura del bisbe Cases?

La bondat. Era una persona que parlava pausadament, d'una manera molt paternal.

Quins reptes considera que es plantegen avui als GOA?

La majoria som gent gran. Però el repte més important és dir a les persones que porten una vida tan agitada que es prenguin uns moments per parlar amb el Pare del Cel.

Què demana a Déu després de la celebració mundial dels 40 anys dels GOA a Castelló?

Que els grups siguin més coneguts.

Què són els GOA?

Els GOA es defineixen com un grup de persones «convençudes de la necessitat de l'oració, que es reuneixen una vegada al mes per ajudar-se a ser fidels en el seu compromís». Els objectius són créixer en l'esperit d'oració, fomentar una amistat sincera i forta fonamentada en Déu, i donar a conèixer l'oració en l'ambient on es viu. Per a això, consagren mitja hora al dia a la pregària, intercedeixen pels membres del grup i es comprometen a les reunions mensuals i a promoure l'oració. Un element característic dels GOA és que els grups se sostenen en tres ajudes que ofereixen camps d'apostolat molt actuals i necessaris: en cada grup hi ha un malalt, estan units a un convent de clausura i assumeixen una missió apostòlica. D'aquesta manera, es promou el món dels malalts, el compromís missioner i s'infon l'esperit d'oració en la nostra societat.

Madrid

Comunicat de la Confer pels abusos a menors

Ivicon / Madrid

La Conferència Espanyola de Religiosos ha fet un comunicat sobre els abusos a menors per part de membres de l'Església i destaca que són delictes que esdevenen «una taca global per a la vida consagrada. (...) Els religiosos i les religioses ens sentim solidàriament consternats i avergonyits». Els religiosos també manifesten la seva solidaritat amb Benet XVI i consideren que aquestes situacions «han de fer reflexionar els superiors sobre aspectes com la selecció dels candidats a la vida

religiosa i al sacerdoti, la seva avaluació psicològica, espiritual i apostòlica al llarg de la seva formació i la maduresa afectiva exigida a aquells que assumeixen una opció de vida cèlibe i que, havent-la assumida, demanen ser ordenats preveres». Igualment, el comunicat considera que cal «adoptar totes les mesures que es creguin oportunes per recuperar la confiança i la seguretat de la societat en els educadors, religiosos i laics, sense la qual no és possible formar persones madures, ni cristians adults en les seves relacions interpersonals».

SERVIR I DONAR LA VIDA (1)

Valia la pena?

Al final de la missa per les vocacions sacerdotals, l'última pregària acaba amb aquesta petició: «Que siguin molts els qui acceptin la vocació de servir-vos en els germans.»

Tota realitat cristiana té aquestes dues dimensions o dues mirades: servir Déu, servir els germans i germanes. «Tot allò que fèieu a un d'aquests meus germans més petits, a mi m'ho fèieu» (Mateu 25,34-45).

La vida del capellà és apassionant, però no és fàcil. Ben mirat, tota vida humana—capellà, laic o religiós, casat o solter—porta la marca de la passió i del neguit, però també de la mediocritat i la insatisfacció. Fa més de cinquanta anys que sóc capellà. He tingut alegries, però també sofriment de tota mena. Arriba un moment, potser al final de la vida terrenal, quan el capellà es fa una pregunta clau: valia la pena? L'interrogant pot ser punyent, perquè molts esforços han anat aigua avall i molts compromisos no hem sabut dur-los a terme. Els resultats són invisibles, des-

nerits i mai triomfals. Finalment, som homes pobres. Valen la pena tants anys esmerçats en el servei sacerdotal?

Al seminari se'ns va educar per a l'èxit apostòlic i, els primers temps, vam tenir força audiència i feina abundant; això ens va enlluernar. Hem anat cap aquí i cap allà tota la vida. La fe és una llum; però, com deia el P. Loew, és una claror que brilla en la fosca. Ni som empresaris ni uns il·luminats. El balanç no el fem nosaltres. La vocació de capellà només s'entén des de la fe en el Mestre i Senyor que renta els peus als seus deixebles. Quan puja a Jerusalem, passa per Getsemaní, és abandonat i condemnat, portant ell mateix la creu. Després fa camí amb els dos desencisats d'Emmaús: «Mentre els parlava pel camí els cors dels dos deixebles s'abrusaven, però no el van reconèixer fins que els partí el pa» (cf. Lluc 24,13-35).

La raó del servei del prevere és per fer créixer tot el poble cristià. Si en fem una realitat a part, encara que sigui

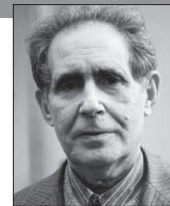
«Mai no
hauríem de
parlar des de
la seguretat,
l'autoritat, la
perfecció; sinó
com a germans
i servidors»

enlairant-lo, s'enfosquirà i perdrà la seva identitat. Els capellans sovint hem fet marrades per manca d'actituds cristianes de base.

Hauríem de ser més cristians i menys clericals. Ben mirat, els capellans som poca cosa, i el paper que ens han encarregat ens ve gran, ens depassa: portem un tresor en gerres de terrissa. La primera dificultat pastoral som nosaltres mateixos. No és gens fàcil ser igual a tothom i, a la vegada, diferent. Ser amic, company de camí, donar la mà i, alhora, rentar els peus a tots. Mai no hauríem de parlar des de la seguretat, l'autoritat, la perfecció; sinó com a germans i servidors, i fer-vos la confiança que també nosaltres hem estat perdonats.

Per això, malgrat la feblesa i els errors, ara que em faig vell, he de dir que he estat feliç i en pau fent de capellà. No sense temor, m'atreveixo a confessar que encara hi tornaria. Però només fiant-me del que Jesús va dir: «Fa més feliç donar que rebre.»

Joan Busquets
Capellà i teòleg

VIATJA AMB EL **Club+amics** EL MES DE JUNY

CROÀCIA I MEDJUGORJE

DE L'1 AL 8 DE JUNY

RUTA DE L'ÈXODE MAR ROIG - PETRA JERUSALEM

DEL 21 AL 28 DE JUNY

Punt de vista

Ezequiel Mir Casas

Una utopia?

«Cap on va el nostre món?»... D'una banda, els fons necessaris per a una política agrícola i alimentària global, o per a una educació a l'abast de tothom, semblen inaccessibles; i de l'altra, les inversions de centenars de milers de milions de dòlars fetes per mantenir en equilibri un sistema financer que deixa persistir la desigualtat, l'exclusió i la pobresa. El nostre món dona l'esquena als objectius del mil·lenni? Sucumbirà al «totalitarisme dels diners»?

Les múltiples anàlisis financeres i econòmiques que en aquest moment intenten explicar la crisi, i volen proposar-hi solucions, no arriben als que més la pateixen. Així mateix, la història d'aquestes persones està plena de totes les crisis que el món ha travessat. La seva memòria, la seva força, el seu pensament es forja en l'adversitat més inaudita, i els ha conferit, com a tots els pobres, un saber d'una riquesa única i insubstituïble. Un saber que ens ensenya que la confiança és el més sòlid, el més durable dels fonaments socials, la base de tot, el principal repte per al segle XXI.

Parlant de participació, les nostres societats creen un pensament que n'infravalora alguns, institucionalitza l'exclusió i legitima una violència que no vol saber res dels més vulnerables. Aquesta participació, de la qual les poblacions en situació de pobresa es troben descartades, els priva de la possibilitat de reflexionar lliurement amb els altres sobre unes qüestions fonamentals: «Qui sóc jo? Qui ets tu? Què vols per als teus i amb els altres?» Aquesta situació constitueix una violació dels Drets Humans.

Les persones i famílies confrontades a les pitjors

privacions ens criden a repensar junts el contingut i la interdependència dels valors fonamentals. Ens conviden a cercar junts el que defineix l'ésser humà i el seu esdevenir, el que crea el reconeixement de l'altre, de la seva història, de la seva visió del món, de la seva singularitat i de la seva universalitat com a ésser humà.

Aquest treball en comú ha de permetre revelar un malentès: les famílies i les persones en situació de pobresa aspiren a una participació, tanmateix no solament dins del marc de projectes i de polítiques de lluita contra la pobresa. En el nom del futur dels seus

infants i dels seus joves, també desitgen contribuir a la recerca de solucions per a una economia que descansi sobre un treball decent, d'una ecologia que preservi el planeta per a les futures generacions, d'una escola que alliberi la intel·ligència i la fraternitat de cada infant. Només dins la realització d'una cooperació així hi trobarem la intel·ligència i l'impuls de «polítiques globals cohe-

rents i prospectives» per a l'eradicació de la pobresa. Que ningú no s'equivoqui: no és una utopia voler que els ciutadans, que els estats, inventin camins que facin efectiva una participació que instauri els pobres com a primers interlocutors en l'elaboració de totes les polítiques. És una necessitat igualment vital com els problemes ecològics, catalogats ahir d'utopies. Unir-se per donar als pobres la possibilitat de participar en els desafiaments de la humanitat és una necessitat per a la pau.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Pregar pels sacerdots

El bisbe de Xangai, Mons. Kiung, va escriure aquesta pregària, a la presó. Es tracta d'una «Oració dels sacerdots en comunió amb els nostres germans de la Xina»:

«Déu totpoderós i etern, pels mèrits del vostre Fill Jesús i pel vostre amor vers ell, tingueu pietat dels sacerdots de la santa Església.

Malgrat la seva dignitat sublim, són fràgils i semblants als altres homes.

Enceneu, per la vostra infinita misericòrdia, el seu cor en el foc del vostre amor.

Socorreu-los: no deixeu perdre'ls o minvar la vocació.

Jesús, us ho suplico: tingueu pietat dels sacerdots de la vostra Església; que us serveixen fidelment, tenen cura del vostre ramat i us glorifiquen.

Tingueu pietat dels sacerdots perseguits, empresonats, abandonats, aclaparats pels sofriments.

Tingueu pietat dels sacerdots tebis i dels que vacil·len en la fe.

Tingueu pietat dels sacerdots malalts o moribunds.

Tingueu pietat dels sacerdots que són al purgatori. Senyor Jesús, us ho suplico, escolteu la nostra pregària, tingueu pietat dels sacerdots: són vostres, il·lumineu-los, enfortiu-los i consoleu-los!

Jesús, us confio els sacerdots d'arreu del món, però sobretot tingueu cura del sacerdot que em va batejar i dels que m'han absolt; d'aquells que han ofert, per a mi, el Sant Sacrifici i consagrat la Sagrada Hòstia per nodrir-me l'ànima.

Us confio els sacerdots que m'han dissipat els dubtes, adreçant els meus passos, dirigit els meus esforços, consolat les meves penes; per tots ells, en senyal de gratitud, imploro el vostre ajut i la vostra misericòrdia. Amén.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

El sacerdot

Em va semblar que Déu em volia sacerdot i he pretès, en la meua vida, respondre a aquesta crida. Que a la meua família hi hagués hagut un bisbe, un canonge i alguna monja, crec que no va influir gens en aquesta decisió perquè tampoc no vaig tenir ocasió de tractar-los. Ni «pares espirituals», tampoc. Vaig entrar al seminari després d'estudiar set cursos de batxillerat. El primer dia al seminari, em va tocar vestir amb sotana, i no m'atrevia a sortir de l'habitació de la vergonya que em feia. La majoria de companys hi eren de petits. Al final de la carrera va venir l'ordenació i, al cap d'un temps, la festa de la primera missa. No hi va haver banquet, ni sermó de categoria, com s'estilava, però hi van assistir unes 500 persones, la majoria joves, procedents de l'escoltisme, de l'excursionisme o de la JOC. I ningú més. La meua breu etapa de dedicació ministerial no va ser precisament cap èxit. Però la resposta a la crida de Déu em va facilitar i em continua facilitant, projectes i fets a favor del Regne dels Cels, que m'ha omplert de felicitat la vida, tot i patir la mort dels meus éssers estimats, la incomprensió d'uns quants i la marginació d'altres.

Vull recordar que l'època inicial difícilment es repetirà. La guerra civil, acompanyada d'una persecució religiosa ferotge, va ser llavor de vocacions cristianes radicals, carregades d'ideals heroics, tenyides de romanticisme, com corresponia als que vam succeir màrtirs recents. Fer de sacerdot i ser reconegut com a tal era fàcil, satisfesia. Els temps han canviat. Normalment, el sacerdot no és admirat ni apreciat. I aquest canvi no s'esperava. Se sent la frustració, el desencís. Ningú no ignora que fer-se sacerdot avui és un atreviment, però, a aquesta audàcia, a diferència de la de l'esportista, del cantant d'un conjunt, o de l'empresari, li manca atractiu social. No respon als cànons que expliquen: l'èxit és incert, l'aplaudiment ningú no l'assegura, la situació econòmica no és falaguera... Es mossega el buit silenciós de la inactivitat, sense saber com sortir-ne.

En aquesta situació, situar-se espiritualment és una tasca urgent i imperiosa. La vocació sacerdotal equidista de la del monjo i el missioner. Com un imant que atrau pels dos extrems, així ha de ser el posicionament personal.

Qui no té vehicle propi? Compartir d'alguna manera amb una comunitat contemplativa no és difícil. La famosa frase «França, país de missió» (estesa a qualsevol altre territori i que va donar pas a tantes iniciatives, en algun cas va justificar quedar-se a casa sense fer res), avui dia es pot fer en tot l'orbe. Mentre n'hi ha que discuteixen si és lícit copiar textos sense pagar drets d'autor, hem de ser conscients que un escrit penjat a la xarxa, es multiplica i s'estén arreu del món. Vaig descobrir sorprès que un text meu, redactat en català i, per descomptat, per a un mitjà catòlic, va aparèixer en portuguès, en una web metodista, de São Paulo. L'Apòstol dels gentils no hauria imaginat mai aquest prodigi.

Perquè el prevere sigui capaç d'una actitud com aquesta, ha de gaudir de gran estimació, tant del seu bisbe, com dels fidels amb els quals es relaciona. I, malauradament, generalment no és el que rep. Cadascú, abans d'analitzar o criticar actuacions sacerdotals, s'ha de revisar. Haurà de mesurar l'essència del sacerdot i examinar-se de caritat, per dedicar el tractament que l'hi ha de donar. Si així fos, fariem una altra cara.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Enriquiments que arruïnen vides

«Què sents en aquests moments?», vaig preguntar a la visita inesperada després que m'expliqués el procés de les seves recaigudes en els darrers mesos. «Culpabilitat, remordiment per la ruïna a la qual m'ha portat la droga. Sobretot pel mal que he fet a la meua família. D'algun lloc havia de treure els 60 euros que necessitava només per un gram de coca...»

Un nou amic, una nova preocupació i un nou motiu per continuar lluitant en defensa de la vida i la llibertat, malgrat l'entestament d'alguns per enriquir-se arruïnant vides.

Fa uns dies vaig rebre la visita d'un capellà que em va deixar un regust d'home de Déu. I és que, malauradament, al domini públic només hi surten els casos imprementables independentment de l'estat dels que actuen així. Però, a mi m'agrada reconèixer cada dia tanta bondat i amor que es dona en molts més sacerdots i laics d'una manera tan natural com amagada i desconeguda. Torno a la visita. La senzillesa i la fraternitat —que no pas el sentit de dignitat i poder— el van fer adreçar-se a una pobra dona com jo, per demanar-li ajuda en un cas de la seva parròquia. I començo per esmentar aquest detall que no sempre és habitual.

D'altra banda, vaig veure de seguida que era d'aquells capellans que, a part de la tasca d'administració de sagraments i de les celebracions culturals, són persones lliurades a les necessitats més pregones de l'ésser humà i a les més amagades i humiliants...

Vam estar una bona estona parlant i entenent-nos des de la fraternitat i la misericòrdia «davant de tota la misèria humana». Des d'aleshores hem afegit un altre nom als que cada dia presentem al Senyor en la nostra pregària comunitària. La d'un noi que vol sortir de les cadenes de la droga i no troba el moment, després del camí habitual de les recaigudes.

Avui la visita inesperada ha estat la del noi. Ha vingut acompanyat d'un amic meu al qual jo havia recomanat al mossèn com una gran ajuda. Aquest amic fa anys que va sortir de l'addicció i està en situació d'ajudar els altres des de la seva experiència.

M'ha fet pensar dues coses: en primer lloc, que és una meravella poder crear el que en una pel·lícula anomenaven «cadena de favors». El que ha rebut ajuda en un moment determinat de la seva vida per sortir de la droga ara dedica temps i amistat a qui passa per la mateixa situació. Tant de bo que ell ho pugui fer amb un altre d'aquí a uns anys... No hi ha cap cadena de favors millor.

Però, la segona reflexió és més punyent. I la pena és que no arribarà als que més ho necessiten. O potser sí, qui sap? I és la que encapçala aquest article: la ruïna de moltes vides, i la seva lluita angoixant té l'origen en l'enriquiment d'altres —i malauradament n'hi ha molts que també formen cadenes de desfavor— als quals no els interessa de cap manera que això s'acabi. I contribuir-hi indirectament també és penós.

Zoom

Eduard Brufau

El dia 22 d'abril passat va tenir lloc a la catedral de Barcelona el funeral per Joan Antoni Samaranch, expresident del COI. Les exèquies van ser presidides pel cardenal Lluís Martínez Sistach, que va llegir un comunicat de condol del Vaticà, i hi van assistir nombroses personalitats polítiques i del món de la cultura i de l'esport. El funeral va ser retransmès en directe per Ràdio Estel.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Josep Tous i Soler

L'any que ve es compleix el segon centenari del naixement de Josep Tous i Soler, caputxí, beatificat a la basílica de Santa Maria del Mar el diumenge 25 d'abril. Moltes raons m'han portat a participar d'aquesta cerimònia magnífica, que ha seguit amb pulcritud la cadència vaticana d'actes similars. Però, hi ha un motiu que té un accent especial per a mi: compartim la mateixa ciutat de naixement, Igualada. Tres apunts.

Primer. El cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, presideix la celebració litúrgica. Des del segle XII no s'havia produït una beatificació a Barcelona. Després de la mort de Joan Pau II i com en temps anteriors, les beatificacions es porten a terme a les esglésies locals i les canonitzacions expressen el sentir de l'Església universal, i es fan preferentment a Roma. Les dues hores de celebració no es fan pesades i segueixen un ritme que combina l'emoció amb la vida interior. El caràcter italià del cardenal, que alterna el català amb el castellà amb una pronunciació molt acceptable, facilita l'empatia amb el públic. L'escolania de Montserrat mostra les credencials artístiques. Belkis M. Román Duarte, cubana, superiora general de les Caputxines de la Mare de Diví Pastor, fundades pel P. Tous, intervé al final de la missa amb un discurs d'agraïment ple de calidesa i proximitat. El recinte de la basílica és esplèndid. Les autoritats polítiques de primer nivell assisteixen a l'eucaristia. La gent, a la sortida, es mostra contenta, satisfeta, plètòrica.

Segon. El lema de la jornada que resumeix la vida del beat és «Fe i confiança en Déu». El segell del Poble d'Assís impregna la vida de senzillesa i alegria. De dificultats, no en falten. Les revoltes socials l'obliguen a exclaustrar-se. Es tracta de viure la fe en Déu en temps conflictius. Res de nou sota la capa del cel. No es queda de mans plegades. El segle XIX representa una època excepcional per a Catalunya des de l'òptica dels fundadors: com recorda el cardenal Bertone, «el vostre país ha estat fecund en sants i santes». Avui, el secularisme galopant sembla que sacseja Catalunya, però es poden produir respostes creatives i generoses que, des de la fe cristiana, proposin nous horitzons d'evangelització i de proclamació de la bona notícia. Malgrat que avui el soroll no permet sentir la música, a les comunitats cristianes hi ha persones d'una qualitat humana i espiritual extraordinària. No destaquen perquè es mouen en la discreció. No s'imposen. Suggerixen a través de la seva vida. Sense estridències.

Tercer. En la festivitat litúrgica del diumenge, dedicada al «Bon Pastor», hi ha una frase que fa pensar quan es parla d'«ovelles sense pastor», és a dir, de persones a la recerca de sentit, de referències, de claus per entendre la seva vida. Josep Tous, com molts fundadors, ho va saber veure i va donar-hi una resposta: les germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor. Una congregació fundada per atendre les nenes i adolescents, més necessitades. Ara n'hi ha que s'omplen la boca amb discursos sobre igualtat i drets de la dona, però no passen d'aquí. Josep Tous, fa més de 150 anys, sense necessitat de posar-se l'etiqueta, de la qual n'hi ha que en voldrien tenir l'exclusiva, adopta mesures altament progressistes a favor de la dona i de les persones necessitades. Una bona educació constitueix el primer pas. La seva congregació, de manera discreta però continuada, continua actualitzant-ne el carisma. Felicitats.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Programació 2010

Club⁺amics

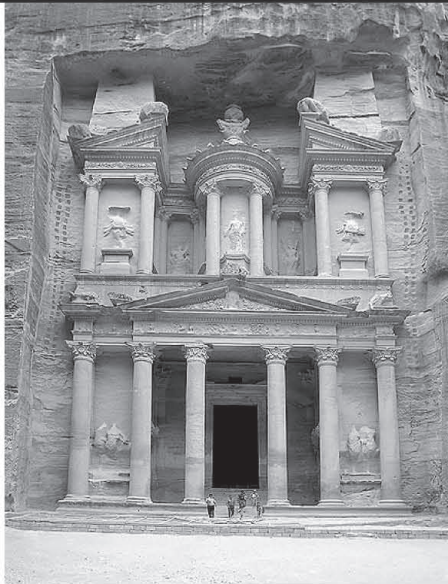
Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

RUTA DE L'ÈXODE

**Mar Roig
Petra
Jerusalem**

21 - 28 juny

**Pelegrinatges a
Terra Santa**

**22 - 29 agost
5 - 12 desembre
27 desembre - 3 gener**

**Croàcia i
Medjugorje**

1 - 8 juny

Argentina

Parcs nacionals de Patagònia,
d'Iguazú i missions jesuítiques i
Buenos Aires amb Santuari
de Luján

9 - 21 agost

RUTA JOAN PAU II

Polònia

2 - 9 octubre

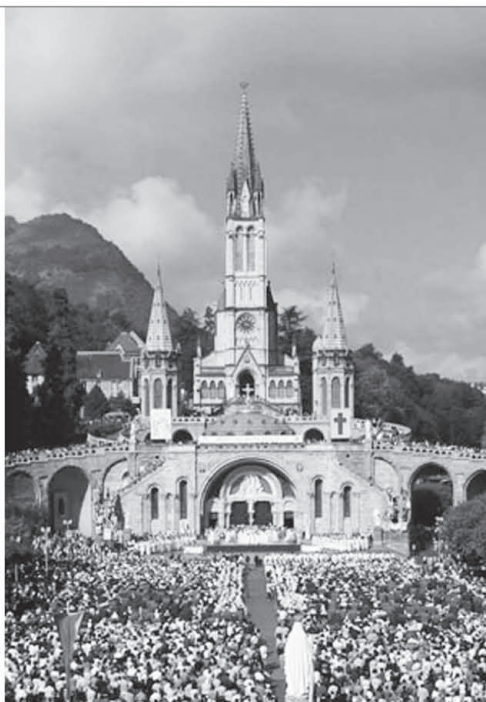
Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Lourdes

Coincidint amb
la trobada
internacional
de Metges Cristians

15 - 17 octubre

Ars i Nevers

18 - 21 juny

ANY XACOBEU

**Santiago de
Compostel·la**

7 - 13 juny

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Des del monestir

Esther de Waal

És anglicana, té vuitanta anys, casada amb un clergue anglicà, quatre vegades mare i nou vegades àvia. Viu en una petita casa amb jardí a la frontera entre Anglaterra i el País de Gal·les. Especialista en l'espiritualitat celta i gran coneixedora de la Regla de sant Benet. Enguany la Dra. Esther de Waal ha predicat els exercicis espirituals anuals a la nostra comunitat. Per primera vegada, crec, en la història de Poblet, una dona ha estat, per uns dies, la mistagoga que ens ha ajudat a rellegir la nostra experiència i la nostra recerca de Déu. He dit més d'una vegada que, amb la nostra obstinació a apropar-nos al misteri de Déu gairebé sempre des de l'òptica masculina, ens en perdem la meitat, ens perdem la meitat de Déu. Esther de Waal ens ha ajudat, en clau femenina, a rellegir la Regla de sant Benet, que és la pauta,

escrita al segle VI, de la vida dels monjos, un text que estem obligats a rellegir constantment, a rellegir i a interpretar. Un text que, segons la Dra. Esther de Waal, està adreçat també als laics. De la seva relectura, en subratllo un aspecte decisiu: la Regla no fomenta una espiritualitat de gueto, i això és molt valuós per a l'Església i per a la societat actuals. És cert. La Regla es presenta a si mateixa com un text modest i obert, no tancat en si mateix. Aquest és el secret, ben segur, de la seva joventut al llarg de tants segles. El camí que proposa als monjos és el dels salms, com a breuari de tota l'Escriptura, sense la pretensió d'imposar un patró espiritual que ofegui l'es-

pontaneïtat i la llibertat de la persona. Hi ha grups, avui, en l'Església, que fan la impressió d'un gueto tancat. I parlo de grups importants, reconeguts i acceptats al si de la gran família eclesial. Quan en llegeixes les experiències, contades pels seus membres, tot és perfecte i meravellós, el cel a la terra, però tot seguit t'adones que això funciona únicament dins l'espai tancat del grup o del moviment. La Regla, per als qui la seguim, és un bon antídoto contra l'esperit de capelleta. Afavoreix una eclesiologia pasqual de portes i finestres obertes, molt a l'estil de Joan XXIII, allò de la font d'aigua fresca al mig de la plaça. Cada monestir, en efecte, i tota església domèstica, hauria de ser sempre això al si de la gran Església i a la plaça del món. La font i la foguera d'una nova Pentecosta.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

El valor de la repetició

En el nostre imaginari col·lectiu es detecta una certa intolerància a la repetició. Atrau el que és nou, exòtic, diferent, el que trenca la rutina i la continuïtat de les coses. Aviat ens cansem de tot i necessitem canviar, iniciar una altra aventura, amb l'esperança de no caure de nou en el tedi. Ens hem acostumat a viure hiperestimulats i a consumir notícies amb voracitat. Tot envella molt acceleradament i el que ahir era una novetat, esdevé una andròmina de la memòria en molt poc temps. La repetició fatiga, la dispersió excita, però solament la repetició sistemàtica i constant d'un determinat gest pot fer realitat un gran projecte, una gran obra. Per educar la mainada, per exemple, és essencial la repetició d'hàbits i

d'imperatius, perquè solament així es van fixant els hàbits de vida saludable i les convencions socials. La immediatesa està fora del nostre abast. Tot requereix temps. La dispersió fa impossible la realització de qualsevol projecte, ja sigui laboral, social, afectiu o religiós. La repetició, però, per no esdevenir una mecànica reiteració d'actes, cal que es faci amb il·lusió, amb la mateixa motivació que en començar. La repetició resignada és un signe de fàstic vital, però la repetició alegre, joiosa d'allò que fa, perquè sap que allò que fa té sentit i millora el món, es carrega d'aire nou

cada vegada i no sucumbeix al tedi, ni a l'avorriment. Cada dia repetim gestos, petites litúrgies quotidianes, paraules i moviments, tant a casa com a la feina. La repetició, tal com l'entén l'estimat Søren Kierkegaard, és tornar-ho a fer com si fos una novetat, com si fos la primera vegada, sabent que cada instant compta i que mentre ho podem repetir som vius i teixim la nostra història. No és saludable viure del passat gloriós, tampoc de quimeres de futur que mai no es realitzaran. Repetir els actes és l'únic mode de construir futur, però solament ho podem fer amb il·lusió si sabem que allò que repetim té sentit, que edifiquem un món nou en cada nova cisellada.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull

Mirada al món

Estar on s'ha d'estar i fer el que cal fer

La Jovita és una dona menuda i feineria, només cal fer-li un cop d'ull per saber que és d'una peça, que amb ella no et perds. Una persona senzilla, de cor generós, amable i sense gaire embolics. Ha treballat tota la vida i s'ha ocupat de la seva família, que és la seva principal prioritat. Quan els nanos eren petits amb el seu home eren masovers d'una casa de camp. Va quedar vídua essent encara molt jove i sense gaires recursos estalviats, llavors la Carolina tenia 10 anys i el Rafa 8, la seva prioritat era clara: els fills. Ara els nanos ja són grans i autònoms. La Jovita i jo vam ser companyes de feina i sóc conscient que és una persona valuosa i estimada. Avui m'han avisat que la seva salut està, tot d'un plegat, molt delicada i, potser amb poc

temps de vida, he anat a veure-la i he de donar testimoni del que he vist. Després d'uns dies ingressada en un hospital públic, quan va saber quin era el seu estat físic va demanar estar a casa seva, amb els fills i els néts. «És l'única cosa que volia», m'ha dit, «estar a casa amb ells i menjar una sopa de pa». M'ha rebut a casa seva, amb un somriure esplèndid, serena i tranquil·la i hem parlat d'aquest moment seu. He de dir que, en un primer moment, l'he sentida tan sencera que he pensat que potser no era tan definitiu el di-

agnòstic, però les seves paraules m'han aclarit els dubtes: «Estic satisfeta, he tingut una bona vida i crec que he fet el que havia de fer. En aquests anys he pogut donar educació als meus fills i ocupar-me d'ells, ara els queda la casa per viure i tenen feina i ganes de treballar, jo sóc una dona de fe i estic bé.» No tinc idea de si li queden dies, setmanes o mesos, no sé si és possible el miracle que demanem que es pugui recuperar, només el bon Déu ho sap, però sí que sé que ara ella és un Miracle. Un cop vaig sentir dir a la Carolina, la seva filla, que la seva mare era una persona sàvia; en aquell moment vaig pensar que moltes persones penssem el mateix de les nostres mares, avui, però, sé a què es referia.

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)

Cartes del lector

Cant a l'alegria de viure

El rampell de prevenir que neixin infants amb invalidesa genètica ens porta a una utilització progressiva del dictamen prenatal que, en cas de ser desfavorable, acabarà en un avortament. Una mostra d'això és el testimoni que ha divulgat *The Guardian*. El diari anglosaxó va donar a conèixer els resultats d'una investigació científica de la Universitat de Cambridge, en la qual es van examinar les conductes de 235 adolescents des del seu embaràs fins als 8 anys de l'infant.

N'hi ha que es pregunten si no utilitzem el dictamen prenatal com a part d'una maniobra de perquisició i devastació dels impossibilitats físics o mentals.

Quins valors estan en joc en l'anàlisi genètica anterior al naixement? El respecte per l'existència humana, tant particular com col·lectiva; el respecte pels mortals incapacitats... Tot i que la pregunta resulti molt feridora, ens hem d'interpel·lar: ens hem empès cap a una tasca de rastrejament i d'anihilament que cerca l'extinció d'alguns grups de mortals, com els afectats per la síndrome de Down, els que pateixen malalties cerebrals o físiques?

D'altra banda, convé aclarir que neix una criatura amb la síndrome de Down per cada 800 parts, entre dones de 30 a 34 anys. El que és monstruós és que ja no neixin infants amb la síndrome de Down, perquè són eliminats quan encara estan en el si matern.

Un autor del segle XX, davant d'una filla cega i invàlida, va dir als seus pares: «Amb quina alegria porteu aquesta gran benedicció de Déu! Que, possiblement, en algun moment no deveu haver entès, però que ara sí que enteneu.»

«La meva mare va anar al metge en el segon mes d'embaràs. El metge va decretar la interrupció de l'embaràs, però la meva mare s'hi va negar. Set mesos més tard vaig néixer jo. Avui, el 1824, al Kärntner de Viena, estreno la meva novena simfonia, el meu cant personal a l'alegria de viure», va afirmar Beethoven.

CLEMENTE FERRER
Madrid

Campanya falsament «progressista»

Els tancaments, els manifestos i, fins i tot, les concentracions a favor del jutge Garzón tergiversen la realitat dels fets al servei d'un radicalisme polític que en desqualifica els promotors, més encara si aquests són sindicats de treballadors. És la conseqüència natural de la desafortunada llei de la Memòria Històrica promoguda per Rodríguez Zapatero, sempre disposat a buscar avantatges partidistes encara que sigui a costa de l'èxit col·lectiu que va suposar la transició democràtica.

Penso que una societat que mira

Demandar perdó

El Papa va demanar perdó en la seva al·locució a Malta, i va assumir com a propis els pecats dels seus germans sacerdots que han comès delictes execrables. «L'Església està ferida pels nostres pecats.» Aquestes són les seves paraules i no trobo una forma millor de dir-ho.

Els pecats no són seus personals, però els assumeix i ens implica a tots, perquè tots els cristians som Església, no només els clergues. Tots hem de demanar perdó, cadascú des del seu racó personal, cadascú des del lloc que ocupa en la societat humana.

El Papa ha obert totes les portes perquè hi entri la llum, la claredat. Cal fer neteja i es fa, i, a continuació, continuar treballant positivament per a la difusió del bé. Cal aconseguir que l'abundància del bé sufoqui el mal, l'ofegui i l'elimini. Hi ha molta tasca pendent i no ens podem quedar petrificats mirant els inicis. Endavant!

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

cap al futur no pot dedicar el seu temps i el seu esforç a l'obertura de fosses o a la revisió d'esdeveniments pretèrits que han de quedar en mans dels historiadors. En aquest país i en aquestes circumstàncies no estem per mirar un passat conclòs, la qual cosa ens demostra que la campanya és falsament «progressista».

JOSÉ MORALES MARTÍN
Palafrugell

Trames de corrupció

Fa unes quantes setmanes es va destapar el cas Gürtel i ja n'estic avorrida de tant sentir-lo. Si en parlen quan vaig amb el cotxe, tanco la ràdio; quan surt a les notícies, tanco el televisor.

Estem tips d'aquestes sèries inacabables, pesades, de crims racistes o de gènere, de pedòfils, de polítics corruptes, de justiciers sense justícia i de presumptes de tota mena, sempre «presumptes».

Això no són notícies. Això és un rentat de cervell! Per accedir a la veritat, diu la saviesa dels nostres avantpassats, cal escoltar totes les campanes, i, si és possible, el campaner. El que sentim darrerament és un escàndol per a l'oïda, poques notes clares. La veritat no és una suma d'ingredients. Una suma d'ingredients fa un pastís. La veritat és senzilla, clara, única.

M. ROSA COLL COLOM
Barcelona

Polèmica sobre el vel islàmic

L'alumna que volia assistir amb vel islàmic a l'Institut Camilo José Cela de Pozuelo de Alarcón no ho podrà fer perquè el Consell Escolar ha decidit mantenir-ne la prohibició. Els seus pares saben que a la Comunitat de Madrid hi ha molts centres on està permès fer-lo servir i haurien d'haver buscat un altre centre a començaments de curs, abans d'entrar en polèmiques.

Què passaria si la resta d'alumnes anessin, alguns, amb una gorra o altres amb una pamela, ara que som a la primavera? Quina manca

de respecte és aquesta?

Em sembla molt encertat que el president de CONCAPA, Luis Carbonell, hagi fet una crida als alumnes perquè respectin les normes dels centres educatius dient: «No em sembla gens correcte com inflem aquest tema. Cada centre educatiu és autònom, independent i sobirà per dictar les seves normes. Els alumnes han d'acatar aquestes normes.»

RITA VILLENA
Màlaga

Enfront de la manipulació, informació

És indubtable que certs mitjans, amb motiu dels abusos sexuals, han vist una ocasió inigualable per atacar l'Església catòlica. N'hi ha que no han reparat en mitjans ni en com manipular per apuntar directament a dalt de tot.

Penso que la publicació per part de la Santa Seu dels procediments establerts des del 2001 per afrontar els casos d'abusos sexuals per part de sacerdots o religiosos contribueix a aclarir a l'opinió pública sobre la determinació i fermesa del Papa per aturar amb justícia i rigor aquests casos. I és que com més informació s'aporti, menys podran seguir contaminant certs mitjans. Si se'ls acaben els arguments —si és que alguna vegada n'hi ha hagut—, aquests mitjans almenys no podran justificar-se i continuar manipulant.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vint línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Informació o formació?

Tinc un fill de tretze anys i m'agradaria donar-li alguna mena d'informació sexual. Ha arribat el moment? Em pot recomanar alguna obra adient?

Avui dia els infants, malauradament, deixen de ser-ho més ràpidament que abans. La quantitat ingent de missatges que reben a través de la publicitat, la televisió, el cinema, d'internet i altres mitjans fa que molts experimentin una vivència precoç del despertar sexual. No fa gaire vaig llegir un informe mèdic que constatava en les noies una pubertat cada vegada més precoç. I no parlem dels estímuls eròtics que els arriben per tot arreu i que els inciten a una vivència hedonista del sexe. De vegades, quan parlo amb pares de confiança m'expliquen, amb sorpresa, les pàgines pornogràfiques escabroses que els seus fills i filles i d'onze i dotze anys visiten per internet. Està clar que també haurien de ser conscients del que suposa tenir un ordinador connectat a la xarxa a l'habitació dels fills. Amb això crec que responc suficientment a la seva pregunta de si ha arribat el moment o no. Més aviat, crec que hi arriba una mica tard. El problema no és només d'informació. És evident que els pares han de donar una informació dosificada i adient als fills segons la seva edat. Si es fomenta la confiança, els fills faran preguntes i els pares trobaran moltes ocasions i circumstàncies per a, no només informar-los, sinó formar-los. Es tracta d'un problema de formació. I aquesta formació l'han de donar els pares i les persones que només ells autoritzin a fer-ho. Per a uns pares cristians és important tenir molt clar que han de comunicar als fills una convicció fonamental: la sexualitat, que és una dimensió constitutiva de la persona, sempre ha d'estar al servei de l'amor i de la vida. Des d'aquesta convicció cal ajudar els fills a madurar progressivament en una vivència autèntica de la sexualitat. Jo crec que, més que el camí de les prohibicions, cal ser profundament raonables quan parlem d'aquests temes. En aquest sentit, sí que hi poden ajudar obres bones escrites per experts competents. N'hi ha moltes. En la meua tasca educativa m'han estat de gran utilitat els llibres *Hablemos de sexo con nuestros hijos* i *¡Por favor, háblame del amor!* Per als nois i les noies, l'obra excel·lent *Tus preguntas y sus respuestas sobre amor y sexo*. Informar i formar bé en aquest àmbit és una cosa crucial.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Paraula i vida

El sentit cristià del dolor

La vida humana està íntimament vinculada al dolor i al sofriment. Els homes, un dia o un altre, tasten el seu calze amarg, com ho demostra l'experiència de cada dia.

Davant aquest fet, cal preguntar-se: quina és l'actitud que cal prendre? La majoria de les vegades és la de fatalisme: aguantem el que no es pot evitar.

La fe cristiana il·lumina el misteri del dolor; és una llum que no ens permet caure en enervants fatalismes. Tot al contrari: ens dóna serenitat i ens comunica pau. Una mirada plena de fe dirigida a Crist, que seguí la via del dolor, ens descobreix el sentit del sofriment humà. Aquesta llum ens fa veure la gran projecció de l'amor. Jesucrist fou el primer a sofrir. Sota el pes de la creu humiliant, convertí el dolor en quelcom *sagrat*. El Crist crucificat de les nostres esglésies i de les nostres llars cristianes és un viu exponent d'amor, de redempció, de salvació. Perquè amb

la seva voluntària i tràgica mort, Crist ens donà a conèixer un amor que és capaç de fer que ens lliurem pels altres fins a la mort.

El Crist crucificat és també una crida a tots els qui sofreixen. Ell es dirigeix a tots els homes i a totes les dones perquè quan, en el camí de la vida, llurs peus ensopeguin amb les punxes del sofriment, sàpiguen comprendre el gran valor de la ciència del patir.

És ben necessari que els malalts que jeu en un llit o els qui viuen en la més tràgica soledat escoltin la crida de Crist i compreguin que les contrarietats que pateixen tenen un valor excel·lent. Certament, aquesta crida de Crist és una de les coses més misterioses que podem imaginar.

El sofriment, acceptat amb fe i amb amor, es lliga amb el del Crucificat. Llavors el dolor adquireix dimensions de redempció; posseeix la fecunda força d'acomplir en la pròpia persona «el que resta en els sofriments de Crist a favor del seu cos, que és l'Església», com ens diu sant Pau. És un anar donant la vida per tal de sembrar esperança, tal com diu el lema de la Jornada del Malalt d'enguany.

La humanitat que sofreix es converteix en símbol, en signe, en sagrament humà que amaga la presència misteriosa de Crist. Entranyables són les paraules de Joan Pau II: «Us demanem, a tots els qui patiu, que ens ajudeu. Precisament a vosaltres, que sou febles, demanem que si-gueu una font de força per a l'Església i per a la humanitat. En la terrible batalla entre les forces del bé i del mal que el món contemporani ens presenta, que el vostre sofriment venci en unió amb la creu de Crist.»

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

A la felicitat per la penitència

Quan l'ancià rector Ducreux va introduir oficialment Joan Maria Vianney a la parròquia d'Ars, a la qual donaria tanta fama, com qui ensenya la seva casa nova a un nouvingut, el va anar acompanyant per diversos espais: primer a l'altar, on va obrir el sagrari; després al confessional, a la trona, a la pila baptismal...

El rector d'Ars va celebrar sempre amb molta devoció a l'altar, es rendia en adoració davant el sagrari, batejava els nens i predicava des de la trona als fidels, cada vegada més nombrosos, molts vinguts de fora, fins al punt que a l'estació de tren de Lió van obrir una taquilla només per vendre els bitllets per anar a Ars. Però la seva major dedicació en temps la va donar al confessional, davant el qual esperaven cues de penitents de vegades moltes hores.

Durant aquest Any Sacerdotal proclamat per Benet XVI en memòria d'aquest sant, vull tornar

a algunes consideracions sobre el pecat i la penitència —que ja vaig iniciar la setmana passada—; un tema ardu per a la mentalitat d'avui, però necessari, encara que pugui semblar paradoxal, per entendre l'alegria cristiana.

Podríem començar observant que no hi ha ningú que pugui dir: aquest és un sagrament que jo no necessito. Tots som com el Fill pròdig, alguna vegada ens apartem de la casa del Pare, de la voluntat de Déu i hem de tornar a ell. O com el fill gran que es va quedar a casa i que, en la seva rutina, no apreciava el do que suposava aquesta proximitat habitual. D'altra banda, la conversió no és d'una vegada per sempre. Chevrot observa que el fill menor de la paràbola no va quedar segurament lliure per a sempre dels bruscos embats de la passió. Orígenes va advertir ja al segle tercer: «No creguis que canviar de vida es fa d'un sol cop: cada dia cal renovar aquesta novetat de

vida. La conversió —escriu l'autor citat— no és, com alguns imaginem, una condició prèvia per a la vida cristiana, una espècie d'avantcambra per la qual ens introduïm en el Regne, és la condició permanent per a la vida cristiana, la transformació radical i mai no acabada que tendeix a fer de nosaltres fills de Déu.»

Per això l'Església recomana la confessió freqüent. És el remei posat per Crist, i encarregat als seus Apòstols: «Al qui perdonareu els pecats li quedaran perdonats» (Jn 20,23). L'alegria que es viu a la casa del pare —que representa Déu— quan torna el fill que s'havia perdut, és la que ens espera cada vegada que acudim a aquesta ratlla i creu que procedeix de la redempció de Crist. És una alegria que es manifesta en la pau interior i que es trasllada als qui conviuen amb nosaltres. El món feliç només existirà si cadascú és feliç en el seu interior.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 2)

MAIG

9. DIUMENGE

VI Diumenge de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 15,1-2.22-29 / Salm 66 / Apocalipsi 21,10-14.22-23 / Joan 14,23-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori de Berrueza, b.; Santes, Caterina de Bolonya, vg.; Casilda, vg.

10. DILLUNS

Sant Joan d'Àvila (MO), Blanc. Lectures: Fets 16,11-15 / Salm 149 / Joan 15,26-16,4

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Antoni de Florència, b.; Santes, Beatriu, vg.

11. DIMARTS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11. Lleida: *Sant Anastasi (S), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ponç, b.; Eudald, mr.; beat Domènec Iturrate, prev.

12. DIMECRES

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 17,15.22-18,1 / Salm 148 / Joan 16,12-15. Si es

vol: *Sant Nereu i Sant Aquileu (ML), Vermell; Sant Pancraç (ML), Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domènec de la Calzada; beat Francesc de Siena, prev.; Santes, Electra, mr.

13. DIJOUS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20. Si es vol: *La Mare de Déu de Fàtima (ML), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Regalat, rel.; Muç, prev. i mr.; Miquel de Garikoitz, prev. i fund.; Santes, Maria-Dominica Mazzarello, rel. i fund.

14. DIVENDRES

Sant Maties (F), Vermell. Lectures: Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 / Joan 15,9-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pasqual I, p.; Santes, Gemma Galgani, vg.

15. DISSABTE

Sant Isidre Llaurador (MO), Blanc. Lectures: Jeremies 5,7-8.11.16-17 / Salm 1 / Joan 15,1-7

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Torquat, b. i mr.; Eufraasi, b. i mr.; Santes, Joana de Lestonnac, rel. i fund.

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

Jesús farà estada en el creient

Cap al final del darrer sopar s'entaula un diàleg entre Jesús i els deixebles. El darrer que l'interpel·la és Judes, no *el de Cariot* (l'Isariot). Tant en la qüestió que planteja com en la resposta de Jesús hi ha variants considerables en el còdex Beza (en cursiva). La pregunta sona així: «Senyor, què *ha passat* que *a nosaltres* vas a manifestar-te i no al món?» (Jn 14,22). Judes fa referència a un esdeveniment que ja ha tingut lloc i que determinarà que Jesús no es manifesti al món incrèdul sinó tan sols als deixebles (emfatitzats). En la resposta de Jesús trobem una variant molt interessant: «Si un em té amor, complirà la meva paraula, i el meu Pare li mostrarà amor i *jo vindré a ell i faré estada en ell.*» Segons el text normal, seran el Pare i Jesús els qui vindran i faran estada en ell. La manifestació de Jesús, després de la seva mort imminent, no serà la que el món esperava, amb ostentació de poder ni per venjar-se dels seus enemics, una tornada triomfal del Messies, sinó una vinguda a cada persona que li hagi donat acolliment i, per cert, en forma d'una estada permanent. En l'escena de l'Èxode, la presència de YHWH, el Senyor, enmig del poble es localitzava en la Tenda de l'Aplec. La presència de Jesús, el Senyor, en aquell qui l'acull i compleix la seva paraula té lloc a l'interior del creient. La seva presència continuada l'avaluarà l'Esperit: «El Valedor, l'Esperit Sant, que enviarà el *meu* Pare en nom meu, ell us anirà ensenyant i fent-vos recordar tot el que jo us *vagi dient.*» La separació serà la prova definitiva del veritable deixeble de Jesús: «Si em teniu amor, us alegraríeu que me'n vagi cap al Pare ... Us ho he dit abans que succeeixi, perquè quan succeeixi, cregueu *en mi.*»

Lectures bíbliques

Diumenge VI de Pasqua

Lectura primera

Ac 15,1-2.22-29

*L'Esperit Sant i nosaltres hem cregut
que no us havíem d'imposar cap altra càrrega
que aquestes indispensables*

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'eleger uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

Salm responsorial

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi,
que ens faci veure la claror de la seva mirada.
La terra coneixerà els vostres designis,
i veuran tots els pobles la salvació.

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig.
Vós regiu el món amb justícia,
regiu les nacions amb rectitud,
i guieu els pobles de la terra. **R.**

Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.
Que Déu ens beneeixi,
i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. **R.**

Segona lectura

Ap 21,10-14.22-23

M'ensenyà la ciutat santa que baixava del cel

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan:

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

Al·leluia

Jn 14,23

*Qui m'estima, farà cas de les meves paraules,
diu el Senyor; el meu Pare l'estimarà i vindrem
a fer estada en ell.*

66

Evangeli

Jn 14,23-29

L'Esperit Sant us farà recordar tot el que jo us he dit

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

Glòria Monés

«Va pujar a les altures...» (Efesis 4,8)

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'ascensió a l'evangeli de Lluc

Dels quatre evangelistes, és Lluc el qui presenta més interès en el misteri de l'ascensió de Jesús. La seva manera de presentar el ministeri de Jesús és la d'un llarg camí vers Jerusalem, que té com a terme «ésser endut al cel» (vegeu Lluc 9,51). La narració de l'ascensió es converteix, en els llibres de Lluc —Evangeli i Fets dels Apòstols— en la narració d'encaix entre tots dos: acabament de l'evangeli, començament dels Fets. D'aquesta manera queda indicada la que podem considerar doble vessant del misteri de l'ascensió: glorificació de la humanitat de Crist a la dreta del Pare, i comunicació de l'Esperit Sant als apòstols per a tots els temps de l'Església. Tanmateix, Lluc no separa en cap de les dues narracions un aspecte de l'altre: la promesa de l'Esperit als Apòstols precedeix l'ascensió a l'evangeli, i la comunicació de Pentecosta la segueix en els Fets. El misteri pasqual inclou clarament com a plenitud la donació de l'Esperit.

L'ascensió a la carta als Efesis

La tradició litúrgica s'ha fixat sobretot en un text de sant Pau en la carta als Efesis per definir el sentit del misteri: «Diu l'Escriptura: Va pujar a les altures, s'endugué un seguici de captius, va repartir dons als homes. Ara bé, això de "va pujar" vol dir que abans havia baixat a les regions inferiors, és a dir, a la terra. El qui va baixar és el

mateix que després ha pujat més amunt de tots els cels, per dur a plenitud totes les coses» (Efesis 4,8-10)

L'Apòstol utilitza una referència al salm 67, per destacar la procedència dels carismes de cadascú segons la mesura del do de Crist. A ell li interessa destacar de quina manera la varietat en l'Església no és de procedència humana, sinó de la diversitat de la donació divina. Ara bé, la donació dels carismes de l'Esperit-Crist la fa en la seva condició gloriosa, com a Senyor de la glòria. És exactament el mateix plantejament de Lluc, i és, en definitiva la fe de l'Església.

La cita del salm 67 que fa sant Pau correspon a una versió antiga del text original, però les versions actuals del mateix salm, fetes sobre els mateixos textos originals, donen un text parcialment divers. Es manté el tema del «pujar», i de la companyia dels captius; però els «dons» són més aviat fets al Senyor, «reps presents...». Aquesta diferència no invalida el text de sant Pau, que manté la vigència doctrinal, independentment del salm. No obstant això, és bo preguntar-nos si el salm 67 anuncia, d'alguna manera, l'ascensió de Crist, puix la litúrgia de l'Església en fa un ús notable en la solemnitat de l'Ascensió.

El salm 67, himne de victòria

Efectivament, el salm 67 és un himne que canta la llarga marxa d'Israel, des de la muntanya del

Sinaí fins a la muntanya de Sió (Jerusalem), sota el guiatge del Senyor, és a dir, de l'arca de l'aliança. Ens fixarem sobretot en la primera part, els versets 2-23. Descriuen poèticament l'esperança del poble que camina vers la terra promesa (Déu dóna casa als desemparats, allibera els captius que vénen enmig de cants, mentre que els rebels es queden a la terra àrida... Instal·laieu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni...), l'aliança feta al Sinaí marca la intervenció gloriosa de Déu (Déu nostre, quan sortíeu guiant el poble, quan avançàveu per la solitud, tremolà la terra i el cel fou generós, davant de Déu, del Déu del Sinaí). El camí del desert fou un camí de lluites, però «l'Omnipotent dispersa els reis». Entre les muntanyes d'Israel n'hi ha de prou esplèndides (muntanyes de Basan, altíssimes, escarpades...), però no és allà on el Senyor vol habitar, sinó «la muntanya que Déu ha escollit per residir-hi». Sió és el terme del camí que ve des del Sinaí. «Són mils de milers les carrosses de Déu: des del Sinaí, el Senyor ve al lloc sagrat.» La tradició patristica ha vist en moltes de les afirmacions del salm al·lusions al misteri de Crist, i el mateix trobem en la litúrgia. És cert: el salm canta la proesa d'un poble conduït pel Senyor; o la victòria del Senyor que condueix el seu poble. Ell ja ha arribat al Santuari: «Vós sou el Rei de la glòria, oh Crist! La glòria on ha arribat el cap també el cos té l'esperança d'arribar-hi» (Col·lecta). Amb aquest esperit cantem el salm 67.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Santa Caterina de Bolonya

- ✓ **Nascuda a Bolonya l'any 1413**
- ✓ **Religiosa clarissa, mestra de novícies i finalment abadessa**
- ✓ **Mística, pintora, escriptora i compositora de música**
- ✓ **Va morir l'any 1463**
- ✓ **Canonitzada l'any 1712 per Climent XI**

La santa d'aquesta setmana era d'un llinatge noble, els Vigri, que estava al servei dels ducs de Bolonya, la poderosa família d'Este. Santa Caterina de ben jove va ser nomenada dama d'honor de la filla dels ducs i totes dues van ser educades juntes en les diferents arts del moment. Gràcies a aquesta bona formació Caterina va excel·lir anys més tard en diferents branques de les humanitats.

Però quan tenia catorze anys va quedar òrfena, va entrar en una profunda crisi interior i va decidir retirar-se en un convent de clarisses de la ciutat de Ferrara, on va fer de fornera i cuinera. A poc a poc, però, també va començar a escriure composicions poètiques, cants i pregaries que donaven una vida nova a la comunitat, i va ser nomenada mestra de novícies. Vist l'èxit, l'orde la va enviar a fundar un convent nou a Bolonya, del qual santa Caterina esdevindrà abadessa. En aquesta etapa va escriure textos de formació, un breuari bilingüe italià-llatí i un relat de la Passió en llatí de cinc-mil versos. També va il·lustrar amb miniatures diversos llibres i va compondre peces religioses. En el seu moment, però, el poble la coneixia més per la seves visions místiques, i la vida de pregària i austeritat que duia. Totes aquestes circumstàncies van fer que ja en vida tingués fama de dona santa. Un cop difunta se'n va exposar el cos a l'església del convent que ella mateixa va fundar, on encara avui es conserva a la vista dels fidels.

EL CARDENAL TARCISIO BERTONE PRESIDEIX A SANTA MARIA DEL MAR LA BEATIFICACIÓ DEL CAPUTXÍ JOSEP TOUS I SOLER

Nou «rebot» de santedat a Catalunya

Samuel Gutiérrez

Fotos: Agustí Codinach

Barcelona

La primera beatificació d'un caputxí català, la primera també que es feia a Barcelona des del segle XII, va omplir el 25 d'abril passat l'esplèndida basílica de Santa Maria del Mar amb gairebé 2.000 persones procedents d'arreu del món. Les pedres, les estàtues i les vives, de la catedral del Mar evocaven amb força el testimoni heroic d'un home, el beat Josep Tous, que molts anys abans ja havia deixat petjades de santedat en aquesta mateixa basílica, on va arribar a exercir el seu ministeri sacerdotal cap a mitjan segle XIX.

L'Església de Catalunya, amb tots els seus bisbes presents a la cerimònia, va viure un esdeveniment històric, que va comptar fins i tot amb la presència destacada del cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà i el més estret col·laborador del papa Benet XVI. Gairebé es podia parlar d'assaig general de cara a l'esperada visita del Sant Pare a Barcelona, el pròxim 7 de novembre.

Encapçalats pel cardenal Lluís Martínez Sistach, amfitrió de gala del representant papal, van concelebrar l'eucaristia solemne de la beatificació tres purpurats més —Ricard M. Carles, Carlos Amigo i Antonio Cañizares—, així com una trentena de bisbes d'arreu de l'Estat, entre ells Mons. Renzo Fratini, nunci de la Santa Seu a Espanya. No hi van faltar tampoc un bon nombre d'autoritats civils i militars, començant pel president de la Generalitat, José Montilla, el vicepresident Josep-Lluís Carod-Rovira i tota la plana major de Convergència i Unió.

Llàgrimes d'emoció

Paradoxalment, enmig de tanta personalitat eclesiàstica i civil, totes les mirades s'adreçaven cap a unes religioses ben somrients, amb hàbits marrons i rostres

lluminosos, que vivien sens dubte un dels dies més feliços de la seva consagració religiosa. Eren les filles del pare Josep Tous, les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, institut creat a Catalunya l'any 1850. La beatificació del seu fundador ha esdevingut per a la congregació un gran regal de Pasqua, un al·licient poderosíssim per tornar als orígens i fer revifar cada vegada amb més força el carisma tousià.

Les llàgrimes en els ulls de les religioses van fer acte de presència durant la lectura per part del cardenal Tarcisio Bertone de la carta apostòlica en la qual el Sant Pare inscriu el venerable servent de Déu Josep Tous i Soler, fundador de l'Institut de Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, diligent i infatigable testimoni de l'Evangelí que va anunciar amb la seva vida i la paraula el Misteri de Crist, tot vivint en fidelitat a Déu, els seus compromisos sacerdotals i religiosos, i consagrant-se a l'educació cristiana de la infància i la joventut, d'ara endavant pugui ser anomenat beat.» En aquell moment, un enorme tapís de nou beat es descobria a sobre mateix de l'altar major. L'emoció ho amara tot. L'Església universal donava la benvinguda a un nou beat, el P. Josep Tous, testimoni eloqüent de fidelitat i confiança en temps particularment difícils.

El mateix cardenal Bertone, bon amic de les germanes caputxines, no va poder dissimular la seva satisfacció. «Hi ha en aquest lloc alguna cosa que no només ens parla de fets passats, sinó que és com un ressò de l'espiritualitat i la vida del nou beat», va afirmar durant l'homília. «La vida del pare Tous —va continuar dient— va ser una vida plena de proves i dificultats, externes i internes, com ara la delicada salut que el va acompanyar sempre. Però ell, enmig de les adversitats i les creus, va anar fent el seu camí i donant fruits de virtuts cristianes heroïques.» El secretari d'Estat del Vaticà,

somrient i afable amb tothom, va recordar la figura d'un home que va destacar per la seva «caritat exquisida, amb una gran capacitat per suportar i comprendre les deficiències dels altres». «Realment —va afegir— va passar per la vida fent el bé, com el seu Senyor, dispensant “pau i bé”, com el seu mestre i pare en l'esperit, sant Francesc d'Assís.»

Fe i confiança

«Fe i confiança en Déu» va ser el suggeridor lema de vida del beat Josep Tous. Així ho han heretat les seves filles estimades i així ho intenten viure 150 anys després amb la major de les fidelitats. El cardenal Bertone va convidar els presents a «posar tota la nostra confiança en Déu», segons les intuïcions del nou beat, per al qual «es creu en Déu en la mesura que s'hi confia». El número dos del Vaticà va cloure la seva homilia recordant

amb entusiasme que el caputxí Josep Tous, seguint l'estela recent del P. Josep Samsó, esdevé un nou «rebrot» de santedat dins de l'Església catalana. «Que la seva intercessió —va acabar dient en un correcte català— sigui font de tota classe de béns espirituals i materials, de santedat i de gràcia, de pau i de justícia, de convivència serena i constructiva per a aquesta estimada terra i per a tot el món.»

La festa va continuar tot seguit amb la celebració eucarística, molt ben amenitzada pels cants, sempre evocadors, de l'Escolania de Montserrat. La presència del nou beat es deixava sentir, no només en els rostres de tots els membres de la joiosa família caputxina, sinó també en una assemblea multitudinària, formada per grans i petits, que va viure agraïda i amb entusiasme el do de comptar amb un nou intercessor català al cel.

FESTA DEL BEAT JOSEP TOUS: 27 DE MAIG

Tot i que les religioses caputxines de la Mare del Diví Pastor han professat sempre una fidelíssima veneració filial al seu fundador, la beatificació del pare Josep Tous n'amplia a tota l'Església universal el reconeixement i el culte públic. La festivitat del beat Josep Tous i Soler tindrà lloc cada any el 27 de maig, inici de l'activitat apostòlica de les Terciàries Caputxines de la Mare del Diví Pastor, més tard anomenades Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor. Va ser precisament el 27 de maig del 1850, amb el beneplàcit del bisbe de Vic, Mons. Lluçia Casadevall, i amb l'estreta col·laboració de les joves Isabel Jubal, Marta Suñol, Remei Palos i Maria Anna Mogas, que el pare Tous va impulsar la creació de la primera escola de la nova congregació al municipi de Ripoll.

15.000 EQUIPAMENTS DE TOT CATALUNYA. TOT EL QUE BUSQUES, A UN SOL CLIC.

343 noves escoles i fins a 15.000 equipaments de tot Catalunya ara estan al nou portal de la Generalitat de Catalunya, des d'on podràs accedir de forma fàcil i còmoda a la informació bàsica sobre els equipaments públics i concertats. Troba tot el que busques amb un sol clic o ara, també, des del teu telèfon mòbil.

Escola Pere IV de Barcelona

 Generalitat de Catalunya

Impartir Religió: la importància del testimoni de vida

Centenars de professors d'aquesta matèria celebren una jornada de convivència a Andorra

Patricia Navas
Sant Julià de Lòria

«La importància del testimoni de vida és primordial en la tasca d'impartir classes de religió.» Així ho va destacar el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, el 24 d'abril passat a la localitat andorrana de Sant Julià de Lòria, davant dels 468 assistents a la IV Jornada de treball i formació de mestres i professors de Religió de totes les diòcesis amb seu a Catalunya, que organitzen anualment el Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. El testimoni de vida del professor de religió és, de fet, segons el bisbe Taltavull, un gran desafiament, que situa la relació que s'estableix entre la religió i l'escola en l'àmbit del que ha de ser possible, necessari, normalitzat i sempre positiu. «És la seva actitud, i testimoniatge, la que dona claus de comportament humà als infants i joves, més enllà de l'àmbit familiar», va dir.

Quin tipus de testimoniatge?

Pel que fa al tipus de testimoniatge que els alumnes necessiten, el bisbe va explicar que viure i servir l'Evangeli servint la persona i la societat comporta respectar la dignitat de la persona, venerar el dret inviolable a la vida, viure la llibertat per invocar el nom del Senyor, donar suport a la família com a primer camp en el compromís social, anunciar i viure la caritat com a ànima i suport de la solidaritat i situar la persona humana en el centre de la vida econòmica i social.

Mons. Sebastià Taltavull també va tractar altres temes, com ara la relació entre l'ensenyament de la religió i l'escola, la posició dels ensenyants en la societat actual i els reptes que suposa la laïcitat. Per al bisbe auxiliar de Barcelona, la laïcitat no està en contradicció amb la fe —«més encara, és fruit de la fe»—, perquè per als cristians «en aquest món secularitzat d'avui, és important viure amb alegria la llibertat de la nostra fe i fer visible que és bell conèixer Déu, el Déu amb rostre humà, Jesucrist».

Sentiments de germanor

Els professors participants, procedents de diversos punts de la geografia catalana i andorrana, van compartir experiències, van poder conèixer les novetats editorials d'aquesta àrea i van participar en tallers sobre recursos didàctics per transmetre de manera atractiva als infants i als joves els valors i continguts de la Religió catòlica. Van dinar tots plegats a un espai d'oci de la zona andorrana de Sant Julià de Lòria, també amb els bisbes, davant d'un bell paisatge entre muntanyes.

«Som professors que no ens veiem mai, però de seguida connectem perquè estem fent el mateix: sembla que ens coneguem de tota la vida», explicava Josefina Busquets, de l'escola

pública Jaume Balmes de Corbera. Pel que fa a les edicions anteriors en les quals va participar, la professora va destacar l'elevada participació d'enguany: «M'ha agradat molt la resposta de la gent, de totes les edats. Potser han ajudat els viatges en autobusos que van organitzar els bisbats; cada vegada va creixent aquesta iniciativa.»

Altres participants destacaven la importància de la convivència, que ajuda a superar un sentiment que a vegades pot sorgir en el professor de Religió d'estar realitzant un treball una mica aïllat.

Manifest final

Els mateixos mestres i professors van destacar la seva voluntat de viure allò que ensenyen. «Com a educadors, volem ser testimonis d'allò que expliquem i, amb la nostra vida, volem transmetre el missatge cristià als nostres alumnes», van assenyalar els participants de la jornada en un manifest que es va llegir després de l'Eucaristia final. Els mestres i professors de Religió que van respondre a la convocatòria del 24 d'abril passat asseguren que volen ser «instruments perquè els alumnes coneguin, estimin i segueixin Jesús de Natzaret». Al manifest, també destaquen que volen continuar formant-se «a tots nivells per ser més competents i, en definitiva, més

«Els mestres i professors de Religió volem ser instruments perquè els alumnes coneguin, estimin i segueixin Jesús de Natzaret»

bons servidors dels nostres alumnes». Es presenten com a «col·laboradors de la família i d'altres institucions en l'educació integral dels nostres alumnes» i destaquen la importància de la dimensió religiosa en aquesta educació integral.

El manifest mostra l'afecte dels professors «pel nostre poble», així com la seva voluntat de transmetre als infants i joves aquesta estimació, i donar a conèixer als alumnes la seva cultura, tradicions i arrels cristianes. Els professors de Religió se senten «corresponsables» amb els seus companys de claustre —els professors d'altres matèries— per ajudar a les escoles a concretar el seu projecte educatiu des de la perspectiva de l'àrea de la Religió. «En definitiva —conclou el manifest—, volem transmetre l'Evangeli amb fidelitat a l'Esglè-

sia, que ens envia a l'escola i de la qual ens sentim membres vius.»

La jornada de treball va estar presidida per l'arquebisbe de Tarragona i responsable de l'àrea d'ensenyament de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Jaume Pujol, i per l'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives. Mons. Pujol va destacar la importància de la tasca que duen a terme els mestres i professors de Religió, en un moment de crisi de valors com el que viu avui gran part del món occidental.

L'arquebisbe de Tarragona considera molt important que els alumnes rebin a les escoles, en tots els nivells, l'ensenyament que imparteixen aquests professors. «L'ensenyament religiós escolar proporciona una informació cultural i històrica de primera magnitud, imprescindible per comprendre la cultura en què es mou l'alumne», va destacar recentment a una carta pastoral. I va assenyalar que la religió té un gran poder humanitzador. «L'ensenyament religiós escolar educa en els valors profunds que permeten unificar l'ésser humà i donar-li una finalitat última, que és la felicitat. S'ha dit amb encert que la religió és un factor important d'identitat personal», va indicar. D'altra banda, per a l'arquebisbe, la religió té una dimensió ètica i moral. «Aquesta dimensió va al nucli del que és la religió en donar resposta a les principals preguntes que es fa l'ésser humà i oferir un univers de significació global a l'alumne, ja que orienta la recerca de resposta als interrogants més profunds de la persona humana», va escriure. A més, l'ensenyament religiós escolar es presenta també com un saber científic, i «la fe és un saber raonable que porta a tenir idees, fonamentades en la racionalitat, que són veritables certeses». Finalment, Mons. Pujol va recordar que «l'ensenyament religiós escolar desenvolupa i potencia una sèrie de possibilitats educatives en tots els alumnes: a través dels coneixements, experiències, actituds, etc. que transmet i afavoreix el desenvolupament personal dels alumnes i aconsegueix metes educatives importants que d'altra manera es fan difícils d'assolir».

Algunes autoritats civils d'Andorra es van fer presents durant la inauguració, així com el secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, el pare jesuïta Enric Puig. El secretari d'Estat d'Educació del Principat, Josep Roig, va destacar en el seu parlament la importància de la pedagogia en l'ensenyament i va dir que l'art d'ensenyar requereix un aprenentatge.

Per a l'equip de professors del bisbat d'Urgell, ha estat una autèntica alegria la coordinació, la gestió i l'acollida d'aquesta jornada, segons el delegat diocesà d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert. «El treball coordinat i en equip ha donat un bon fruit —va destacar—. Des de l'organització hem intentat en tot moment generar un bon ambient d'acollida, de convivència i d'harmonia, més enllà de la pluralitat dels participants, que tothom s'hagi sentit com a casa.»

Urgell

Homenatge al mossèn que va impulsar la construcció de cases modestes a la Seu

La ciutat recorda Antoni Naudí Balcells en el 50è aniversari del grup d'habitatges de Santa Magdalena

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

El 20 de març del 1960 es van celebrar els actes de lliurament simbòlic de les claus de les desenes d'habitatges nous —el projecte en preveia la construcció de 162— coneguts com a «cases de Santa Magdalena» de la Seu d'Urgell. El projecte va ser impulsat pel vicari de la parròquia de la ciutat, Mn. Antoni Naudí Balcells, per resoldre el difícil problema social de l'habitatge que afectava nombroses famílies als anys seixanta. Cinquanta anys després, la comunitat de propietaris d'aquest barri de la capital de l'Alt Urgell —amb la col·laboració de l'ajuntament de la ciutat— va organitzar uns actes per commemorar els 50 anys d'aquest esdeveniment i sobretot homenatjar aquell «bon amic i excel·lent sacerdot, benefactor de tothom», com el recorda avui el veí Carles Dalmau.

El 21 de març passat, les celebracions van començar a l'església de Santa Magdalena de la Seu d'Urgell, amb una missa solemne presidida per l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives. Nombrosos fidels, entre ells l'alcalde de la ciutat, Albert Batalla, i una destacada representació del consistori, van omplir el temple que es va construir posteriorment al nou barri. A la seva homilia, l'arquebisbe va destacar el tarannà emprenedor de Mn. Naudí, com a exponent també de la tasca que, durant tant de temps i de manera callada, han fet els capellans, especialment els de les petites poblacions rurals, al costat del poble. També va exhortar a pregar perquè sorgeixin noves vocacions i nous preveres com Mn. Naudí, que uneixin a la seva dedicació espiritual el treball, realitzat amb dedicació i constància, per alleujar les dificultats dels més necessitats.

Després de l'eucaristia, Mons. Vives, l'alcalde de la ciutat, familiars de Mn. Naudí i un nombrós grup de veïns del barri van anar fins a la plaça de Santa Magdalena, on es va descobrir una placa commemorativa que recorda també la figura del sacerdot que va impulsar la iniciativa del nou barri. Mn. Naudí va saber trobar i convèncer les persones que el podien ajudar a dur a terme un projecte molt ambiciós, però també molt necessari, perquè les persones amb menys mitjans econòmics poguessin accedir a un habitatge digne en una època de grans dificultats econòmiques.

Breu perfil biogràfic

Nascut a Agramunt el 15 de febrer del 1916, Mn. Antoni Naudí va preparar-se per rebre l'ordenació sacerdotal al Seminari de la Seu d'Urgell. En esclatar la guerra el juliol del 1936, es trobava ja a la fase final dels seus estudis, recorda Dalmau, i es va quedar, juntament amb

un sacerdot nebot del bisbe Justí Guitart, com a responsable de les oficines de la cúria, ja que el bisbe va haver de marxar a Andorra. L'any 1939, va entrar al servei directe del bisbe Guitart i el 19 de juny d'aquell any, va ser ordenat de prevere. Va exercir el seu ministeri a diferents llocs: a la diòcesi francesa de Montpeller, a Ribes de Freser, a la Seu d'Urgell, a Puigcerdà, a Linyola i a la zona de Lió-Saint-Étienne.

A la Seu d'Urgell, va servir com a sacerdot entre els anys 1945 i 1957. El rector li confiava les tasques més laborioses, entre elles les de l'atenció als joves i als treballadors i el món laboral.

«Era una època en què gran quantitat de persones vingudes de diferents regions espanyoles arribaven a Catalunya i al Pirineu —recorda Dalmau—. La manca d'habitatges i espais per encabir tanta població nova el portaven a situacions de difícil resolució», però, afegeix, «no s'espantava per res, ho solucionava com podia, algunes vegades de manera ben original».

En l'àmbit de la pastoral juvenil, va organitzar l'Acció Catòlica per als nois i per les noies, i va habilitar la vella casa de La Missió per acollir reunions, cercles d'estudis, trobades i altres activitats.

Pel que fa als problemes dels obrers, el preocupava la manca d'habitatges i d'aliments. «Eren temps de "racionalment" i sous de "misèria"», recorda un veí. A finals dels anys quaranta, a la Seu d'Urgell hi havia més d'una dotzena d'empreses (especialment serradores) que ocupaven molta mà d'obra, amb salaris que no arribaven a cobrir les necessitats que ara es considerarien més bàsiques.

En aquest context, Mn. Naudí va promoure la Cooperativa Obrera San José de Consumo y Edificación, per oferir un economat, subministrar aliments de primera necessitat a preus més econòmics, i intentar construir un grup d'habitatges per a famílies de pares obrers.

El primer objectiu es va posar en pràctica immediatament. Es va habili-

tar un local a la plaça del Deganat, on actualment hi ha el Museu Diocesà, i durant uns quants anys va romandre obert allà un establiment de venda

dels principals queviures, a preus relativament més barats.

La construcció de vivendes era un projecte més complex: calia trobar terrenys, demanar permisos i ajuts al Institut Nacional de l'Habitatge, fer tràmits, pressupostos, cercar persones interessades que es poguessin acollir a unes condicions encara no concretades, etcètera.

«Mn. Naudí va triar una colla de persones actives i decidides per tirar el projecte endavant —recorda Dalmau—. Ben segur que si hagués estat necessari, hauria anat a veure qualsevol ministre o el mateix Franco, per tal d'obtenir els permisos i ajudes que li feien falta per a la seva obra.»

La construcció es va fer en un temps rècord, i a principis d'abril del 1960, les famílies van començar a ocupar els habitatges. Aleshores, Mn. Naudí ja era rector de Puigcerdà, però va participar en els actes de lliurament de les claus.

L'any 1979, el prevere, que es trobava a Saint-Étienne, va patir un vessament cerebral i va ser traslladat a l'hospital de la Seu d'Urgell, on va morir el dia 19 de maig.

Els recents actes commemoratius es van cloure amb un dinar de germanor al col·legi La Salle de la Seu d'Urgell, en el decurs del qual els veïns van recordar les seves vivències relacionades amb Mn. Naudí i amb els cinquanta anys del barri de Santa Magdalena.

Tibidabo vs informa

1. Adoració Perpètua

Dia i nit el Santíssim Sagrament està exposat sense interrupció a la Capella de l'Adoració Perpètua. Us invitem a participar-hi una hora al mes.

Truqueu al telèfon 93 417 56 86.

2. 124 Romeria del Ram

El diumenge dia 9 de maig es farà la **124 Romeria del Ram** amb la celebració de l'**Eucaristia** i **ofrena tradicional del Ram** a l'Ermita primitiva. Hi haurà festa popular i concerts.

A les 18 hores en la Basílica "**17 Concert de Música Clàssica**".

3. Confirmacions

El divendres dia 14 de maig, a les 19 hores, celebració del sagrament de la **Confirmació** per un grup de joves i gent gran.

4. Festa i Processó de Maria Auxiliadora

El dia 15 de maig a les 21,30 hores. **Celebració Eucarística**.

A les 22 hores tradicional **Processó de Maria Auxiliadora** pel cim del Tibidabo.

Durant el mes de maig a les 18 hores, Rosari, Mes de Maria i Benedicció Eucarística.

5. Trobada de l'Apostolat de l'Oració de Catalunya

El dia 16 de maig **Trobada** dels grups de l'Apostolat de l'Oració de Catalunya. Conferència, Eucaristia i Adoració Eucarística.

6. La Creu pelegrina de la Jornada Mundial de la Joventut al Tibidabo

El dimecres dia 26 de maig, a les 20 hores, **Pregària davant de la Creu pelegrina** de la Jornada Mundial de la Joventut amb la participació dels joves de les parròquies de l'Arxiprestat de Sarrià i Adoradors del Tibidabo.

7. Viatges i Pelegrinatges

Dies 4, 5, 6 de juny: **Santuari de Lourdes**.

Dies 3 al 8 de juliol: **Any Compostel·là**.

Dies 11 al 20 d'octubre: **Terra Santa i Petra**.

Sant Feliu de Llobregat

Solemne festivitat de la Mare de Déu de Montserrat

El cardenal Bertone va presidir la vetlla de Santa Maria i el concert inaugural del nou orgue

Per primera vegada en la història de Ràdio Estel, l'emissora es va fer present al monestir de Montserrat amb diversos programes especials amb motiu de la festivitat de la patrona de Catalunya. El dilluns 26 d'abril a la nit, en la mitja hora prèvia a l'emissió de la vetlla de Santa Maria, Ignasi Miranda i Carolina Costa van entrevistar en directe Artur Mas, president de Convergència i Unió, que va assistir a la vetlla a títol personal acompanyat de la seva dona. Seguidament va tenir lloc una tertúlia amb joves provinents de Terrassa, bisbat que serà la seu el 22 de maig vinent d'una nova edició de l'Aplec de l'Esperit. L'endemà, dia de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, el programa *El primer cafè de Ràdio Estel* es va emetre des del monestir, amb una entrevista al pare abat Josep Maria Soler, amb l'emissió de la pregària de laudes i amb una tertúlia protagonitzada per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, l'alcalde de Marganell, Ramon Bisbal, i la religiosa dominica de l'Anunciata Montserrat Font. El programa especial d'*El primer cafè de Ràdio Estel* també va comptar amb entrevistes a l'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra; Jordi López Camps, president de la comissió executiva del patronat de la muntanya de Montserrat; al monjo Bernabé Dalmau, director de *Documents d'Església*, i Albert Blancafort, constructor del nou orgue de Montserrat. A continuació, Ràdio Estel va oferir en directe la missa conventual presidida per Mons. Agustí Cortés. Al llarg del matí, les Montserrats que van visitar l'estand de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, instal·lat a la plaça de Santa Maria, al peu de la torre abacial, van rebre com a obsequi en primícia un nou CD amb obres interpretades amb el nou orgue de Montserrat. Per a més informació i per descarregar-vos els diversos programes especials podeu consultar el web: www.radioestel.cat

Moment del concert inaugural del nou orgue de Montserrat.

Carme Munté Montserrat

La solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, va ser com cada any una jornada plena de festa, de devoció i de sentiment. La missa conventual va ser presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, en una basilica plena com sempre de gom a gom.

Era el moment culminant de tres dies viscuts amb gran intensitat al monestir, especialment a causa de la visita del cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, que va presidir el concert inaugural del nou orgue de Montserrat així com una emotiva vetlla de Santa Maria.

No hi ha dubte que un dels moments que romandran en el record dels qui van assistir a la vetlla de Santa Maria, el dilluns 26 d'abril a la nit, va ser quan el cardenal Bertone, al final de l'homilia, va entonar el «Rosa d'abril» amb la lletra del *Virolai* de Mn. Cinto Verdaguer. L'assemblea es va afegir al cant mentre l'organista Jordi Agustí Piqué s'hi sumava amb la música de l'orgue. Un sentit aplaudiment va ser el colofó d'un dels moments més emotius de la vetlla, com també ho va ser quan l'Escolania de Montserrat va interpretar acompanyada de l'orgue

l'obra *Emperadriu de la ciutat joiosa*, del *Llibre vermell de Montserrat*.

El dia abans, diumenge 25 d'abril a la tarda, el mateix cardenal Bertone va presidir el concert inaugural del nou orgue de Montserrat, que va constar de dues parts: la primera va anar a càrrec de l'organista Theodor Flury, monjo benedictí d'Einsiedeln (Suïssa), que va interpretar, com a record del P. Abat Cassià M. Just, la *Passacaglia* de J. S. Bach —va ser la peça amb què es va acomiadar abans de morir—; va seguir una improvisació sobre el cant del *Virolai* i, finalment, la *Tocatta i fuga en re menor* de J. S. Bach.

La segona part va anar a càrrec de l'Escolania de Montserrat, la Capella de Música de Montserrat, l'Orfeó Català, l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida i solistes vocals, tots sota la direcció de Salvador Mas, que van interpretar el *Te Deum* d'A. Bruckner per a solistes, cor, orgue i orquestra. Entre les dues parts va tenir lloc l'acte de lliurament de l'instrument a l'abadia de Montserrat a càrrec del president de Caixa Penedès —entitat que ha garantit el finançament de l'instrument—, Josep Colomer; una breu presentació de l'orgue a càrrec del seu constructor, Albert Blancafort; i, finalment, l'acceptació de l'obra per part del pare abat Josep M. Soler.

Barcelona

Arribada de la creu dels joves

Redacció / Barcelona

La creu de la Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà a Madrid l'estiu del 2011, arribarà a l'arxidiòcesi de Barcelona el divendres 14 de maig. La vetlla de pregària entorn de la creu

serà presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, i comptarà amb un concert de la Germana Glenda i de Kairoi. La vetlla tindrà lloc el mateix 14 de maig, a les 22 h, a la basílica de Santa Maria del Mar.

Club+amics

21a edició de «La Sardana de l'Any»

Dissabte 15 de maig, a la sala Charles Trenet del Palau de Congressos de Perpinyà, tindrà lloc la final de la 21a edició de La Sardana de l'Any. Les cobles Mil·lenària i Mediterrània seran les encarregades d'interpretar les 10 sardanes finalistes i, a la segona part, el poema simfònic *Canigó*, del mestre Fèlix Martínez i Comín. En acabar el concert hi haurà una ballada de sardanes.

Els programes *Tot sardana* i *La Sardana de l'Any* de Ràdio Estel, que s'emeten els diumenges a partir de les 9 del matí, i el Club+amics organitzen un autocar que sortirà a les 8 del matí de la plaça Catalunya de Barcelona i que tornarà després del concert.

Per a informació i reserves truqueu al 934 092 770

Us hi esperem!

Lleida

La Universitat de la Mística d'Àvila crea una càtedra dedicada al P. Palau

Lleida es fa present en la seva constitució

Jordi Curcó

Els infants de diversos col·legis de Lleida van protagonitzar l'ofrena de flors durant el matí de la festa de la patrona.

Sis mil lleidatans veneren la Moreneta a la catedral

J. C. / Lleida

Prop de 6.000 lleidatans van anar el 27 d'abril a la catedral de Lleida, seguint un arrelat costum, per tal de pujar al cambril de la capella on es venera la imatge de la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat.

Les portes de la catedral es van obrir ja de bon matí. A dos quarts de nou i a les nou en punt es va celebrar la primera missa a la capella de la Confraria de Montserrat presidida pel consiliari, Mn. Xavier Batiste. En aquesta missa es van beneir també les branques de boix, símbol montserratí que és costum que s'emportin els fidels i devots de la Mare de Déu de Montserrat, en baixar del cambril.

A partir d'aquest moment, les fileres de fidels i devots es van fer interminables durant tota la jornada. Durant el matí van anar fins a la catedral infants de diversos centres escolars, entre ells la totalitat d'alumnes del col·legi Santa Anna de Lleida, amb rams de flors per disposar-los als peus de la patrona. També entitats culturals i ciutadanes com el Club Esportiu Huracans o la Penya del Barça van anar a fer la seva ofrena de flors a la patrona, deixant-hi fins i tot les seves respectives banderes. La major afluència de fidels es va produir a partir de les sis de la tarda, quan la filera de fidels i devots envoltava les naus del temple. La Confraria va distribuir entre els fidels i devots que pujaren al cambril de la patrona gairebé 8.000 estampes amb la imatge de la Moreneta que es venera a la catedral, obra de l'escultor Josep M. Camps i Arnau l'any 1946 i el text complet del *Virolai*.

Els actes en honor de la patrona van tenir com a cloenda la solemne concelebració eucarística presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Joan Piris, a dos quarts de vuit de la tarda, cantada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida, dirigit pel mestre de capella Mn. Joaquim Mesalles.

En la seva homilia el bisbe Piris va dir que Maria és la porta que ens du a la Salvació, alhora que va convidar els fidels a una devoció mariana més bíblica. Al final de la celebració, el bisbe i concelebrants van pujar fins al cambril per venerar la patrona i rebre el ramet de boix.

La catedral de Lleida ha tancat les seves portes tocades les nou de la nit, després d'haver estat oberta ininterrompudament durant dotze hores, a fi de poder facilitar la visita dels fidels a la patrona.

Un acte simbòlic i singular de la diada a Lleida va ser un repic de les campanes de la Seu Vella, en honor de la patrona, a càrrec de la Confraria de Campaners de Catalunya.

La Confraria va fer públiques les dates de la romeria a Montserrat, que enguany és previst que tinguin lloc del 7 al 14 de juliol. El diumenge 11 tindrà lloc a Montserrat el Dia de la Confraria de Lleida, amb l'ofrena de fruita que cada any els lleidatans porten fins a la muntanya santa per posar-la als peus de la patrona de Catalunya.

Jordi Curcó
Lleida

Del 19 al 21 de març, en el marc de la Universitat de la Mística d'Àvila, va tenir lloc la constitució de la Càtedra P. Palau, dedicada a aquest beat i carmelita, fill d'Aitona, poble de la comarca del Segrià i diòcesi de Lleida, on va néixer Francesc Palau el 29 de desembre del 1811.

A la constitució d'aquesta nova càtedra universitària hi van assistir 75 religioses carmelites missioneres i carmelites missioneres teresianes, totes elles filles del P. Palau, així com amics i seguidors d'aquesta figura eclesial de casa nostra.

Una d'aquestes religioses que va ser-hi present és la germana Ester Díaz, carmelita missionera de la comunitat de Lleida i gran treballadora en la promoció i coneixement de la figura i obra del P. Palau.

Ja de retorn a Lleida, la germana Ester ha manifestat la seva satisfacció per aquest esdeveniment palautí: «Ha estat una celebració eminentment familiar per a les filles del P. Palau, però que ha servit per posar d'actualitat la seva personalitat i el seu pensament eclesial i espiritual.» En aquest sentit la germana Ester afirma: «El P. Palau és una personalitat humana i cristiana que estem redescobrint.»

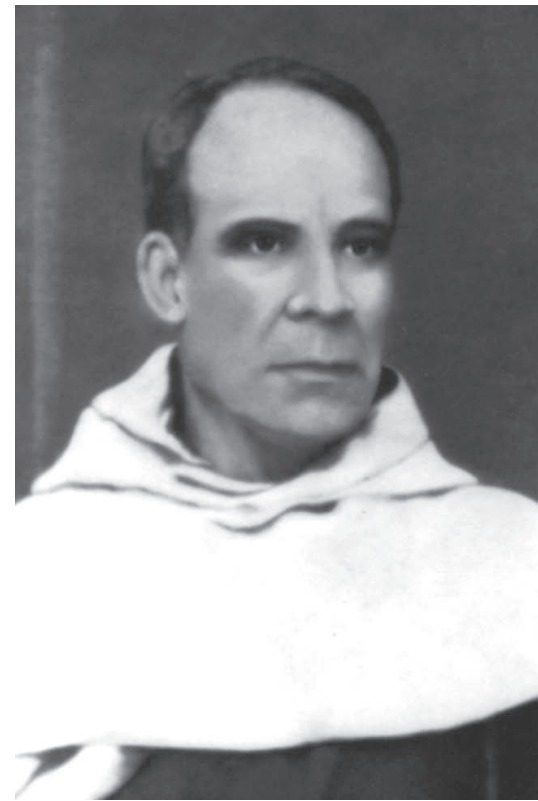
La religiosa explica com la nova càtedra universitària que porta el nom del P. Palau és fruit d'un conveni entre l'equip directiu de la Universitat de la Mística d'Àvila i l'equip directiu de la província Mater Carmeli, que és la província europea de les carmelites missioneres.

El conveni al·ludit ha fixat en aquesta universitat la seu de la càtedra, des d'on es donarà a conèixer la figura d'aquest carmelita, promovent i afavorint l'estudi de la seva figura, doctrina i investigació sobre la seva vida, pensament i obra. També per rellegir la seva figura a la llum de les qüestions actuals que preocupen el món i l'Església.

Un dels immediats projectes de la nova càtedra P. Palau serà la convocatòria d'un congrés d'espiritualitat a celebrar del 17 al 20 de març del proper any, amb motiu del bicentenari del seu naixement.

En l'acte de constitució i inauguració de la càtedra, va intervenir la general de les carmelites missioneres, la germana Cecília Andrés, i el rector de la Universitat de la Mística d'Àvila, Francisco Javier Sancho.

En la seva intervenció Javier Sancho va dir que als cristians ens costa molt viure l'amor, tant a nivell personal com social: «L'únic distintiu que ens deixà Jesús fou l'amor, no tant la creu. La gran esperança nostra és rescatar la dignitat humana i en aquesta tasca ha

«Ha estat una celebració eminentment familiar per a les filles del P. Palau, però que ha servit per posar d'actualitat la seva personalitat i el seu pensament eclesial i espiritual»

d'esmerçar-se l'Església.»

En la inauguració de la Càtedra del P. Palau va participar també Francisco Javier Frontela, director de la revista *Teresa de Jesús*, centrant la seva intervenció en la figura del P. Palau, al qual va definir com un home del segle XIX, immers en un temps de canvis ràpids i profunds, tant en l'Església com en la societat. Per a Frontela, el P. Palau fou un home romàntic, passional, nostàlgic del passat i a qui li agradava la solitud, però alhora lluitava per la llibertat: «Els grans mons que cerca són els interiors.»

Va intervenir-hi també M. Dolores Jara, que va parlar de la vivència eclesiològica del P. Palau i el seu itinerari espiritual i «la passió eclesial de Francesc Palau il·lumina la nostra realitat».

Això s'ha produït en vigílies de la commemoració del 22è aniversari de la beatificació del P. Palau, pel papa Joan Pau II el 23 d'abril del 1988.

Quatre nous diaques a la diòcesi de Terrassa

Carles Matilla Claret, Javier Peppe Marquínez, Sergio González Ferreiro i Silvio Torregrossa Dequigiovanni

Redacció

Terrassa / Fotos: Agustí Codinach

El diumenge 25 d'abril i coincidint amb la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, va ordenar quatre nous diaques al servei de la diòcesi.

La celebració va tenir lloc a les sis de la tarda a la catedral. El temple es va omplir de feligresos provinents de Terrassa, Sabadell, Sant Quirze del Vallès, Sant Celoni, Cerdanyola del Vallès, Valldoreix i altres indrets i van concelebrar 50 preveres. Van assistir-hi un nombrós grup de diaques i els seminaristes diocesans.

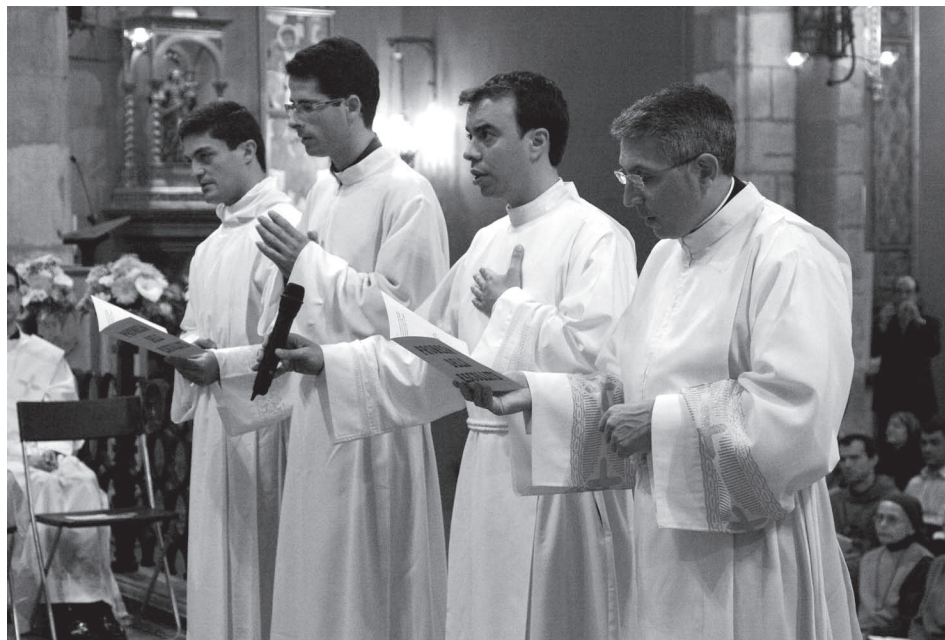
Els quatre nous diaques són Mn. Carles Matilla Claret, Mn. Javier Peppe Marquínez, Mn. Sergio González Ferreiro i Mn. Silvio Torregrossa Dequigiovanni.

En l'homilia, el bisbe va glossar el sentit de la vocació a partir de la imatge del Bon Pastor, a través de viure l'amistat i la intimitat amb Crist, l'entrega d'un mateix en el ministeri i la veritable comunió. Va recordar als nous

diaques que «vivim com diria santa Teresa "temps difícils", i que en època de temps difícils només podem per la nostra part donar respostes heroiques, amb la gràcia de Déu. No podem defugir les dificultats o la creu, hem d'estar disposats senzillament a donar la vida, seguint l'exemple de Jesucrist».

Respecte de la comunió els va recordar: «Jesús va indicar, com a signe distintiu dels seus deixebles, la profunda comunió en l'amor: "Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres" (Jn 13,35). De manera especial estem cridats a ser homes de comunió, oberts a tothom, capaços de fer camí aplegant en la unitat tot el ramat que el Senyor ens ha confiat, ajudant a superar divisions, a reparar fractures, a suavitzar contrastos i incomprensions, a perdonar ofenses.

»D'altra banda, més enllà de tancar-nos a les sagristies i als despatxos, haurem de sortir a buscar les ovelles que no estan al ramat. "Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat i també les he de guiar", diu Jesús. Perquè Déu vol que tots els homes se salvin, perquè Jesús vol que la seva sal-

vació arribi a tota la humanitat. Es tracta d'un impuls missioner i universal que no podem ofegar ni minimitzar. No estem cridats a formar un petit ramat selecte i conreat amb exclusivitat, es tracta de

reunir tots els pobles en un sol ramat, sota un sol pastor.»

Després de la celebració, a la plaça, els nous diaques van rebre l'afectuosa felicitació de tots els presents.

V Romiatge diocesà de malalts al santuari de la Mare de Déu de la Salut

Redacció / Sabadell

El dissabte dia 24 d'abril va tenir lloc el V Romiatge diocesà de malalts. Un bon nombre de sacerdots i un diaca van acompanyar el bisbe diocesà, Mons. Josep Àngel Saiz, en l'eucaristia que es va celebrar en l'esplanada del santuari, sota els pins on es van aplegar prop de cinc-centes persones entre malalts i voluntaris, membres de l'Hospitalitat de Lourdes, de la Fràter i grups de malalts i avis de residències i sociosanitaris d'arreu del bisbat. El sol que plàcidament s'obria camí entre els pins, el suau oreig que acaronava els malalts i el silenci només trencat pel so de les campanes del rellotge ajudava al recolliment espiritual.

El bisbe, en la seva homilia, es va fer ressò del lema de la Pastoral de la Salut d'aquest any: «Donant vida, sembrant esperança.» També va fer referència a

l'Any Sacerdotal tot reflexionant sobre la importància de la pregària dels malalts i de l'eficàcia de l'oferiment per les vocacions. En acabar la celebració va donar la benedicció amb el Santíssim i tot seguit es va venerar la imatge de la Mare de Déu de la Salut a l'interior del temple.

Durant el dinar Mons. Saiz, acompanyat per Mn. Alfons Gea, delegat episcopal de la Salut, va saludar tots els assistents i conversar amb ells. A la tarda, l'actuació del Cor de la Germanat del Rocío de Sabadell va cloure la jornada. Aquest romiatge diocesà s'ha consolidat com a espai de trobada dels col·laboradors en els diversos arxipresats de la diòcesi i dels moviments que hi treballen en aquest camp de la pastoral diocesana. Tant els voluntaris i alguns professionals com els malalts i sacerdots que treballen en els diferents hospitals formen avui una gran família.

Club[★]amics Us recordem que la rifa 2010 de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana està en marxa!

Demana el teu talonari a l'oficina de l'Associació, telèfon 934 092 700

PREMIS DEL SORTEIG 2010:

1r premi: un cotxe Renault Twingo (o un de la mateixa gama).

2n premi: dues places per a un Pelegrinatge a Terra Santa (període del viatge durant l'any 2010).

3r premi: una subscripció gratuïta al setmanari durant un any per al guanyador i una altra per a una persona que ell triï.

Premi especial: 500€ entre tots aquells que hagin adquirit un talonari sencer.

BASES DEL SORTEIG:

- Entraran en el sorteig tots els talonaris enviats als venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris emesos per l'Associació no enviats als seus venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris retornats abans de les 10 hores del dia del sorteig.
- No entraran en el sorteig els talonaris no retornats i no venuts o no pagats abans de les 10 hores del dia del sorteig.
- El sorteig se celebrarà d'acord amb l'ordre establert tradicionalment: 1) unitats, 2) desenes, 3) centenes, 4) unitats de miler i 5) desenes de miler. Si el número sortint no existeix, es repetirà el procés.
- No entraran en el sorteig els números no retornats abans de les 10 hores del dia del sorteig, venuts però no ingressats als dos comptes de l'Associació que són: "la Caixa" 2100 1334 91 0200076078 i Caixa Penedès 2081 0100 12 3300010800.
- El sorteig se celebrarà davant notari el dia 21 de juny, a les 16 hores a la sala de juntes de l'Associació. S'hi pot assistir.
- Els premis caducaran als 3 mesos del dia del sorteig —de data a data.
- L'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana publicarà els números premiats en el setmanari *Catalunya Cristiana* i es comunicaran a tots els venedors.

Tarragona

Reconeixement a Mons. Valentí Miserachs

L'ajuntament de Tarragona lliura a l'eminent compositor el diploma de Serveis Distingits

Joan Boronat

Tarragona

L'organista i compositor Mons. Valentí Miserachs ha rebut el reconeixement de l'ajuntament de Tarragona, que li ha atorgat el diploma de Serveis Distingits, distinció que li va ser lliurada el dia 8 d'abril, en un acte celebrat a la Sala de Plens de l'ajuntament tarragoní, presidit per l'alcalde de la ciutat, Josep Fèlix Ballesteros, acompanyat de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells.

Mons. Valentí Miserachs, nascut a Sant Martí Sesgueioles, a la comarca de l'Anoia, entre d'altres càrrecs, és actualment el president del Pontifici Institut de Música Sacra al Vaticà, la màxima institució de l'Església catòlica, en aquest àmbit. Aquest músic ha compost més d'un miler d'obres, entre peces de música sacra i popular, i és autor de la partitura de l'oratori *Pau i Fructuós* —amb lletra de Mn. Joan Roig—, que es va estrenar el 24 de gener del 2009 a la catedral de Tarragona,

Valentí Miserachs i l'alcalde Josep Fèlix Ballesteros.

amb motiu de la celebració de l'Any Jubilar de Sant Fructuós, el qual va ser també interpretat a Valls, Reus, Lleida i a la basílica de Sant Pau Extramurs

de Roma. Mons. Miserachs, en acabar l'estrena de l'oratori, va rebre el títol de canonge honorífic de la catedral de Tarragona.

Tal com va assenyalar l'alcalde Ballesteros, en l'acte protocol·lari del lliurament del diploma de Serveis Distingits, aquest ha estat concedit per unanimitat per part del consistori tarragoní «en reconeixement a l'autor d'una obra mestra que omple d'orgull Tarragona». Per la seva banda Mons. Miserachs va manifestar el seu agraïment per la distinció que «unida a la condició de sacerdot de la Tarracòense i de canonge de Tarragona, fa que em senti encara més tarragoní», alhora que va fer entrega d'una còpia de la partitura de l'oratori a l'alcalde i a l'arquebisbe.

Mons. Jaume Pujol, a més de posar en relleu l'obra i treball de Valentí Miserachs, va esmentar algunes anècdotes i coincidències amb l'homenatjat, ocorregudes ja fa molts anys. Així mateix, el delegat del Govern de la Generalitat a Tarragona, Xavier Sabaté, es va referir al «privilegi» d'haver format part d'aquell cor que va interpretar l'oratori *Pau i Fructuós*, de Valentí Miserachs.

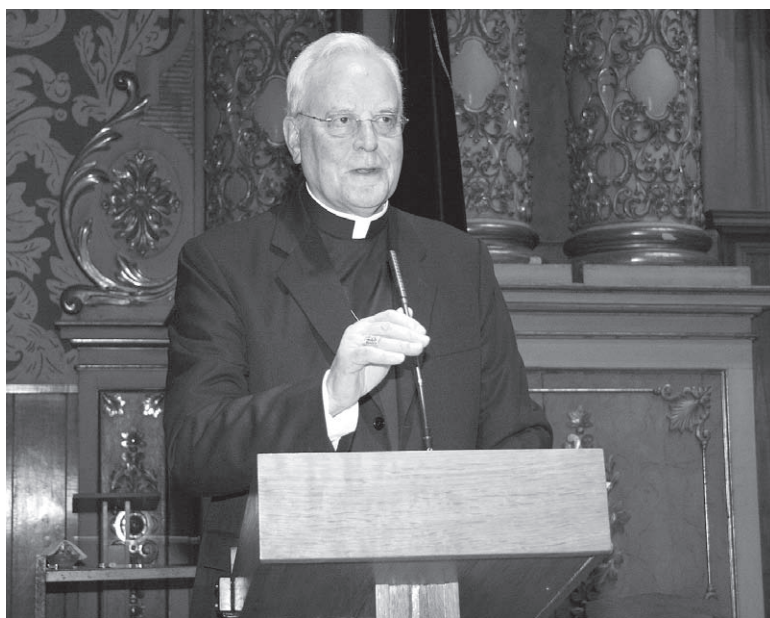
El cardenal Carlos Amigo posa en valor la religiositat popular

J. B. / Tarragona

«Hi va haver un temps en què la religiositat popular era menystinguda, però penso que aquesta té molt de valor. Tal vegada sigui com un diamant a purificar, però de cap manera no el podem llençar per la finestra.» Així es pronuncià l'arquebisbe emèrit de Sevilla, el cardenal Carlos Amigo Vallejo, amb motiu d'una conferència quaresmal que va dirigir a Tarragona convidat per la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist, de la ciutat.

Mons. Carlos Amigo va incidir en el fet que la religiositat popular està arrelada en els profunds sentiments de les persones, i aflora per damunt de les tendències laïcistes i de la secularització «que ens volen imposar», a la vegada que es va aturar a analitzar la controvèrsia d'alguns estaments «que volen apartar la religió de la societat, despenjar el crucifix de les parets i que, en canvi, donen suport a les manifestacions religioses populars», per afirmar que la religiositat és molt sentida i utilitzada, acceptada i discutida. Així mateix, va subratllar que el fet religiós té enorme vigència, puix que «per unes o altres circumstàncies sempre és present als mitjans de comunicació».

Sobre la necessitat de mantenir i fomentar les manifestaci-

ons religioses, el cardenal Amigo va considerar que aquestes són un primer pas per a l'apropament de la religió a les persones i va esmentar exemples com ara la mateixa processó del Sant Enterrament de Tarragona o la devoció i tradició que gira al voltant de la patrona Santa Tecla, i els va considerar com «braços que s'estenen, que conviden a l'apropament i revitalització de la fe, camins per retrobar-se amb el Senyor». En aquest sentit va recordar que són molts els joves que refan la seva vida cristiana, a través de la seva integració en germanats, confraries i congregacions pietoses: «Sovint esdevé una brisa que s'endú les cendres i aviva el braser.»

Així mateix va reflexionar sobre la importància de l'art religiós, que qualificà com «la transfiguració d'allò que no copsen els sentits», a més de defensar les diferents formes de religiositat popular «sovint amb enormes diferències comparatives, però que totes porten a Jesucrist».

Fent referència encara als joves, Mons. Carlos Amigo va subratllar que, amb freqüència, es culpa els joves d'alguns dels mals que pateix la societat actual, «quan el que cal és responsabilitzar-nos plegats, amb el compromís d'una vida cristiana més autèntica», en el benentès que l'Església ha d'oferir, sense imposar «i ho ha de fer de forma atractiva i autèntica».

Cinquanta anys de Mans Unides de Tarragona, en un llibre

J. B. / Tarragona

Mig segle d'existència i solidaritat de Mans Unides a l'arxidiòcesi de Tarragona queda recollit en un llibre que va ser presentat el 15 d'abril a l'auditori de Caixa Tarragona. L'acte va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat de la delegada de Mans Unides a Tarragona, Satur Sosa, i de Xavier Bas, director de l'Obra Social i Comunicació de Caixa Tarragona.

Mans Unides de Tarragona: 50 anys al servei dels països del sud és el títol del volum que ha escrit l'historiador i voluntari de l'ONG, Xavier Cortés Nadal, l'edició del qual ha comptat amb el suport del programa Tu Ajudes, de Caixa Tarragona. Al volum es detallen les principals activitats de recaptació de fons, els 165 projectes finançats als països del sud, dirigits a l'impuls agropecuari, social, promoció de la dona, educatiu i sanitari, com també les 16 campanyes per atendre les emergències, que s'han vingut desenvolupant. Tota aquesta lloable tasca ha fet que Mans Unides hagi recaptat, al llarg del període que es commemora, la quantitat de 6 milions d'euros.

Tal com va indicar la delegada, Satur Sosa, el llibre vol ser també un reconeixement «a la molta gent que treballa i ha treballat per Mans Unides; als 200 voluntaris i 600 socis i col·laboradors amb què comptem a la Delegació», a més d'agrair a les entitats i institucions que hi donen suport.

Per la seva part, Joan Fuster Garcia, del Centre de Cooperació al Desenvolupament URV Solidària, que va ser l'encarregat de presentar el llibre, va fer una reflexió sobre les «desigualtats creixents en el món, on cada vegada hi ha més diferències entre els rics i els pobres», a més de denunciar la despesa armamentística.

En la seva intervenció, l'autor del recopilatori, Xavier Cortés, va desgranar, a grans trets, el contingut del llibre que és el resultat «d'una tasca de recerca, de testimoniatge, imatges i vivències». Va tancar l'arquebisbe Jaume Pujol, el qual va esmentar el pròleg que ell ha escrit, centrat en el passatge de l'Evangeli que fa referència al miracle de la multiplicació dels pans i els peixos, establint així paral·lismes amb la tasca que du a terme Mans Unides.

Trobada de professionals del turisme

«L'ecologia és important per al creient», afirma l'arquebisbe Joan Enric Vives

Víctor Gay
Roses

Gairebé un centenar de participants es van aplegar a Roses en la XXXI Trobada de Professionals del Turisme, que convoca la Delegació diocesana d'aquesta pastoral especialitzada i que es fa a l'inici de cada temporada. Enguany es va fer a Roses en el nou hotel Mediterraneo Park, que abans dels actes va beneir el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo.

Després d'una paraules de salutació i benvinguda, Mn. Salvador Batalla, delegat episcopal de Pastoral del Turisme i Santuaris, va presentar Mons. Joan Enric Vives, que era l'encarregat de pronunciar la ponència central de la sessió acadèmica. En primer lloc va felicitar el nou arquebisbe, a títol personal, en aquest primer acte que feia a Girona, després de rebre aquesta dignitat vaticana. També va dir que, més enllà del tema escollit, *Ecologia i turisme*, sens dubte el bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra podia parlar amb total coneixement de causa del fenomen social del turisme tan important en la part catalana de la diòcesi com a l'andorrana. Per tot plegat calia agrair aquesta disposició de Mons. Vives a participar en la trobada. A la taula presidencial també hi havia l'alcalde de Roses, Magdalena Casamitjana.

La bondat de la natura

En prendre la paraula, l'arquebisbe va ratificar el fet turístic en la seva diòcesi. Pel

que fa a Andorra, sens dubte, espectacular: un país de vuitanta mil ànimes rep deu milions de turistes l'any. Ja en relació amb el tema de la seva intervenció, va començar amb els termes del Gènesi: «Déu veié que tot el que havia fet era molt bo», és a dir, que la natura és bona per ella mateixa ja que és l'expressió de glòria del mateix Déu. I quina ha de ser l'actitud de l'home, element culminant d'aquesta creació? Respecte i responsabilitat. «L'ecologia és important per al creient», va afirmar clarament l'arquebisbe.

Aquest respecte s'ha d'aplicar especialment en el procés de desenvolupament dels homes en relació amb la natura creada. L'Església, en aquest sentit, no aporta solucions tècniques, no li correspon fer-ho, però actua com a brúixola que orienta i assenyala camins.

També va destacar la necessitat de canviar l'estil de vida en relació amb la natura i va fer una crida a fer servir respectuosament els recursos energètics més naturals com ara les energies solar i eòliques, l'aigua, la gestió dels boscos i dels residus. Personalment va apuntar els valors de l'anomenada ecologia solidària, és a dir, saber estar-se de coses, de consums, malgrat que els puguem pagar. Com a resum va dir: «Tot està per fer, però tot és possible.»

Bellesa i art en la realització humana

La trobada va seguir amb una aportació de Mn. Martirià Brugada, rector de la

«Mons. Joan Enric Vives va pronunciar la conferència central en la sessió acadèmica de la XXXI Trobada de Professionals del Turisme»

parròquia de Sant Martí de Palafrugell i arxiprest de la Costa Brava Centre, que va presentar el tema *La bellesa i l'art, elements de creativitat i de la realització humana* i que va encetar amb referències a la carta i convocatòria recent del Papa als artistes que es van aplegar a la Capella Sixtina, tot afirmant que «l'Església té necessitat de l'art», ja que la bellesa és una de les expressions visibles del bé, i la qüestió immediata és: «Té l'art necessitat de l'Església? I en aquest sentit correspon a l'Església presentar, explicar i fomentar les expressions artístiques al servei del culte, de la reflexió i del pensament.»

En una nova qüestió es demanava Mn. Martirià què té a veure l'art en el món del turisme? Es va felicitar de la presència de l'arquebisbe Vives, ja que en la seva diòcesi amb el conjunt d'esglésies romàniques de les valls pirinenques, reconegudes patrimoni de la humanitat, o la restauració recent de l'única catedral romànica de Catalunya es donen respostes magnífiques a l'anterior pregunta. L'art, i concretament l'art religiós, és un referent turístic evident: dels milions de visitants que cada any reben el temple expiatori de la Sagrada Família o Montserrat, als milers i milers que ho fan a la catedral de Girona i conjunts com els de Besalú, Sant Pere de Rodes i tants altres monestirs de la diòcesi.

El que cal, va afirmar, és saber explicar l'origen, les raons, les creences i els valors que van encoratjar els creients cristians de tants segles, fins al nostre, a fer possibles aquestes obres d'art a major glòria de Déu.

La trobada va seguir amb una taula rodona que va debatre *Com fer estimar la nostra Costa Brava/Maresme Nord?*, amb una activa participació dels membres (tots laics) de la Comissió diocesana de la Pastoral del Turisme. Va cloure l'acte el bisbe de Girona, que també es va afegir a les felicitacions a l'arquebisbe Joan Enric pel seu nomenament arquebisbe i també ho va fer respecte de l'èxit de la Trobada que permet conèixer les inquietuds i sensibilitats dels professionals d'aquest important sector social de la diòcesi.

AULA SALUT BLANQUERNA

dimarts 11 de maig 2010

de 10h a 13h

Cinquena edició

La cronicitat, un repte social per al s. XXI

10h. - 10.15h. Presentació a càrrec del **Dr. Antoni Nello**, professor d'Antropologia i Ètica de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL.

10.15h. - 12.30h. Col·loqui: «Per què la cronicitat és un repte?»:
Dra. Carme Borrell, de l'Agència de Salut Pública de Barcelona.
Dra. Emília Sánchez, metge, especialista en salut pública i epidemiologia. Vicedegana de postgrau i recerca de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL.
Dr. Miquel Vilardell, metge, catedràtic de Medicina de la UAB, cap del Servei de Medicina Interna de l'Hospital Vall d'Hebrón.

Modera: Dr. Antoni Nello.
Amb col·loqui obert al públic assistent.

Lloc: Sala d'Actes de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL

Inscripció: L'assistència a l'Aula Salut Blanquerna és lliure de despeses. Assistència limitada per rigorós ordre d'inscripció (a partir del 12 d'abril): a Olga Oliver, tel. 93 253 30 73, o bé: Olgaoc@blanquerna.url.edu

Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna
Universitat Ramon Llull

La veu del metge / Salut i crisi (5)

Gestió del temps

Sembla que la gestió del temps és una cosa que distingeix la psicologia de les persones de la dels animals. És molt possible que les persones passem la major part del nostre temps pensant en afers que ja han passat i en d'altres que pensem que passaran. És per això que la nostra ració de «viure el present» és tan baixa i per això, potser la nostra distorsió de la realitat pot ser tan marcada entre uns i altres, tot i que visquem molt propers. Aquesta disposició a viure en el «passat» i el «futur», però, pot ser —ben emprada— una eina estratègica de supervivència en períodes de crisi.

El temps natural

El temps de la natura es marca pels cicles dia i nit i les estacions. Però no sempre és així: alguns països amb prou feines tenen estacions i d'altres tenen dies i nits insòlits. El cos humà sí que té els seus rellotges interns, però no estan connectats perfectament amb la consciència. Així, la hipòfisi de les dones sap crear ritmes de 28 dies durant anys amb desajustaments mínims, el cos infantil «sap» que després de 15 anys de vida «toca» despertar l'adolescència, la majoria de les persones quan se'n van a dormir es desperten cap a les set o vuit hores. Alguns saben programar-se l'hora en punt de despertar-se, però no saben com s'ho fan.

El temps de les hores i minuts «individual» va néixer el 1542, quan es va inventar el primer rellotge de butxaca. Avui dia, per a molta gent a molts països, el ritme de gairebé tot va al ritme de la minuteria. És tan extrem que fins i tot els rellotges comuns s'autosincronitzen al segon amb un únic rellotge internacional.

El temps en les crisis

Per al cervell conscient el temps és una cosa subjectiva: depèn del que fem i del que sentim fent-ho. És per això que en una mateixa situació, per a uns el temps «no passa» i per a altres «s'escapa». Una habilitat per a la supervivència en períodes de crisi és la gestió del temps que sent el cervell i el del rellotge o calendari. Com «més sensació de crisi», més distorsió;

i com més distorsió, més possibilitats de precipitar-se en les decisions o hibernar sense fer res. Les persones entrenades en situacions de risc (pilots, cirurgians) i supervivència (alpinistes, submarinistes) saben com n'és d'important, administrar el temps real i no el percebut.

Gestió de temps en situacions de crisi

Gestionar bé el temps és una bona eina eficaç de superació de les crisis, perquè la capacitat de resposta en depèn. Com fer-ho? Individualment, podria consistir a administrar el temps com si fossin uns «diners de despesa obligada», com en aquelles empreses que si no es gasta un pressupost el cancel·len per sempre.

Cada matí quan ens despertem, rebem 24 hores íntegres per «gastar». No en podem «estalviar» i guardar per a un altre dia, i no en podem comprar «més». Tot i que sigui simple, cal fixar-se que són 24 hores per a tots, excepte que ens morim o entrem en coma.

Gestionar significa donar «decisió» a la despesa. L'alternativa és «veure com es malgasta». Podríem autonomenar-nos gerents del nostre temps i fer servir les eines més habituals de la gerència. Podríem fer períodes comptables d'una setmana, és a dir, pressupostos de 168 hores?

Les partides pressupostàries

En primer lloc, cal adjudicar les partides «indispensables»: temps per dormir, rentar-se i menjar. Si la crisi és per malaltia, cal assignar els temps per al metge, la quimioteràpia, les cures,

«El cos humà té els seus rellotges interns, però no estan connectats perfectament amb la consciència»

etc. Després adjudicar les «saludables»: temps de relació social i de distracció que es pugui. La resta cal anar-ho pressupostant fins que quadri amb el total de 168.

La segona part del procés ha d'identificar els resultats i beneficis que s'esperen obtenir de cada partida de despesa assignada. Per exemple, de la despesa de temps en «relació social»: relaxament, contactes d'oportunitats, informació, opinions, etc. És així com

Dr. Ferran L Tognetta
(22324fta@comb.cat)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

assignem «despesa de temps» segons el «resultat» que esperem obtenir.

Hi ha temps lliure? Hi ha tipus de crisis en les quals el que manca és temps. Hem de fer tantes coses que cal ajustar-les perquè hi puguin tenir cabuda. En altres casos, les crisis creen temps «buit». La gestió del temps ha de significar que disposar de temps «buit» no signifiqui estar «a l'atur», perquè l'atur significa estar sense moviment. Cal assignar aquest temps cada setmana a alguna cosa segons els resultats que n'esperem. I que els resultats tinguin un sentit en la nostra escala de valors en aquest període.

Les partides de resultats

Passat i gastat el temps de la setmana en podríem fer balanç, com el que fan les empreses a final d'any. Un balanç del tipus: he dedicat tantes hores a aquesta activitat per aconseguir determinats propòsits. Ha anat bé?, hi he de dedicar més temps la propera setmana?, de quina partida de temps trec aquest temps? És així com els resultats d'una setmana ajuden a dissenyar la següent, i així successivament, amb la qual cosa cada setmana aprenem com gestionar més bé el capital «temps» i veure'n els resultats: formació, contacte social, estat d'ànim, oportunitats, esport, tenir cura dels altres, recerca de feina, millora mèdica, etc.

El llibre de registre

La comptabilitat d'una empresa no s'entén sense el llibre de caixa. Per això, en la gestió del temps, una agenda o una llibreta poden servir per fer els comptes de cada setmana, marcar-hi els resultats esperats i els obtinguts. I registrar amb detall els nous «pressupostos de temps» per a la setmana següent. Això és «fer de gerent de la meua vida». L'alternativa és que un altre sigui gerent de la nostra vida o pitjor: ningú no vigila res. Si som ordenats, al cap d'unes setmanes, el registre ens mostra un mirall de nosaltres mateixos sorprenent. És la diferència entre el rumb d'un vaixell amb timó o sense.

En períodes de crisi, a algunes persones els va bé evitar tenir la sensació d'anar en una barca sense rem per un riu amb corrent. La gestió del temps ha de ser com els remes que ens permeten anar navegant pels corrents i evitar quedar-nos-hi aturats o xocar contra les roques.

Wajda, Ona d'Or dels premis Família

Redacció / Barcelona

El cineasta Andrej Wajda ha estat guardonat amb l'Ona d'Or dels XIV premis cinematogràfics Família per la seva trajectòria professional i humana. Els premis són concedits per l'Associació CinemaNet, que promou els valors humans, familiars i educatius en el cinema i a través d'ell. Wajda és un dels directors més destacats de les darreres dècades, no només del cinema polonès sinó de tot el cinema europeu i mundial.

El 2009, abans que la seva darrera

pel·lícula, *Katyn*, aparegués a la xarxa comercial, va ser estrenada a l'Estat espanyol per CinemaNet, juntament amb el consolat polonès a Barcelona i la Universitat Abat Oliba-CEU. A l'acte, que va estar acompanyat d'una exposició de fotos i mapes, així com de parlaments explicatius de diferents oradors, van assistir centenars de persones.

El jurat ha valorat la trajectòria professional i humana de Wajda, que ha reflectit a diferents obres aspectes bàsics i dramàtics de la història de Polònia. La seva pròpia vida va estar marcada per

la mort del pare, un oficial de Cavalleria assassinat pels soviètics a Katyn, i per la seva pròpia lluita personal contra els nazis quan encara era un adolescent. Així mateix, es va implicar dècades més tard en el moviment Solidarnosc, fins al punt que el líder Lech Walesa s'interpretava a ell mateix a la pel·lícula *Man of Iron*.

Entre els premis rebuts per aquest director hi ha l'Oscar honorífic de l'any 2000 per tota la seva carrera cinematogràfica. El 1981 va guanyar la Palma d'Or del Festival de Cannes per la pel·lícula *Man of Iron*.

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS
- RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES
- RESTAURACIONS - MIRALLS
- ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Un tomb per la Manresa de sant Ignasi de Loiola

La ciutat del Cardener organitza visites teatralitzades pels llocs ignasians

Eduard Brufau
Manresa

Manresa, tan propera als monestirs de Montserrat i de Sant Benet de Bages, amb una de les basíliques gòtiques més belles de Catalunya i afavorida al segle XIV pel miracle de la Misteriosa Llum, sempre ha estat una població espiritualment privilegiada. Al segle XVI aquest caràcter es va completar amb l'estada que sant Ignasi de Loiola va fer a la ciutat. A Manresa el futur fundador dels jesuïtes va viure com a ermità i sobretot va tenir l'anomenada «Il·luminació del Cardener», a partir de la qual va escriure els *Exercicis Espirituals*.

Gairebé 500 anys després d'aquells fets la petja del sant de Loiola continua sent ben present a Manresa, i per aquest motiu l'oficina de turisme de la ciutat ha decidit organitzar unes visites teatralitzades pels principals llocs ignasians. Sota el nom d'«El llegat d'un pelegrí» la visita inclou el claustre de

l'antiga Escola de Sant Ignasi, la capella del Rapte, el carrer Sobrerroca, la plaça Major, la Seu i, evidentment, el santuari de la Santa Cova. Al llarg del recorregut els visitants es trobaran amb tres actors, cadascun dels quals representarà un personatge diferent, històric o fictici. El primer actor es posa en la pell del P. Antoni Mata, últim rector del Col·legi de Sant Ignasi, i explica la personalitat del sant de Loiola i la història i la tasca de la Companyia de Jesús a Manresa

i al món. Un altre actor encarna un pare, un treballador de la llana, que va testificar al segle XVII en el procés de beatificació d'Ignasi de Loiola, i que explica la Manresa més popular amb què es va trobar el sant basc. En darrer lloc hi ha un altre figurant que representa un dels manobres que va treballar en la construcció del Pou de la Llum, una obra de l'artista xilè contemporani Fernando Prats, i que parla de la influència espiritual ignasiana en els artistes contemporanis.

Així doncs, aquestes visites teatralitzades, que es fan sempre en dissabte, no es limiten només a mostrar el patrimoni i oferir unes dades històriques, sinó que pretenen que el visitant s'amari del context social i religiós en què va viure sant Ignasi i en conegui la personalitat i l'espiritualitat. També es vol donar a conèixer la presència que ha tingut en els darrers segles la Companyia de Jesús a la ciutat i com l'ha configurat.

Seguint la petja ignasiana

Les visites teatralitzades, que s'acaben el 22 de maig, fins ara han tingut una bona acollida, per la qual cosa passat l'estiu es tornaran a reprendre. Aquesta nova iniciativa s'inclou dins d'un programa molt més ampli dedicat a promoure la Manresa ignasiana, en el qual participen l'ajuntament i la Diputació de Barcelona, i que té el suport de la Cova de Sant Ignasi, de l'Abadia de Montserrat i del Museu Comarcal de Manresa. En total es proposa visitar uns 25 punts de la ciutat relacionats amb sant Ignasi, alguns dels quals el mateix sant guipuscoà va visitar i d'altres construïts posteriorment pels jesuïtes. Segons la mateixa Oficina de Turisme la ruta vol mostrar «com la posterior presència de la Companyia de Jesús, filla de sant Ignasi, ha influït tant en l'arquitectura i el paisatge urbà com en la vida espiritual, social i també econòmica de la ciutat».

A part de les rutes proposades també s'organitzen visites guiades pels principals edificis religiosos relacionats amb el fundador dels jesuïtes: la Seu, la Cova, l'ermita de la Mare de Déu de la Guia, la capella del Rapte, l'església del Carme, la capella de Sant Marc, el monestir de Santa Clara, la capella de Sant Pau... Així mateix també es

OFICINA DE TURISME DE MANRESA

Via Sant Ignasi 40, baixos
08241 Manresa
938 784 090
www.manresaturisme.cat
turisme@ajmanresa.cat

HORARIS:

Estiu (de l'1 de juliol al 15 de setembre)
De dilluns a divendres, de 9 a 14 h i de 17 a 19 h. Dissabtes, de 10 a 14 h i de 17 a 20 h. Diumenges i festius, de 10 a 14 h.

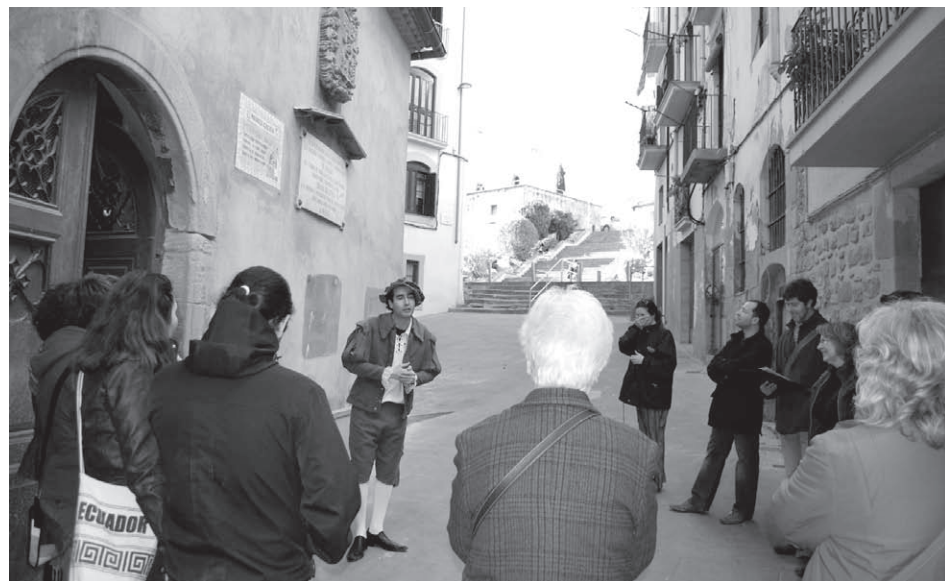
Hivern (del 15 de setembre al 30 de juny)
De dilluns a divendres, de 9 a 14 h. Dissabte, de 10 a 14 h i de 17 a 20 h. Diumenges i festius, de 10 a 14 h.

PROPERES VISITES:
Dissabtes 8 i 22 de maig a les 11 h

trepitgen altres indrets no religiosos però ben significatius de la ciutat, com ara el Pont Vell (el mateix per on sant Ignasi va entrar a la ciutat quan venia de Montserrat) o l'anomenat pou de la Gallina, on la tradició situa un miracle pòstum de sant Ignasi.

L'Oficina d'Informació ha publicat la guia *La Manresa ignasiana* —en format paper però també consultable a la pàgina web— on apareix una fitxa informativa de tots els llocs visitables de la ciutat del Cardener d'alguna manera o altra relacionats amb sant Ignasi de Loiola. Com es diu en aquestes pàgines «aquesta guia pretén ser una eina per descobrir els espais on va viure, les esglésies, les capelles, les ermites, les creus on s'aturava a pregar i els espais de recolliment i de reflexió». Manresa, per tant, aposta clarament per la figura del fundador dels jesuïtes a l'hora de donar-se a conèixer i afirmen que «la importància de sant Ignasi ha fet que Manresa doni nom a diverses publicacions religioses i a més de cinquanta cases d'espiritualitat arreu del món. Sant Ignasi dona projecció internacional a Manresa».

Després de gairebé 500 anys del seu pas per la capital del Bages, Manresa pot dir ben orgullosa que es deu a sant Ignasi de Loiola.

Un any a la vora del Cardener

Quan sant Ignasi de Loiola, arran d'una convalescència, es va convertir i va abandonar la vida cortesana i militar, va començar un pelegrinatge a Jerusalem. De camí, el març del 1522, es va aturar al monestir de Montserrat, on va deixar l'espasa i la vestimenta militar als peus de la Mare de Déu i es va vestir com un pobre pelegrí. Baixant de la muntanya santa el seu objectiu era Barcelona, on tenia previst embarcar. Li van arribar notícies, però, que les muralles de la Ciutat Comtal estaven tancades als forasters a causa de la pesta, per la qual cosa es va quedar a Manresa. Va triar com a habitatge la humilitat d'una bauma a la vora del Cardener, la que avui coneixem com a Santa Cova. En aquest indret, des d'on veia la muntanya de Montserrat i la Seu de Manresa, sant Ignasi va viure en una ascesi dura, dejunant, meditant i pregant per acostar-se a Déu. Va ser aquí on va tenir una vivència religiosa de primer ordre, la Il·luminació del Cardener, que va implicar un aprofundiment definitiu en el camí espiritual que havia iniciat. A partir d'aquesta experiència va escriure els *Exercicis Espirituals* i va ser l'origen de tota la filosofia ignasiana i de la Companyia de Jesús. El pare dels jesuïtes també va tenir ocasió de fer-se amb els manresans, especialment amb les famílies benestants que el van acollir quan va caure malalt. Sant Ignasi, però, al mateix temps va estar en contacte amb les classes més humils de la ciutat en les seves caminades pels carrers més populars. L'estada es va allargar fins al febrer del 1523, quan va reprendre el camí cap a Barcelona.

«Un creient no pot permetre's el luxe de qüestionar l'esperança»

Imanol Zubero, professor de Sociologia de la Universitat del País Basc

Rosa María Jané Chueca

Una de les preocupacions de l'Escola de Formació del Voluntariat de Càritas és oferir eines que ajudin a desenvolupar una acció aïllada i eficient a favor dels altres. Per això, en la sessió del mes d'abril va convidar el sociòleg Imanol Zubero, especialitzat en Sociologia del Treball, a impartir una xerrada sobre *Com treballar amb esperança i creativitat en la situació actual*. Zubero, professor de la Universitat del País Basc, ha fet diverses recerques sobre exclusió, drets socials i ocupació.

La crisi que vivim, per a què ha de ser oportunitat?

Estem en crisi, però això no vol dir que abans estiguéssim bé. Vivim en una societat on des de la perspectiva de la solidaritat, de la justícia i dels drets humans estem permanentment en crisi. Aquesta crisi hauria de ser una oportunitat per repensar tot el que ha estat en els seus orígens, que no és només una especulació financera vinculada a les hipoteques als Estats Units, sinó que hi ha un determinat model de societat que ha fet càlculs a molt curt termini i que ho ha instrumentalitzat tot per aconseguir guanys. Això cal modificar-ho perquè és una forma de funcionament molt ineficient, genera moltes víctimes perquè no tothom pot viure així. És una lògica perversa i gairebé suïcida. Coincideixo amb el diagnòstic que en fan moltes persones de l'àmbit eclesial, però també del civil, que ens trobem en una crisi fonamentalment moral.

Hi sabem reaccionar?

Jo crec que poc. Hi ha hagut una reacció immediata per apagar el foc de l'incendi. En aquest sentit, els estats han actuat injectant diners en bancs que ja estaven en fallida, injectant diner públic per activar l'economia. Hi ha hagut una actuació d'urgència, que jo no discuteixo si és oportuna o no. Però crec que un cop s'ha apagat el foc la gent creu que s'ha tornat a la normalitat. I aquesta és la tragèdia d'aquesta història, que abans de la crisi sembla que tot anava bé. Si ens col·loquem en la situació d'abans de la crisi, no canviem res. I la crisi és conseqüència de coses que anaven passant i que no anaven bé. És una crisi en què s'han mesclat moltes coses, encara que la més evident és l'econòmica. En aquest camp es plantegen algunes solucions i caldrà veure si es duen a terme. Però penso que en el camp més profund d'actituds i de comportaments no s'està reaccionant. La prova és segurament que, en darrera instància, el que se'ns està dient als ciutadans i ciutadanes és que la nostra aportació principal per sortir-nos-en és consumir, la qual cosa és ben paradoxal. Quan consumeixes, injectes diners a l'economia i la roda torna a girar, però realment, aquesta és la solució per als problemes socioeconòmics? Que siguem consumistes sense més ni més o que consumim amb sentit i siguem més austers?

El sistema es pot canviar?

És un peix que es mossega la cua. Aquest sistema ens cria com a consumidors i és molt difícil trencar aquesta roda, però cal trencar-la. Jo crec que les rodes institucionals i sistèmiques es trenquen per les decisions personals, encara que sigui dur. Hem de prendre algunes decisions sobre el control de les nostres despeses, el control del nostre consum, dels nostres valors... cal començar a canviar perquè ens hi juguem molt.

Però es donen situacions noves, oi?

La memòria és fràgil i això ja havia passat abans, si més no en dos moments en els darrers trenta anys. El canvi, per exemple, en el discurs clàssic sobre la pobresa i l'aparició dels conceptes d'exclusió social, etc., té a veure l'any 1984 amb un canvi profund de reconversió industrial, amb les crisis de les grans indústries... que va afectar moltíssima gent, els nous pobres. Cap als anys noranta va tornar a passar. Moltes empreses van començar a fer fusions, a externalitzar feines, a fer fora molta gent que estava fixa... hi va haver canvis en els tipus de contractació... Hi va passar el mateix: gent que estava bé, de sobte es va veure al carrer. El que passa des de fa 30 o 40 anys és que cada vegada més vivim en societats molt fràgils, molt vulnerables. Com més fràgils som, menys seguretat col·lectives tenim, més fem servir el «busca't la vida». Si cada vegada més les coses són més incertes i més insegures i hi ha més vulnerabilitat, més que més per mirar de generar solucions col·lectives perquè tots i totes ens preocupem dels altres.

Aleshores, és un problema d'individualisme?

L'individualisme és bo en el sentit que treballem l'autonomia i ens fa adonar que tenim responsabilitat personal i que hem d'esforçar-nos. L'autonomia és fonamental, però la independència és impossible. El problema és que el discurs individualista dominant o liberal no vol individus autònoms, només vol individus dependents. Tots en algun moment de la nostra vida, o en molts, som dependents. I, malgrat tot, el discurs dominant és el de la independència. Estem equivocats. Aquest individualisme mal entès és una mala inversió, hem d'invertir en bon individualisme: que la gent sigui forta i autònoma, cosa que no vol dir que no necessitem els altres. Autònom vol dir que tu necessites els altres i que els altres també et necessiten a tu.

La paraula «dependent» no sona gaire bé...

És cert, existeix una cultura tremendament dura i tremendament inhumana. Afortunadament hi ha un canvi cultural interessant, on descobrim allò emocional, que les emocions són part fonamental de la nostra vida.

També és un problema de manca d'esperança?

Esperança no és esperar que passi alguna cosa, sinó provocar que passi

«L'esperança no és esperar que passi alguna cosa, sinó provocar que passi alguna cosa»

alguna cosa. L'esperança pot sorgir quan una persona s'adona que ja no està en l'espai de «cal fer-hi alguna cosa» sinó en el de «hi ha coses a fer». L'esperança sorgeix de la pràctica, fins i tot de pràctiques que no són totalment positives. Des de la perspectiva creient l'esperança sempre hi és. Un creient no pot permetre's el luxe de qüestionar l'esperança. Els cristians sabem que el Regne de Déu ja és entre nosaltres, tot i que no encara. És la tensió escatològica. Hi ha signes del Regne entre nosaltres i cal ser intel·ligent i capaç de descobrir-los. Com comunicar esperança a la gent que està malament? Doncs fent miracles, que són els signes del Regne: aconseguint que les persones vegin que a través de la nostra acollida, de la nostra ajuda, de la nostra col·laboració, de la seva energia i capacitat, se'n van sortint, de situacions complicades.

La nostra Església, genera esperança?

És paradoxal que molt sovint la nostra Església no és una Església que dona bones notícies. Fa l'efecte que ens hem especialitzat a ser profetes de catàstrofes, no donem esperança. Crec que cal fer una mirada esperançada i alegre sobre la realitat. No es tracta de veure-ho tot de color de rosa i ocultar el que és dolent. Petites transformacions donen molta esperança. Aconseguir un petit canvi engresca a treballar per a grans canvis. Som nosaltres els que donem esperança al món. L'esperança fracassa si no som artífexs d'esperança. El creient sap que encara que ell fracassi personalment o encara que fracassin tots els qui té a prop, sabem que ens sosté la mà de Déu. No en caurem mai, encara que estiguem a un pam del terra. L'esperança ens la proporciona Déu.

En aquesta crisi, què ens hem deixat pel camí?

Cada vegada som menys capaços de posar valor a tot allò a què no podem posar preu. Confonem valor i preu. Estem començant a menysprear l'apreciat i el que no té preu és menyspreat. I, en realitat, les coses autènticament valuoses són aquelles a les quals no podem posar preu: l'afecte, l'amistat... el mateix capitalisme té una mentalitat perversa perquè té la temptació de convertir-ho tot en mercaderia, que tot es pugui comprar i vendre. Cal repensar allò fonamental de la nostra vida. Hem de fer una reflexió molt profunda sobre què és el realment valuós. Hi ha infinitat de coses que no necessitem gens ni mica i que s'han convertit en el més important de la nostra vida.

Tenim temps per a aquesta reflexió?

Hem de començar a relativitzar una mica les coses perquè volent guanyar la vida acabarem per perdre-la entre les mans. No tenim temps, el temps s'ha convertit en mercaderia.

Vostè treballa a la universitat, com afronten aquesta situació els joves?

La joventut assumeix situacions vitals amb una normalitat que anys enrere no s'hauria acceptat. En aquest sentit, hi ha una adaptació, una resignació gran. Però, d'altra banda, hi ha elements positius perquè jo crec que estem en una fase de transició. La nostra societat no pot durar gaire temps així i segurament el canvi serà per a bé.

Aquesta fase de transició, on ens durà?

Només estem segurs que no hi ha res segur. Potser no és tan important saber quin model de societat volem, sinó saber quina societat no volem. De vegades és més interessant la construcció des d'allò que no volem que no pas des d'allò que volem. En el nom dels grans ideals s'han comès barbaritats enormes. Potser l'actitud més prudent és tenir clar el que no es vol i, per eliminació, anar encertant-la en algunes coses.

El pensament sempre vigent de Simone Weil

Publicat un nou llibre sobre la cèlebre filòsofa francesa

Mónica García
Barcelona

Qui s'apropi a Simone Weil (1909-1943) ha de saber que es veurà confrontat a molts dels seus propis plantejaments i amb la necessitat de qüestionar-se també les seves creences. Així ho afirmen molts dels seus lectors i estudiosos. En els darrers anys la presència de Weil ha anat en augment a les llibreries. El 14 d'abril passat es va presentar, a la llibreria La Central de Barcelona, el llibre *Simone Weil. La consciència del dolor y de la belleza*, publicat per Editorial Trotta.

Els articles recollits en aquest llibre pretenen proporcionar claus de lectura de l'obra de Simone Weil des d'un punt de vista plural i atentent la diversitat dels seus temes: des dels elements d'una filosofia del treball, d'una filosofia política i, fins i tot, jurídica, fins als aspectes místics, religiosos i espirituals. Més enllà, però, d'aquesta pluralitat, aspiren a

Presentació del nou llibre sobre Simone Weil.

anar a l'essencial: a aquests tresors d'or pur que ella creia dipositats per error en el seu pensament.

Aquests articles provenen de l'acte d'homenatge a Simone Weil, celebrat amb motiu del centenari del seu naixement (1909-2009). Durant la presentació del llibre es va recordar en nombroses

ocasions el professor, crític de literatura i poeta Adrià Chavarría, estudiós de Weil i mort recentment.

Carmen Revilla, professora de Filosofia a la Universitat de Barcelona i coautora del llibre; Josep Otón, doctor en Història i coautor del llibre; Emilia Bea, professora de Filosofia del Dret a la Universitat de València i editora del llibre, i Francisco Fernández Buey, catedràtic de Filosofia Moral i Política a la Universitat Pompeu Fabra, van ser els encarregats de presentar el llibre i donar unes pinzellades sobre Simone Weil, tan admirada com també criticada. Els presentadors van coincidir en l'extraordinària personalitat de la filòsofa francesa i el seu caràcter paradoxal.

Emilia Bea va assenyalar que llegir Weil no és en absolut complaent: ens porta a terrenys difícils, incòmodes del nostre ésser; denuncia les nostres falsedats. «Aquesta dona està boja!», va exclamar el general De Gaulle quan es va assabentar del projecte de Weil

de crear un cos d'infermeres en la primera línia de guerra. Però és que el que movia la filòsofa jueva era una recerca apassionada i sense treva de la veritat. «Val més morir que viure sense ella», va manifestar als 14 anys.

També Carmen Rivera va incidir sobre aquest caràcter paradoxal. Segons ella, l'obra de Weil està marcada per la voluntat de viure l'actualitat i les seves experiències; és una obra marcada biogràficament. La seva lectura, però, obliga a una pròpia relectura molt personal i implicada i «permet a cada lector ser veritablement un mateix».

De la seva banda, Josep Otón va constatar que la seva clau interpretativa és la idea del límit. Weil pren consciència dels límits de la raó i de la seva raó. Intel·lectualment, sent un gran complex d'inferioritat en relació amb el seu germà André Weil, cèlebre matemàtic. «Simone creu que a causa de la seva limitació intel·lectual no podrà accedir a la veritat i és aquest límit el que nodreix el dolor», va afirmar Josep Otón.

Francisco Fernández Buey va reconèixer la impressió profunda que li havia causat una afirmació categòrica de Weil sobre la veritat: «En aquest món només els éssers caiguts en el més baix, mirats per tots com a despropòsits de la raó, tenen la possibilitat de dir la veritat; la resta menteixen.» També va comentar sobre aquest punt com n'és de difícil, pronunciar la paraula «veritat» avui dia. El catedràtic va definir aquesta «dona increïble» com «la darrera filòsofa del treball», capaç de marxar a treballar a les fàbriques de París, lluitar a les files de Durruti a la guerra civil espanyola i apropar-se, finalment, a la riba del cristianisme.

El Pelegrinatge per la Pau visita Barcelona

Imatge de «Maria bombardejada».

Missa a la capella del cambril de la Mare de Déu de Montserrat.

Redacció / Barcelona

Un grup de pelegrins provinents de Nagasaki, que integren l'anomenat Pelegrinatge per la Pau, va arribar a Barcelona els dies 22 i 23 d'abril. Acompanyats per Mons. Joseph Mitsuaki Takami, arquebisbe de Nagasaki, van visitar el monestir de Montserrat i el temple expiatori de la Sagrada Família. Aquest Pelegrinatge per la Pau s'ha constituït amb motiu del 65è aniversari del llançament de les bombes atòmiques sobre el Japó. El grup de pelegrins portava el cap d'una estàtua de la Immaculada Con-

cepció, que originalment estava ubicada a l'altar central de la catedral d'Urakami, a la ciutat japonesa de Nagasaki. A conseqüència de l'explosió de la bomba atòmica, l'estàtua es va cremar, però el cap va quedar enterrat entre les cendres i va poder ser recuperat. Actualment se la coneix com «Maria bombardejada». «Aquesta imatge dolorosa ens recorda la insensatesa de la guerra i implora la intercessió de la Mare de Déu davant del Crist per la pau i la salvació per a tota la humanitat», va afirmar Mons. Takami el 4 d'abril passat, durant la Pasqua de Resurrecció.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi per 117€ l'any

**Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)**

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 117€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 58,50€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés (11)

El Dr. Tarrés era un contemplatiu

El treball professional de metge i el ministerial de prevere no solament no l'apartaven de Déu, sinó que moltes vegades el portaven a la contemplació. Fins i tot davant de les misèries i necessitats humanes, especialment les de caire moral, que li motivaven el sacrifici i l'oblació personal, el portaven a la contemplació i a la pregària. Era una persona que espontàniament passava de la contemplació de les coses i de la naturalesa a lloar, beneir i agrair la bellesa, saviesa i bondat del Creador: la contemplació de la naturalesa li era un fàcil trampolí per enlairar-se cap a Déu; i invitava amb senzillesa, si ho creia oportú les persones que estaven prop d'ell, en aquells moments, a fer semblantment. En aquest sentit és significatiu el que va declarar Leandre Amigó en el procés de beatificació: «Amb el recordat Dr. Pere Tarrés vaig formar part del jurat qualificador d'un certamen literari celebrat a Sarrià, antic municipi del pla de Barcelona, annexat a la ciutat el 1921. El veredict va fer-se a la nit després de sopar. Quan es va discutir la vàlua dels treballs presentats al concurs, vaig comprovar que el Dr. Tarrés posseïa una fina sensibilitat crítica i que jutjava, amb equitat i justícia, aquelles composicions. Fins aquí vaig constatar que era un home just.»

En lloança a Déu

«Finida la tasca del jurat qualificador —afegia Amigó—, el Dr. Tarrés

El Dr. Tarrés anomenava Núria el «Casal de la Mare».

i jo vam partir de Sarrià per anar a l'estació dels Ferrocarrils Catalans a agafar el tren que havia de dur-nos a la plaça de Catalunya barcelonina. El camí que vam fer de Sarrià a l'estació va resultar veritablement interessant. En aquell temps, de la plaça de Sarrià a l'estació hi havia un bon tros de camí; no s'havia construït encara l'actual ample vial. Eren els primers dies de maig. El caminal, vorejat d'arbres, matolls i bardisses, era, en aquella hora de la

«La contemplació de la naturalesa li era un fàcil trampolí per enlairar-se cap a Déu»

nit, fascinant, amb els estels que parpellejaven. Els rossinyols cantaven per aquells rodals. De sobte, el Dr. Tarrés em va dir meravellat: «Escolti, Amigó, com canten els rossinyols en lloança a Déu! És meravellós, és captivador. Caldria agenollar-nos!». Jo vaig contemplar-li el rostre i se m'apoderà una viva sorpresa.»

És semblant al que va deixar escrit Roser Pagès en la seva declaració quan parla de l'estada del Dr. Tarrés a Núria: «Al bosc, al prat, assegut arran de l'aigua, la seva actitud sempre era de religiosa contemplació. Se li enjoïava l'ànima amb les belleses del «Casal de la Mare», com ell anomenava Núria.»

Una potència gegantina

En plena guerra, en el front del Pirineu, escrivint a la seva mare el dia 27 de juny del 1938, i malgrat no poder parlar de Déu, li diu, entre altres coses: «No puc sortir de casa. Un imponent temporal d'aigua, pedra i vent m'ho impedeix del tot... és una cosa fenomenal! Però el més impressionant de tot és el vent. Ho haurieu de veure. És una potència gegantina, corre pel fons d'aquestes valls, amenaçant endur-se'n les taulades grises de les cases fetes de trossos de pissarra. Fa uns udols esfereïdors. Sabeu aquelles descripcions que en feien en els contes de nits fosques i vent enfurit? Doncs això és igual. No sabeu com disfruto... *Benedicite*... tempestes, llamps, tronades.»

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ Maria de Medeiros, *Penínsulas & continentes*. Universal Music.

★ Jackson Browne i David Lindley, *Love is strange*. En vivo con Tino. Inside/Warner.

★ Joaquín Madurga, *¡Hosanna! Cantos del misterio pascual*. Editorial San Pablo.

★ Macedònia, *M'agrada*. Discmedi.

Viatge poliglota

L'actriu i cantant portuguesa Maria de Medeiros estrena el seu segon disc, *Penínsulas & continentes*, en el qual canta en espanyol, català, portuguès, anglès i italià. Es tracta d'un «viatge musical entre les penínsules Ibèrica i Itàlica i els continents americà i africà». Interpreta temes, entre altres, d'El Último de la Fila, Toti Soler, Nino Rota, Amelia Muge i Víctor Jara. El seu primer àlbum, *A little more blue* (2007), era un recull de cançons de resistència a la dictadura militar brasilera.

Música en viu

De la gira que el cantant i compositor Jackson Browne i el músic David Lindley van oferir l'any 2006 per la geografia espanyola, el proper 11 de maig s'edita aquest doble CD. A més dels seus clàssics, com ara *Take it easy*, *Late for the sky* o *These days*, Browne inclou algunes cançons noves. El cèlebre Tino di Geraldo s'en-carrega de les percussions. Aquest treball discogràfic compta també amb la col·laboració de quatre artistes de luxe: Carlos Núñez, Javier Mas, Kiko Veneno y Luz Casal.

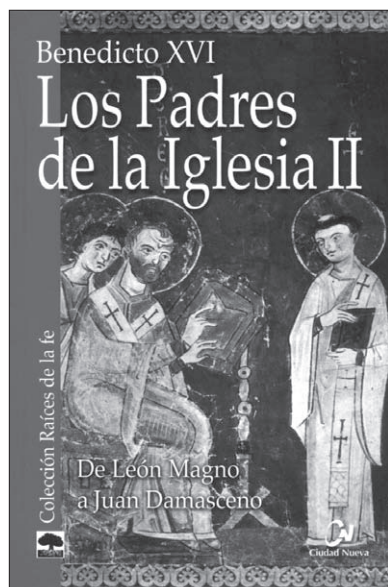
Per a la pregària

Joaquín Madurga és un dels compositors clàssics de música litúrgica a Espanya. Sacerdot navarrès, va dur a terme la seva tasca pastoral durant 21 anys a la parròquia de Santiago de Pamplona, on va fundar la coral del mateix nom i amb la qual va enregistrar els seus primers discos. N'ha editat més de vint. En aquest àlbum, Madurga aplega dotze cants per acompanyar la pregària i la celebració litúrgica en els dies de Pasqua, interpretats per la Coral Santiago de Compostel·la.

Qüestions candents

El grup infantil Macedònia ha publicat el seu sisè disc, on tracten diverses temàtiques que preocupen la mainada d'avui. Per exemple, *Crida* és una cançó que explica la història d'una nena que pateix *bullying*. El protagonista de *Redacció* és un nen que ha de fer una redacció i, a través de les seves paraules, reordena la bola del món. A *Bumerang* se'ns dona a conèixer la vida quotidiana d'un nen que se sent com un bumerang. Els pares el «llancen» de bon matí i el «recullen» al vespre.

Llibres

Catequesis papals

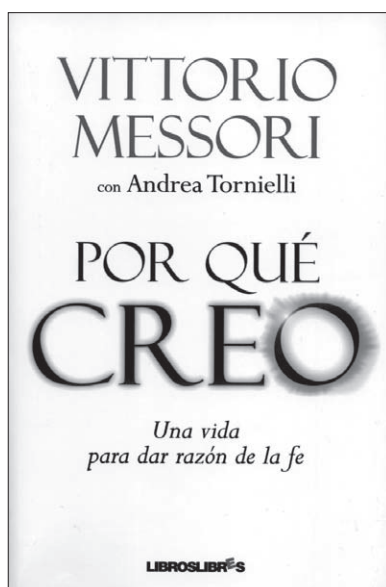
En aquest volum es publica la segona part de les catequesis de Benet XVI sobre els Pares de l'Església. Entre els segles V i VIII van brillar amb llum pròpia algunes ments que no van deixar d'il·luminar la doctrina catòlica, entre les quals destaca sant Lleó i sant Gregori —tots dos amb l'apel·latiu de Magne—, que van deixar una empremta indeleble a la vida de l'Església. Completa aquest llibre un apèndix amb quatre catequesis més del Papa.

Benet XVI, Los Padres de la Iglesia (II). De León Magno a Juan Damasceno. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció Raíces de la Fe, 2010, 176 pàg.

Parlant de la fe

El periodista Vittorio Messori, l'home que va entrevistar dos Papes, obre el llibre de la seva vida davant les preguntes del vaticanista italià Andrea Tornielli. Mai abans Messori no havia explicat tants detalls sobre la seva conversió sobtada al catolicisme quan tenia 23 anys, i deixava enrere una educació anticlerical i agnòstica. Sosté que la raó ben emprada condueix a la fe i defensa l'Església catòlica, atacada avui des de molts fronts.

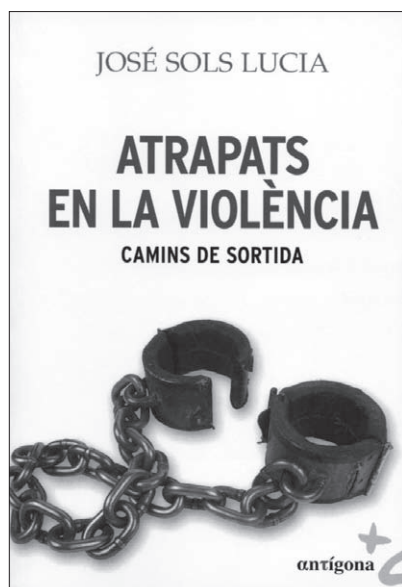
Vittorio Messori i Andrea Tornielli, Por qué creo. Una vida para dar razón de la fe. Editorial LibrosLibres, 2009, 364 pàg.

Cant a l'amistat

Cinc amics que es coneixen des de la infància s'apleguen per saldar comptes amb el passat i fer el balanç inevitable de la mitjana edat. Aquesta novel·la de Michal Viewegh, un dels escriptors contemporanis més populars de la República Txeca, parla dels somnis perduts de la joventut. Es tracta d'un relat emocionant de retrobaments, amors trencats o mai no confessats i, per sobre de tot, un meravellós cant a l'amistat.

Michal Viewegh, Fuera de juego. Maeva Ediciones, Col·lecció Littera, 2010, 208 pàg.

A favor de la pau

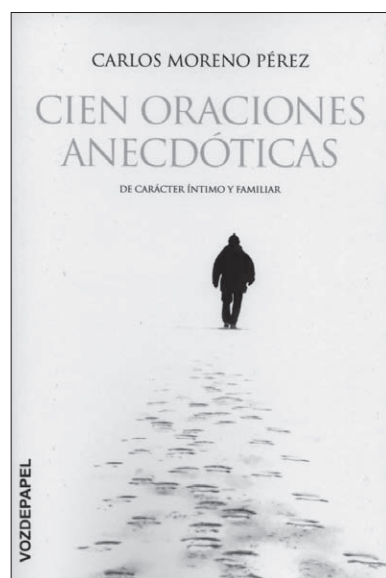
El teòleg i historiador José Sols Lucia condensa en aquestes pàgines, de forma breu, molt documentada i amb una gran dosi crítica, una anàlisi multidisciplinària sobre la violència, i explica la posició de l'Església i dels cristians en aquest tema. L'autor es pronuncia d'una manera clara per les opcions de la no-violència i aposta fermament per la cultura de la pau, la qual ha d'incidir en les causes més profundes de la violència.

José Sols Lucia, Atrapats en la violència. Camins de sortida. Editorial Claret, Col·lecció Antígona, 2009, 104 pàg.

Moments per pregar

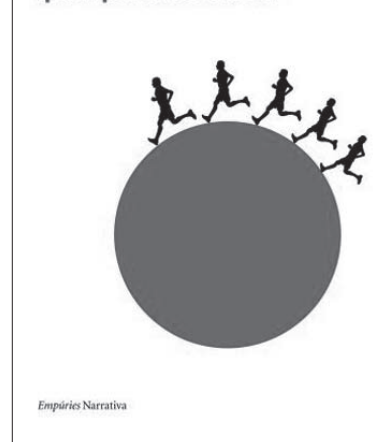
Després d'una llarga trajectòria professional dedicada a l'assessorament en la direcció empresarial, Carlos Moreno Pérez es dedica ara a la literatura. En aquest llibre ens fa veure i sentir amb naturalitat que la pregària no és una cosa limitada a un espai sagrat o a moments especialment solemnes. Qualsevol ocasió de la vida quotidiana pot ser idònia per elevar la ment i el cor cap a Déu: quan creuem un carrer, contemplem un paisatge...

Carlos Moreno Pérez, Cien oraciones anecdóticas. De carácter íntimo y familiar. Editorial Voz de Papel, 2010, 138 pàg.

Haruki Murakami

De què parlo quan parlo de córrer

Univers vital

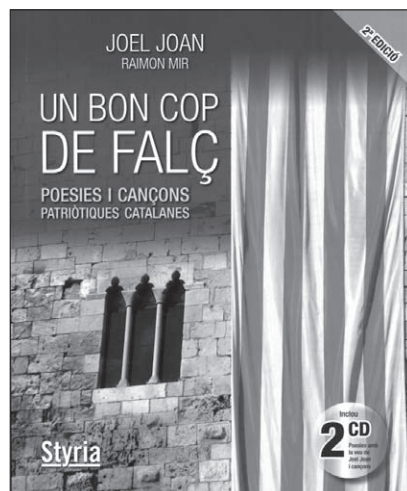
El 1982, després de deixar el local de jazz que regentava i decidir que es dedicaria exclusivament a escriure, Haruki Murakami també va començar a córrer. Ara, amb nombrosos llibres publicats amb gran èxit arreu del món, reflexiona sobre la influència que aquest esport ha exercit a la seva vida i a la seva obra. Reflexiu i divertit, filosòfic i ple d'anècdotes, aquest volum ens endinsa en l'univers vital d'un autor brillant i singular.

Haruki Murakami, De què parlo quan parlo de córrer. Editorial Empúries, Col·lecció Narrativa, 2010, 152 pàg.

Amor a la pàtria

Aquest llibre neix amb la voluntat d'esdevenir una eina de coneixement, símbol inequívoc de la creativitat, la tradició i la significació que la poesia i la música sempre han tingut en la història de Catalunya. S'hi adjunten dos CD: un que aplega una sèrie de textos patriòtics, en la veu de l'actor i director Joel Joan, i un altre que conté una selecció de cançons catalanes (*Els Segadors, L'Estaca, Cançó d'amor i de guerra, El meu avi...*).

Joel Joan i Raimon Mir, Un bon cop de falç. Poesies i cançons patriòtiques catalanes. Editorial Styria, 2010, 124 pàg.

Crítica literària

Un llibre de capçalera

Pere Fàbregues Morlà
Llibreter

Els que ja tenim una edat, estàvem acostumats als autors de novel·la amb missatge, o sigui, amb frases o capítols que donaven peu a la reflexió, a l'intercanvi d'idees i, fins i tot, al debat.

Avui dia això no és tan freqüent i les novel·les van més a l'acció, si poden fins al que se'n diu *morbo*, i oblidem més del que caldria la bellesa, el pensament, transmetre situacions que serveixin d'exemple per imitar o per evitar.

En plena lectura i, com aquell qui no vol la cosa, o sigui, sense forçar la trama de la novel·la, etziba pensaments sobre temes que fan pensar en un mateix; diu: «He llegit obres d'història, de filosofia, d'economia política, de sociologia, de psicologia, de pedagogia, i, és clar i sobretot, de literatura. Aquelles m'han interessat; aquesta és tota la meua vida.» Ella, que s'emociona amb la Karènina de Tolstoi, em fa retornar al començament d'aquest article. Quin lector no trobava interessant debatre o comentar les lectures dels llibres de Bernanos, Graham Green, Julie Green, Giovanni Papini, Aldous Huxley, i una llista ben extensa de grans autors que ja pertanyen a la millor selecció de la literatura contemporània. Jo els trobo a faltar.

MURIEL BARBERY
L'elegància de l'eriçó
La butxaca, 2009, 312 pàg.

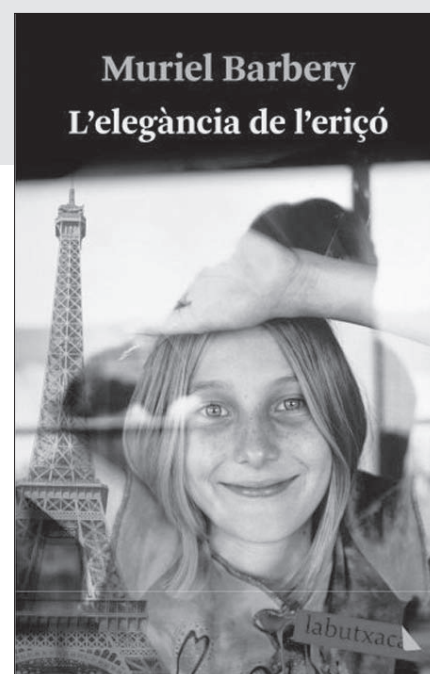
I és que no s'atura en la reflexió. Aquí teniu una perla, un xic càustica, que reproduceix comprimida i retallada, només com un tast: «Per a què serveix la intel·ligència si no és per servir?... els privilegis donen autèntics deures... elevar el pensament i contribuir a l'interès comú.» I un cop ens ha aclarit per què ha de servir la intel·ligència, sentència: «En cas contrari, l'únic objecte és l'autoreproducció d'elits estèrils, amb les quals la Universitat es converteix en secta.» Això, que ferirà moltes susceptibilitats, ho trobo senzillament genial en la seva claredat d'expressió i si algú hi veu l'ombra impertinent, que es posi davant del mirall i s'autoanalitzi. Per a mi, el que compta és l'habilitat de posar la Intel·ligència al seu lloc, social, humà i, sobretot, útil.

Seguim, al llarg de la lectura, una trama novel·lesca que no ens deixarà i que ens farà avançar amb ganes pel

llibre i la seva història. Ara bé, no és un llibre per llegir amb presses. És més, penso que ens va exigint una relectura continuada o intermitent, depenent del pensament que vulguem deixar ben gravat al nostre disc dur cerebral. Per a més d'un lector serà, una temporada, el llibre de tauleta de nit o com en diem, de capçalera. Si hi afegim que és una lectura divertida pel seu sentit de l'humor inqüestionable, ens trobem amb un llibre que conté els ingredients de bona novel·la que jo reclamava en començar aquesta crítica.

El desenllaç final no us el diré, seria de mal gust, però sí que és sorprenent i deixa un regust un xic amarg, però superat per la ja anomenada intel·ligència que és present a tota la lectura i que ultrapassa la mateixa novel·la i ens deixa una altra proposta de pensament.

Repeteix: llegiu-lo a poc a poc i el pareu i en gaudireu millor.

Crítica cinematogràfica

Tulpan: Allà on neix la vida

TULPAN
DIRECTOR: Sergei Dvortsevov.
INTÈRPRETS: Askhat Kutzintxirekov.
COMÈDIA. 100 minuts.
Kazakhstan-Rússia, 2008.

«Com podíem cantar cants del Senyor en una terra estrangera?» (Salm 137,4). El més sorprenent des de la perspectiva espiritual és que sempre hi ha sorpreses. El que és cert és que aquest cant d'Israel que enyora Jerusalem en els rius de la captivitat de Babilònia és la música que irromp, des de la interpretació del grup Boney M, cada vegada que el protagonista d'aquesta pel·lícula, el jove aprenent de pastor Asa, puja al tractor del seu amic Boni (un altra picada d'ullet suggeridora).

Que trobem aquesta melodia en una pel·lícula d'un realitzador kazakh, Sergei Dvortsevov, que en to de comèdia ens explica les aventures d'un jove, que acabada la instrucció militar a la marina, gairebé s'acaba casant amb una cabra en el desig de convertir-se en pastor, definitivament, sembla una broma. Però no, tot i que ens hem d'explicar.

Aquest film senzill i poètic és un cant a la resistència de la vida en situacions de gran pobresa i dificultat de l'estepa

del Kazakhstan i que críticament apunta al fet que en la distància entre el món urbà i el medi natural, la civilització tecnològica es pot convertir en un desterrament que ens porta a recordar Jerusalem, tan indomable com plena de força i desig de viure. I és aquí on tenen sentit profund les paraules recollides del salm per la cançó i que els protagonistes canten inconscientment

tantes vegades «Vora els rius de Babilònia ens assèiem i ploràvem d'enyorança de Sió. Perquè els qui ens havien deportat volien que cantéssim. Com podíem cantar cants del Senyor en una terra estrangera?»

Aquí el cant és aquesta pel·lícula de Dvortsevov, un realitzador especialista en documentals que empen el seu primer llargmetratge de ficció prolongant-ne l'experiència de plasmador de la realitat. Dins d'una enorme simplicitat ens presenta una família kazakh que són pastors entre el cel i l'estepa, que tenen cura d'un ramat d'ovelles immenses però també d'ases, vaques, cavalls, gossos i, fins i tot, una tortuga. Des de la duresa de la seva vida, envoltada de vent i de cants, ens presenta Samal, bonica i mare, sensible i treballadora; Onda, el seu marit, que mostra la seva preocupació per les ovelles que estranyament pareixen anyells morts; el jove Beke, que s'ha convertit en un missatger radiofònic ambulant, la petita Nuka, que sempre canta i el més petit, Maha, que sempre corre. I al seu costat hi ha Asa, el germà petit de la seva esposa i protagonista, que encara no troba el seu lloc i que somia arribar a Amèrica-Babilònia.

Filmada amb una gran sensibilitat busca la bellesa eloqüent en la duresa real d'un cel immens en la profunditat

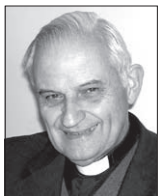
però amenaçant en els fruits. Amb un horitzó omnipresent que obre l'ànima però que també colra el cos, que necessita recompondre's en la tendresa humana. Col·locant-nos en la frontera de la vida assistim, en una escena magistral, al part d'una ovella que ens mostra fins a quin punt aquesta pot ser una actriu excel·lent que ens mostra realment l'emoció de la vida que brolla tossuda i definitiva.

Aquesta contemplació de la bellesa natural i l'acompanyament del procés formatiu d'Asa, per assumir la dificultat de la vida en aquest entorn, es converteix en un cant de protesta davant de la necessitat de la immigració que desposseeix els éssers humans de la seva terra però que també eclipsa darrere de les totxanes monòtones de la ciutat la gràcia inefable amagada en la Creació. O el que és el mateix, ens ofereix alguna cosa que al final no val l'intercanvi.

Darrere de l'èpica de la pobresa de cada dia en el pasturatge enmig de l'estepa, darrere del toc de comèdia que ressalta les sortides més imprevisibles, darrere del miracle de la vida enmig de la mort i darrere d'aquesta família primordial se'ns mostra una opció. Tulpan, la noia que no existeix, pot merèixer la pena i per ella potser val la pena resistir. Així, doncs, l'opció és la resistència. Val més això que cantar a Babilònia un cant pel que vam perdre.

Peio Sánchez
Director del Departament de
Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El professor Nicola Cabibbo es mostra optimista respecte de l'LHC

La setmana passada parlàvem de com la gran màquina de l'LHC s'havia posat en marxa al CERN i a *L'Osservatore Romano* del 8 d'abril hi hem llegit una entrevista que Maria Maggi fa al professor Cabibbo sobre què en pensa, d'aquell gran accelerador, ell que ha estat també col·laborador del CERN més d'una vegada. Com que l'hem vist interessant creiem d'interès per als nostres lectors que en fem un petit resum. Nicola Cabibbo és professor de la Física de Partícules a la Spienza i president de la Pontificia Acadèmia de les Ciències. És ell qui ha obtingut entre altres resultats interessants de física subatòmica, l'explicació dels processos en què hi ha un canvi d'«estranyesa» de partícules amb els que ara s'anomenen «angles de Cabibbo» («estranyesa» és una propietat de certes partícules, no cal que ho expliquem).

El professor Cabibbo diu que els dos anys de funcionament previstos per al funcionament de l'LHC donaran tal abundor de dades que caldrà esperar un o dos anys per enunciar resultats. En el xoc dels feixos de partícules produeixen centenars de noves partícules amb desenes de milions de col·lisions per segon i només estudiant amb computadors, bo i seleccionant innombrables casos més prometedors, es podrà fer, amb una

Nicola Cabibbo.

bona anàlisi, un quadre dels fenòmens ocorreguts. Ens diu també que ja ha rebut els primers resultats del revelador Atlas en què, naturalment, encara no s'hi ha vist res de nou, però que es pensa trobar, tard o d'hora, partícules d'una massa que arribi a ser d'unes 500 vegades la del protó i per tant la partícula de Higgs hi pot aparèixer. Però que encara s'esperen noves sorpreses. La que també és important de trobar és la partícula que compon la cèlebre «matèria fosca» de l'univers que constitueix, segons sembla el 26% de la constitució del cosmos (de la resta 70% és energia fosca i només 4% matèria ordinària, ja ho sabem). A la pregunta de si canviarà gaire la física de partícules després de les descobertes que es facin, el professor Cabibbo respon que el quadre de perspectives que s'obre és molt emocionant ja que els científics esperen que això pot condicionar el futur de la física de partícules per algunes desenes d'anys. Les anàlisis de les dades recollides seran objecte d'un *grid network* format per desenes de milers d'ordinadors en instituts de tot el món; cada ordinador d'aquesta gegantina xarxa es troba connectat a un centre format per unes deu centrals en tres continents que estan units al CERN per fibra òptica. Cal esperar-ne resultats interessants.

La intimitat de la matèria

46. El «model estàndard»

A la dècada dels 1980 els coneixements que els físics havien anat obtenint de l'estructura íntima de la matèria havien pres cos en una síntesi que s'anomena avui dia «teoria estàndard». Encara no s'havia descobert el quark *top* ni s'havien comprovat altres detalls que van anar confirmant-se posteriorment. Però aquella teoria que es basava en l'«Electrodinàmica quàntica» (o QED, de *Quantum electrodynamics*, cap. 38) i en la «Cromodinàmica quàntica» (o QCD, de *Quantum chromodynamics*, cap. 40) era donada per vàlida per la comunitat científica en general. I fins ara és cert que només ha obtingut comprovacions.

Totes les dificultats en l'explicació de les forces nuclears, forta i dèbil, i electromagnètica han estat superades amb evidència experimental. D'aleshores ençà, i fa més de vint anys, els experiments no han fet res més que comprovacions sense que noves troballes fessin canviar l'esquema. Això ha causat disgust o irritació en més d'un expert en física de partícules. Perquè no es té tot acabat encara i hom voldria anar més endavant. D'aquí ve que hagin sorgit noves teories per fer-ho avançar una mica més. Fins ara pures teories. Ja en parlarem.

Estructura de la matèria segons el model estàndard

Aquest model ens diu que, a part dels bosons intermediaris de les quatre forces fonamentals (que descrivíem al cap. 42), tota la matèria existent està formada per leptons i quarks, distribuïts en tres famílies. Les masses dels leptons portadors de la unitat de càrrega

elèctrica són: la de l'electró 0,510999 MeV, del muó 105,6584 MeV i la del tau 1777 MeV. Les dels quarks de tipus «avall» són: la del *d* 8 MeV, la del *s* 190 MeV i la del *b* 5000 MeV, i les del tipus «amunt»: la de l'*u* 5 MeV, la del *c* 1700 MeV i la del *t* 175000 MeV (=175 GeV). I les seves càrregues elèctriques són +2/3 per als d'«avall» i -1/3 per als d'«amunt». Tots ells, tenen, a més, càrrega de color, la qual és de tres classes, cosa que fa multiplicar per tres el nombre de quarks. Leptons i quarks interaccionen amb la força gravitatòria i amb la dèbil, però només els quarks reaccionen amb la forta. Tots els leptons i quarks tenen espín 1/2, són fermions, vol dir que obeeixen el principi d'exclusió de Pauli.

En els àtoms de matèria ordinària l'embolcall d'electrons es distribueix en orbitals segons els «pisos» que Barkla ja havia establert. Però tenint en compte la indeterminació quàntica. No es pot observar mai la posició exacta de les partícules i alhora la seva velocitat. I es parla d'orbitals i no d'òrbites.

I pel que fa al nucli, sempre s'hi contenen tants protons com electrons en el seu embolcall i un nombre igual o superior de neutrons, excepte l'hidrogen normal que només hi té un protó. Protons i neutrons, compostos de tres quarks, s'uneixen per la força nuclear forta que actua en el seu interior tenint els gluons de bosons intermediaris amb les tres càrregues de color (ho explicàvem al cap. 40). El protó és *uud* i el neutró *udd*. I com que les càrregues elèctriques d'aquests quarks són +2/3 la del quark *u* i -1/3 la del *d*, per això elèctricament el protó és de càrrega +1 i el neutró 0 (com ja dèiem al cap. 42). Dins

del nucli intervé també la força dèbil, amb els seus «corrents neutres», i pot provocar-ne la desintegració. Per això la majoria dels isòtops dels elements són radioactius, si bé el període de semidesintegració pot ser molt llarg. Els bosons intermediaris són els dos *W* i el *Z*, dels quals ja s'ha pogut obtenir amb gran precisió la massa. La d'un *W* és 80,28 GeV, i la del *Z* 91,188 GeV.

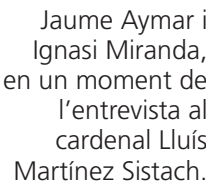
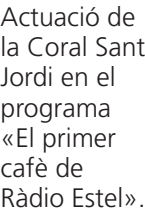
Ara bé, en l'esquema teòric del model estàndard tots els bosons intermediaris de les quatre forces en un principi haurien de ser sense massa. Com és, doncs, que en tinguin els de la interacció dèbil? Això ja va ser resolt per Weinberg el 1967 i ratificat després per Salam i Ward. Les partícules *W* i *Z* adquireixen massa a través d'un mecanisme conegut amb el nom de *meanisme de Higgs*. Aquest mecanisme fou proposat per P. W. Higgs, recollint la idea de Brout i Englert. Consisteix a suposar que el buit està ple d'un camp (ara en diem *camp de Higgs*) en el qual no interaccionen només algunes partícules especials com els bosons *W*⁺, *W*⁻ i *Z*⁰, de manera que hi adquireixen massa. El símil que es posa és: la llum travessa l'aigua sense dificultat (no hi ha «interacció») mentre que un humà amb l'aigua fins a la cintura troba resistència per caminar com si hagués adquirit més massa. El camp de Higgs és per als fotons i altres partícules com aigua per a la llum, però també com aigua per als *W* i *Z*, que són com si fossin humans. Tanmateix el símil no és correcte del tot perquè en última instància totes les partícules que ara tenen massa en estat de repòs la van obtenir, segons la teoria, del camp de Higgs inicial universal.

Interrogants que planteja el model estàndard

Les preguntes que resten són moltes: per què hi ha exactament tres «colors» per als quarks i només dues menes de càrrega per a l'electricitat? Per què els quarks són d'espín 1/2 com els leptons? Per què són tres les famílies de leptons i també les de quarks? Per què les càrregues elèctriques en els quarks són sempre múltiples d'un terç de la de l'electró? Per què les masses de totes aquestes partícules tenen valors que no es relacionen, com fets a l'atzar? Per què encara no s'ha pogut detectar l'existència del gravitó, d'espín 2?

Un interrogant més important encara és sobre el protó. Segons la primera teoria de la gran unificació del 1974, ideada com a continuació de l'estàndard, hauria de ser una partícula inestable. De període molt llarg, però inestable. Fins ara cap dels intents de detecció de la desintegració ha donat resultat positiu. S'ha arribat a la conclusió que la seva vida mitjana és, com a mínim, de 10³³ anys. Arribarem a detectar algun dia la desintegració de cap protó?

Per a completar l'esquema de la teoria estàndard falta comprovar l'existència del camp de Higgs. O sigui, detectar les partícules que constitueixen aquest camp. Els del CERN han dit que amb el LHC volen arribar a l'energia suficient per «crear» la partícula de Higgs. No se sap encara quina serà la seva massa, però la teoria la fa superior a 60.000 MeV. A la tardor del 2000 corregué la notícia que amb el LEP al CERN ja havien detectat aquesta partícula, però no es pogué confirmar. Ara tenen més esperances d'aconseguir-ho. Esperem esdeveniments.

Pilarín Bayés i Marta Ferrusola van coincidir en el programa «Especial Sardanes».

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari
0:00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0:00
	l'Evangeli							
0:15	Ressons							0:15
1:00	Espuma d'alba							1:00
1:03	Dietaris de música i músics							1:03
2:00								2:00
3:00								3:00
4:00								4:00
5:00								5:00
6:00								6:00
6:57	Ressò de festa							6:57
7:00	El Rosari							7:00
7:25	l'Evangeli							7:25
7:30	Laudes des del monestir de Montserrat							7:30
8:00	El primer cafè					Agenda		8:00
							La cantata	
							Dietari	
9:00						El temps		9:00
						Històries de Barcelona	Tot sardana	
10:00		A tota costa	Sardana de l'any	10:00				
			Avui és festa					
			Taula Evangeli	10:30				
11:00	Informatiu					Trotamundos	Missa Conventual des de Montserrat	11:00
	5 cèntims	Projectes	A peu de carrer	De cap i de nou	Mirades			
12:00	Angelus							
	Informatiu							
13:00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat					Projectes (repetició)	Rutes per Catalunya	12:30
14:00	Infoestel migdia							
15:00	Informatiu							14:30
								15:00
15:30	l'Evangeli							15:30
16:00	Reportatge							16:00
17:00	Comentari actualitat							17:00
17:30		Missatge en una ampolla	Amb els ulls de Maria	Objectiu salut	Amb els ulls de Maria		Finestra al bisbat de Lleida	17:30
							Taula Evangeli	18:00
18:30	Infoestel tarda						Carta Dominical	18:30
18:45	Vespres des del monestir de Montserrat						Avui és el dia del Senyor	19:00
19:30	Vida sana		Parlem d'empresa		Catalunya sense barreres		Església viva	20:00
20:30	Ressò de festa						El Campanar	20:30
	Nits Estel					5 cèntims (repetició)	Església d'Urgell	21:00
22:30		Buscant la llum	Paraules d'amor	Les bones obres	Amb llum pròpia	Vida sana (repetició)	Parlem d'empresa (repetició)	21:30
23:30	Factoria M. Món	Factoria Oldies	Factoria Country	Factoria Soul	Factoria BSO	Factoria Pop	Factoria Jazz	23:30
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari

MAIG ÉS EL MES CONSGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

INTERNET

• **PENSAMENTS DE JEAN VANIER.**— L'organització internacional «L'Arca», fundada per Jean Vanier a França el 1964, que ofereix llars i tallers per a persones amb discapacitat mental, ha llançat un servei de «Pensaments diaris de Jean Vanier», per rebre per correu electrònic: www.arcalatina.org/pensamientos

ALTRES BISBATS

• **PREGÀRIA CONTEMPLATIVA.**— El **22 de maig**, a les 18.00, pregària contemplativa, al monestir de Santa Clara (Menorca). Més informació: tel. 971 382 778.

• **NOVAHUMANITAS.**— Del **4 al 6 de juny**, a València, sessions de dimensió espiritual sobre *Rezar la Palabra*, a

càrrec de Josep Font. Més informació: info-valencia@novahumanitas.org.

• **PASTORAL PENITENCIÀRIA.**— El **9 de juny**, a Madrid, II Jornada de Pastoral del Menor en centres tancats. Organitza: Departament de Pastoral Penitenciària, tel. 913 439 712, jnarbona@conferenciaepiscopal.es.

BARCELONA

• **VIDA CREIXENT.**— El **6 de maig**, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Maria prega amb els apòstols*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **MATRIMONIS.**— El **9 de maig**, a les 19.00, celebració de les noces d'or i de plata matrimonials a la basílica de la Mercè de Barcelona. Presidirà l'eucaristia el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. Per a inscripcions: tel. 934 538 659.

• **CATEDRAL DE BARCELONA.**— El cor de cambra Francesc Valls cantarà el **9 de maig**, a la missa conventual de les 10.30, *Benedicite gentes* de Palestrina (ofertori), *Non vos relinquam Orpha-*

nos de Byrd (comunió) i *Regina caeli* de Cererols (sortida); el **16**, a les 10.30, *Viri galilei* de Couillart (entrada), *Vidi aquam* de Victoria (aspersió), *Ascendit Deus* de Pere Cowley (ofertori). Estrena, projecte de col·laboració amb el departament de composició de l'Esmuc, Escola Superior de Música de Catalunya), *Psal·lite* de Byrd (comunió) i *Regina caeli* de Cererols (sortida).

• **«LLIBRES QUE MARQUEN ÈPOCA».**— Curs organitzat per Cristianisme i Justícia i la Fundació Joan Maragall. La propera sessió serà el **10 de maig**, a les 19.30, al centre Cristianisme i Justícia (c/ Llúria, 13 - Barcelona) sobre *Catalunya dins l'Espanya moderna* (1962), de Pi-erre Vilar. Obra presentada per Jaume Dantí.

• **CAIXAFORUM.**— El **12 de maig**, a les 19.30, conferència i lectura poètica sobre Luis Rosales, amb Luis García Montero (poeta); el **13**, a les 19.30, xerrada sobre *Nino Rota: emotivitat i convulsió*, amb Xavier Cazeneuve (historiador); el **14**, a les 19.00, conferència *Marcos Jiménez de la Espada i la Comissió Científica del Pacífic: aventura equinoccial*,

ciència o història?, a càrrec de José Pazo Espinosa (poeta i traductor, professor de la Universitat Autònoma de Madrid); el **15**, a les 17.30, cinema familiar *El meu veí Totoro*; el **15**, a les 19.00, projecció de la pel·lícula *Ciutat de Déu*; a les 20.00 i 23.00, concert de Gumbo Jass Band. Av. Ferrer i Guàrdia, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 635.

• **MUSEU DE CIÈNCIES NATURALS DE BARCELONA.**— El **13 de maig**, a les 11.00, jornada científica sobre *El valor dels projectes de voluntariat en el coneixement i la gestió de la biodiversitat*, a l'edifici de Zoologia (passeig Picasso, s/n - Barcelona), tel. 932 562 200, fax 933 104 999.

• **AMICS DELS ÀNGELS.**— El **13 de maig**, a les 19.00, cinefòrum *La vida de los otros*, amb Ignasi Salvat, s.j. Sala Sant Josep del Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **POMPEIA GRUPS.**— El **13 de maig**, a les 20.00, *Ètica i empresa: de què depèn la confiança?*, conferència de Begoña Román (professora d'Ètica a la Facultat de Filosofia, UB). Organitza: Consell de Laics, Caputxins de Catalunya. Riera Sant Miquel, 1 bis - Barcelona.

• **CREU DE LA JMJ.**— La creu de la Jornada Mundial de la Joventut arriba a Barcelona: el **14 de maig**, a les 22.00, vetlla de pregària presidida pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, i concert de la Gna. Glenda i Kairoi, a la basílica de Santa Maria del Mar.

ALBA Residència d'Àvies
Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.
Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot

40 Hores

CALENDARI DE L'ADORACIÓ CONTINUADA
AL SANTÍSSIM SAGRAMENT DURANT EL
TEMPS PASQUAL I FINS AL CORPUS CHRISTI
(8 d'abril - 6 de juny)

El lema 2010 evoca l'**Any Sacerdotal**. Ens apleguem una munió de comunitats al voltant de Jesús ressuscitat, per donar-li gràcies pel do del sacerdoti ministerial, per pregar perquè els cridats visquin en plenitud la grandesa del do que els ha estat confiat, i alhora per demanar la gràcia de més i santes vocacions generoses disposades a seguir-lo en el servei a l'Església. Vivim també moments d'aflicció. Supliquem al Senyor amb esperança ferma: Ell és el Salvador únic de la humanitat. Els torns d'aquest clamor magne i unànime a Jesús Sagramentat són el següents:

DEL 6 AL 12 DE MAIG

6	Santuari de Sant Josep de la Muntanya , av. Sant Josep de la Muntanya, 25. Dijous 6, de 7 a 19 h.
Parròquia Sant Joan Maria Vianney , c/ Melcior de Palau, 56 (Sants). Dijous 6, de 8 a 20 h.
Parròquia de Santa Maria del Remei , pl. Concòrdia, 1 (M L3, Les Corts). Dijous 6, de 9.30 a 19 h.
7	Esclaves del Sagrat Cor de Jesús , c/ Mallorca, 234. Divendres 7, a partir de la missa de 9 fins a les 12.30 h, i de 18 a 20.30 h.
Germanetes dels Pobres , pl. Tetuan, 45. Divendres 7, de 13 a 19 h.
8-10	Capella Marcús , c/ Carders, 4 (cantonada Montcada). Dissabte 8 i diumenge 9, de 8 a 22 h, i dilluns 10, de 8 a 20 h.
11	Parròquia de Sant Francesc de Pàola , c/ Ramon Turró, 324-330 (M L4 Selva de Mar). Dimarts 11, de 9 a 21 h.
11	Parròquia Sant Cosme i Sant Damià , del Prat de Llobregat, barri Sant Cosme. Dimarts 11, de 9 del matí a 14 h i de 16 a 20 h.
Parròquia de Sant Isidre Llauredor , de l'Hospitalet, c/ Aprestadora, 3. Dimarts 11 de maig i també divendres 11 de juny, a partir de la missa de les 11 fins a les 20 h.
12	Oratori de la Santa Faç , c/ Jonqueres, 15, pral. 1a. Dimecres 12, de 10 a 13 i de 16 a 19 h.

XXVè CONCURS BÍBLIC

Ajuda'ns a fer arribar el Nou Testament als infants.

El Concurs Bíblic de Catalunya compta amb més de 50.000 participants.

Gràcies a tu, els nois i noies de la teva població que participin rebran el Nou Testament.

Ajuda'ns.

Aportació per cada Nou Testament 2€

Podeu fer efectives les vostres donacions a través de:
Caixa Terrassa: 2074 0000 57 1382314104

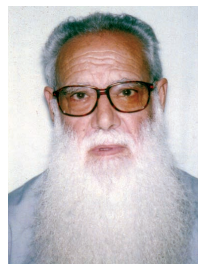

FEDERACIÓ DE CRISTIANS
DE CATALUNYA
GRUP AVANT - TERRASSA

Tel: 93 780 98 88 (dies feiners de 17h a 19h)
info@concursbiblic.com - www.concursbiblic.com

Truqueu als nostres telèfons d'informació: 932 188 876 i 936 500 721

Pensant-ho millor

Víctor de la Peña
Bisbe emèrit de Requena (Perú)

Les temptacions d'un bisbe missioner (L'hora de Déu)

L'hora de Déu em fascina i em sembla anacrònica. M'encanta perquè crec que en cada persona existeix «l'hora de Déu», i em sembla anacrònica perquè per a Déu el temps rellotger no existeix... Pensant-ho millor, ara us ho explico.

Quan visitava els caserius o poblets del vicariat de Requena, amb el meu «palau flotant», em vaig trobar moltes vegades amb «l'hora de Déu», a pesar que en aquell temps la majoria de la gent no tenia rellotge. Veureu...

Ell tenia 76 anys i, ella, 65, i volien fer el curset per casar-se per l'Església. Més per curiositat que per cap altra cosa, els vaig preguntar per què havien esperat fins ara quan aquesta era la quarta vegada en nou anys, que jo visitava aquell caseriu de Huacrachiro. «Padrecito», em van dir, «aquesta és l'hora de Déu per a nosaltres». Em vaig quedar bocabadat, si més no, feliçment impressionat. Es van confessar, van fer la primera comunió i van viure una nova lluna de mel amb la seva promesa d'amor fins a la mort. Pensant-ho una vegada i una altra jo em preguntava i m'ho continuo preguntant: «Quan arribarà "l'hora de Déu" per a la majoria de

les comunitats cristianes dels països de missió?» Hora de Déu que ells també esperen. I és aquí on vénen les temptacions del bisbe, perquè més d'una vegada i més de dues, vaig estar temptat d'ordenar de sacerdot algun dels animadors de la comunitat: fidel a la seva esposa i als seus fills, fidel a la comunitat cristiana, fidel a la feina com a animador. La comunitat, així, tindria l'Eucaristia que l'ajudaria a créixer i tindria també el sagrament de la Reconciliació i els altres sagraments. El Senyor no em va deixar caure en la temptació.

Vaig poder constatar igualment que hi havia una «hora de Déu» per als que hi anaven com a voluntaris, dos o tres mesos. El seu testimoni era sempre: «He rebut molt més del que he donat», «això és molt fort en la meua vida». Quan tornava a Espanya molts pares de família en donaven les gràcies perquè el seu fill havia tornat totalment canviat. Una experiència com aquesta marca per a tota la vida. Jo també crec que en la meua vida existeix «l'hora de Déu». Les busques del rellotge de Déu sempre marquen les nostres hores, minuts i segons. I aquí ja no hi ha temptacions.

Rauxa

Eduard Brufau

Roma i Catalunya

Com a preàmbul del proper viatge del Papa a Catalunya, la recent visita del secretari d'Estat del Vaticà, cardenal Tarcisio Bertone, a casa nostra ha deixat molt bona impressió a tots els catalans. La beatificació del P. Josep Tous, les visites a Igualada —ciutat natal del nou beat— i a Montserrat —on el vam poder veure a la vetlla de la Mare de Déu dirigint espontàniament el *Virolai*— han estat sorprenentment multitudinàries i d'una gran cobertura mediàtica. D'altra banda, la classe política catalana en general, i més en concret el govern, ha tingut una deferència sorprenent cap a l'enviat papal. Cal prendre bona nota d'aquesta actitud tan atenta dels grups polítics, i especialment del govern català, cap al secretari d'Estat. Ben lluny de posicions antivaticanes o de recel cap a la jerarquia eclesiàstica que no duen enlloc, el govern de la Generalitat ha demostrat que té molt d'interès a establir unes bones relacions amb Roma. És una actitud intel·ligent perquè, independentment de les creences personals i de la ideologia de cada partit, Catalunya necessita una relació cordial i fluida amb el Vaticà si vol tenir un projecte sòlid de país. La visita del Papa hauria de servir perquè Roma ens tingués per un país amic i fidel.

DESCOBREIX TOTA L'ESPIRITUALITAT DE ROMA AMB GRIMALDI LINES

GRIMALDI LINES UNEIX DIÀRIAMENT BARCELONA I LA CIUTAT ETERNA PERQUÈ TOTS PUGUEM CONÈIXER EL BRESSOL DEL CRISTIANISME

La companyia naviliera Grimaldi Lines agermana diàriament la ciutat Comtal amb Roma brindant a tots els pelegrins una perfecta alternativa per descobrir la ciutat del Vaticà, les seves boniques basíliques i les petjades cristianes de la Ciutat Eterna. I tot, gaudint de les majors comoditats que ofereixen els vaixells.

Amb aquesta ruta, la companyia acosta la Santa Seu i Roma per un preu assequible a tots els que somiïn amb viure una experiència única:

sentir la història i l'essència de la fe en el bressol de la religió.

A més, Grimaldi Lines ha cuidat cada detall perquè aquest viatge comenci en el mateix instant en el que embarquin els passatgers. La companyia ha afegit a les seves modernes instal·lacions, que inclouen àmplies cabines amb bany i dutxa privada a més de diferents restaurants, uns espais amb una capacitat de fins a 300 persones, preparats per a la celebració de trobades i actes religiosos.

Preus especials per a grups de més de 20 persones que inclouen dietes a bord i el transport gratis de l'autocar si es realitza el trajecte d'anada i tornada.

Roma, la ciutat que abraça als pelegrins

Quan arribin a Roma, els pelegrins començaran un altre viatge. Aquesta vegada pel temps. Ja que Roma congrega tota la història de la fe catòlica.

I a la ciutat del Vaticà, els viatgers podran admirar la Basílica de Sant Pere i meravellar-se amb la bellesa de la Capella Sixtina i les obres dels Museus Vaticans. A més, si organitzen el viatge per tornar en dimecres, podran assistir a l'Audiència General del Sant Pontífex.

Informa-te'n al:
www.grimaldi-lines.com
902 531 333
i en agències de viatges